

ஸ்ரீராமஜயம்

ஸ்ரீ ம த் வ ர ல் மீ கி
ராமாயணம்
கிஷ்கிந்தா காண்டம்

ஸ்ரீ ஜகத்குரு காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி அவர்கள்
ஸ்ரீ மடம் வித்வானும், தர்ம ப்ரசாரகரும்,
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ச்ருங்கேரி மடம் ஸநாகன தர்ம ப்ரசாரகரும்,
சாஸ்த்ராத்தனம், வேத மூர்த்தி, கவிஞ்சரம், வித்யாவாஃபதி,
வேதாந்த தத்வ மஹோபதேசகர் முதலான அநேக பிருதுகளால்
-அலங்கரிக்கப்பட்டவருமான

ப்ரு ம் ம ஸ்ரீ

தேதியூர் ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்த்ரியர்
அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

1947

All Rights Reserved by Publisher.

FIRST EDITION
1947

விலை ரூ. 4-8-0

Printed & Published by
K. Kylasam Iyer
at GIRI PRESS
TRIPPLICANE, MADRAS

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

பொருளடக்கம்

நெ.	விஷயம்	பக்கங்கள்
1	ஆசார்ய புருஷ அன்வேஷணம்	1 - 8
2	ஆஞ்சநேயர் ராமனிடம் வருதல், ஸம்பாஷணம்	9 - 36
3	ராம, ஸுக்ரீவ ஸம்வாதம்—ஸுக்ரீவ ஸகீயம்	37 - 74
4	வாலியை ஸுக்ரீவன் யுத்தத்திற்கு அழைத்தல்—தாரையின் உபதேசம்—வாலிவாதம்	75 - 100
5	ராம வாலி ஸம்வாதம்—வாலிவாத தத்வார்த்தம்	101 - 138
6	தாரா ஸ்துதி	139 - 164
7	சுக்ரீவ பட்டாபிஷேகம்	165 - 170
8	லக்ஷ்மணன், ஸுக்ரீவனிடம் ராம கோபத்தைத் தெரிவிப்பது—தாரையின் ஸமாதானம்	171 - 191
9	ஸுக்ரீவன் ராமனிடம் திரும்பிவருதல்—வானரர்களை ஸீதை பைத்தேட நாலாதிக்குகளிலும் அனுப்ப்தல்	192 - 193
10	தெற்கு திசை நோக்கி ஆஞ்சநேயஸ்வாமி அங்கதன் முதலானோர் செல்லுதல்	197 - 217

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान्पश्चात्सुमित्रासुतः
 शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोः वाय्वादिकोणेषु च ।
 सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्
 मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम् ॥

உ

ஸ்ரீராமஜயம்.

ஸ்ரீ ம த் வால்மீகி ராமாயணம்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

सतां पुष्करिणीं गवा पद्मोत्पलञ्जपाकुलं ।

रामस्सौमित्रिसहितः विललापाकुलेन्द्रियः ॥

ஸ்தாம் புஷ்கரிணீமகத்வா பத்மோத்பலஞ்ஜபாகுலாம் ।
ராமஸ்ஸௌமித்ரிஸஹித: விலலாபாகுலேந்த்ரிய: ॥

ஸ்தாம் புஷ்கரிணீமகத்வா பத்மோத்பலஞ்ஜபாகுலாம் ।
ராமஸ்ஸௌமித்ரிஸஹித: விலலாபாகுலேந்த்ரிய: ॥

முன் காண்டத்தில் கரணை வதித்து மஹர்ஷிகளுக்கு அபயப்ரதானம், செய்ததின் மூலமாக தீனஜன ஸம்ரக்ஷணம் என்ற தர்மமானது சொல்லப்பட்டது. இந்தக் காண்டத்தில் வாலியைக் கொன்று ஸுகீவனை ரக்ஷிக்கப் போகிற தின் மூலமாக மித்ர ஸம்ரக்ஷணம் என்ற தர்மமானது சொல்லப்படும், அத்துடன் ஸ்ரீராமன் ஜடாயுஸ்ஸிற்கு மேரக்ஷ மளித்த மஹிமையிலிருந்து ராமனுக்கு மேரக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் சக்தி உண்டு என்று பரதத்வத்தின் அடையாளமானது சொல்லப்பட்டது. இந்தக் காண்டத்திலோ கணக்கில் அகப்படாத கல்யாண குணங்கள் ராமன் பரம்போருள்தான் என்பதற்கு அடையாளமாகச் சொல்லப்படும். ஆரண்யகாண்டத்தில், பொய் மானா மாரீசனைக் கண்டு ஸீதை வ்யாமோஹத்தை அடைந்ததிலிருந்து பகவா

னுடைய ஸமீபத்திலேயே எப்பொழுதும்ருந்துகொண்டு நித்யானந்தத்தை அனுபவிக்க யோக்யமான ஸீதையைப் போலொத்த ஜீவனுக்கும் தன்னால் அடையப்படாததான விஷயத்தில் வ்யாமோஹமானது அக்ஞான வசத்தால் ஏற்படக்கூடும் என்று சொல்லப்பட்டது. அவ்விதம் விஷயத்தில் பாரவச்யத்தையடைந்த ஜீவனுக்கு ராவணனாகிற மஹாமோஹம் என்கிற மூலக்ஞானமாகிய அவீவேகத்தினுடைய பாரவச்யம் ஏற்பட்டுவிடும் என்பது ஸீதையை ராவணன் அபஹரித்த கதையால் வெளியாகிறது. ஸீதையை அபஹரித்துப்போன ராவணனோடு ஐடாயுஸ் என்ற பக்ஷியானது உயிரைக் கொடுத்து யுத்தம் செய்தும் ஸீதையை மீட்டுவைக்க முடியாததால் அவீவேகத்தின் பாரவச்யத்தை அடைந்து ஸம்ஸாரியாகக் கஷ்டப்படும் ஜீவனுக்கு கர்மாவினால் மோஷும் கிடையாது என்பதும் வெளியாகிறது.

ஸீதைக்கு லங்காநகரப்ரவேசத்தால், அவீவேகத்தின் வசத்திலுள்ள ஜீவனுக்கு ஸம்ஸார துக்கத்தை அனுபவிக்கும் பரிச்சின்மமான சரீரத்தில் அனுப்ரவேசம் ஏற்படுகிறது என்பதையும் அறியவும். லங்கா நகரத்தில்ப்ரவேசித்த ஸீதைக்கு ஏகாகாஷீ, ஏககர்ணீ முதலான ராஷஸ ஸ்தரீகள் மூலமாக ஏற்பட்ட பராபலத்திலிருந்து, ஸாம்ஸாரிக சரீரத்தில் அனுப்ரவேசம் செய்த ஜீவனுக்கு ஆத்யாத்மிகம், ஆதிதெய்விகம், ஆதிபௌதிகம் என்ற தாப்த்ரயத்தால் ஏற்படும் துக்கத்தை அனுஸந்தானம் செய்துக்கொள்ளவேண்டும். ஸீதையை ராமன் தேடிவந்ததிலிருந்தும் கஷ்டத்தை அனுபவித்தாலும், ஜீவனுக்கு ராமபக்தியிருந்தால் அந்த ஜீவனைக் கஷ்டத்திலிருந்தும் விடுதலை செய்துவைக்க பகவானே அந்த ஜீவனைத் தேடிவருவார், என்ற தத்வமும் வெளியாகிறது. மேல்கண்ட விஷயங்களெல்லாம் ஆரண்யகாண்டத்தில்ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டுள்ள விஷயங்களாகும். இந்த கிஷ்கிந்தா காண்டத்திலோ ஆசார்ய புருஷன் மூலமாக ஜீவனுக்குத் தன்னுடைய தத்வத்தை உபதேசித்து, தன்னுடைய பக்தியானது அந்த ஜீவனுக்கு வருத்தியாகும்படி செய்வதற்கு,

आचार्योविदसम्पन्नः विष्णुभक्तो विमत्सरः
 मन्त्रज्ञो मन्त्रभक्तश्च सदामन्त्रार्थदर्शुचिः ।
 गुरुभक्तिसमायुक्तः पुराणज्ञो विशेषतः
 एवंलक्षण सम्पन्नः गुरुरित्यभिधीयते ॥

குறாரியெய்வொவெழுவெ ஶ்ணுஶக்தொ விமத்தரஶ:
 மந்த்ரஶ்ஞொ மந்த்ரஶக்த்ஷ சடாமந்த்ரஶர்த்ஷர்ஷுசு: |
 மூரஶக்திசமாயுக்த: பூரஶஶ்ணு விஸெஷத:
 வஶவஶ்ணு ஶம்பந்ந: மூரஶரீத்யபிதீயதே ॥

ஆசார்யோவேதஸம்பந்ந: விஷ்ணுபக்தோ விமத்ஸர:
 மந்த்ரக்ஞோ மந்த்ரபக்த்ஷ சதாமந்த்ரர்த்ஷர்ஷுசு: ॥
 குருபக்தி ஸமாயுக்த: புராணகேஶு விஸேஷத:
 வஶவ்ஷண ஸம்பந்ந: குருரித்யபிதீயதே ॥

என்று சொல்லியபடி வேதாத்யயனம் செய்தவனாயும், வேதார்த்தத்தைத் தானும் அறிந்து அனுஷ்டிப்பதோடும் கூட அந்யர்களையும் அனுஷ்டிக்கச் செய்கிறவனாயும், விஷ்ணு பக்தியோடு கூடினவனாயும், பரோத்கர்ஷத்தில் அஸுலயையை விட்டவனாயும், அபூர்வமான மந்த்ரங்களை அறிந்தவனாயும், தான் அந்த மந்த்ரத்தில் பக்தியுள்ளவனாயும், மந்த்ரத்தின் அர்த்தத்தை ஸஜ்ஜனங்களிடம் ப்ரகாசப்படுத்துகிறவனாயும், ஸதாசாரஸம்பன்னனாயும், குருபக்தியில் சிறந்தவனாயும், புராணங்களுடைய ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவனாயும், உள்ள மஹா புருஷனை ஆசார்ய புருஷனாக ஆகமுடியும் என்று தெரிகிற படியால், அவ்வித லக்ஷணமுள்ள ஆசார்ய புருஷனை பகவானான ஸ்ரீராமன் தேடி வருகிறார். அந்த மஹானுபாவன் ஆஞ்சனேயஸ்வாமி என்ற மஹாபுருஷன் தான் என்பது பின்பு ஸ்பஷ்டமாக விளங்கும். அதிலும் இந்த கிஷ்கிந்தா காண்டம், முதல் ஸர்கத்தில் பம்பாஸரஸ்ஸரின் வைபவத்தைப் பார்த்ததும் 'இந்த ஸரஸ்ஸரின் தீரத்தில் நித்யானந்தத்தை அனுபவிக்க யோக்யமான ஸீதையைப்போலொத்த ஜீவன் இல்லாமலிருக்கின்றதே' என்று பகவானான ராமன்

வருந்துகிறார். பகவானுக்கு, அவாப்தஸமஸ்த காமனானதினால், எவ்விதமான துக்கத்திற்கும் அவகாசமே இல்லை. துக்கப்படுவதுபோல் லோகத்தில் நடித்துக்காட்டுவதுதான் பகவானுடைய ஸ்வபாவமாகும்.

मर्त्यावतारस्त्विह मर्त्यशिक्षणं
 रक्षोवधायैव न केवलं विभोः ।
 कुतोऽन्यथास्याद्रमतस्व आत्मनः
 सीताकृतानि व्यसनानिश्वरस्य ॥

உத்யாவதாரஸ்விஹ மர்த்யஸிக்ஷணம்
 ரக்ஷோவயாயொபெவ ந கெவமம் விஹோ : ।
 கூதொந்யதாஸ்யாஸ்யாட்ரமதஸ்வ ஆத்மநஃ
 சீதாக்ரூதானி வ்யஸநானிஷ்வரச்ய ॥

மர்த்யாவதாரஸ்த்வஹ மர்த்யஸிக்ஷணம்
 ரக்ஷோவதாயைவ ந கேவலம் விஹோ : ।
 குதோந்யதாஸ்யாத்ரமதஸ்வ ஆத்மநஃ
 சீதாக்ரூதானி வ்யஸநானிஷ்வரச்ய ॥

என்று ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் பகவானுடைய லீலைகளெல்லாம் மனிதர்களுடைய ஆசாரத்தைப் ப்ரகாசப்படுத்துவதற்காக நாட்டியந்தான் என்பது ஸ்பஷ்டமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பகவானுக்கு, தான் அனுபவிக்கும் ஆனந்தம் பேரானந்தமானதினால் தான் அனுபவிக்கும் பொழுது ஜீவகோடிகளான தன் குழந்தைகளும் தன்னுடன் கூட இருந்து இந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கவில்லையே என்ற வருத்தத்துடன் பகவானான ஸ்ரீராமனும் பம்பாஸரஸ் ரிணுடைய சோபையைப் பார்த்து ப்ரலாபிக்கின்றார். இது அவிவேகிகளுக்கு ளீதையென்ற தன் மனைவியை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதினால் ராமன் துக்கத்தை அனுபவிக்கிறார் என்பதுபோல் தோன்றுகிறது. தாமரைகளாலும், நீலோத்பல புஷ்பங்களாலும், அழகான மதஸ்யங்களாலும் அலங்கரிக்கப்

பட்ட பம்பா என்ற புஷ்கரிணியை ராமன் அடைந்ததும் அதன் சோபையைப் பார்த்ததும் ஸீதையினுடைய நினைவு வந்து, லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ராமன் பரிதவிக்கிறார். 'லக்ஷ்மணா! பம்பாஸரஸ்ரீனுடைய சோபையைப் பார்த்தாயா! ரொம்பவும் ஸ்வச்சமான ஜலத்தால் நிரம்பியதாக இருந்து வருகிறது. கரைகளிலுள்ள வ்ருக்ஷங்களோ அபூர்வமான பத்ர விசேஷங்களாலும், புஷ்பக் கொத்துகளாலும், பழங்களின் விசேஷங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கி வருகின்றன. பம்பாஸரஸ்ரீவில் ஸம்பந்தப்பட்ட வாயுவோ ரொம்பவும் ஸுகஸ்பர்சமாகவும், ஸுகந்தியாகவும், ஜிதேந்த்ரியர்களுக்குக் கூட மன்மத தாபத்தை உண்டுபண்ணக் கூடியதாகவும் இருக்கின்றது. பக்ஷிகளுடைய சப்தங்களோ, கோகிலங்களுடைய த்வனியோ, மயூரங்களின் நர்த்தன விசேஷங்களோ, இவைகள் என்னுடைய மனதை, ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் காரணத்தால், மிகவும் கஷ்டப்படுத்துகின்றன.

இவ்விதம் வெகுப்ரகாரமாக, பம்பாஸரஸ்ரீன் சோபையைப் பார்த்தமாத்ரத்தில் ராமனும் காமனுக்கு வசமாகி ரொம்பவும் தபித்தார். இவ்விதம் ப்ரலாபித்துக் கஷ்டப்படும் ராமனைப் பார்த்து லக்ஷ்மணன் ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்.

सम्स्तम्भ रामभद्रन्ते माशुचः पुरुषोत्तम ।

नेदृशानाम्मतिर्मन्दा भवत्यकलुषात्मनाम् ॥

स्मृत्वावियोगजदुःखं त्यजस्नेहंप्रियेजने ।

अतिस्नेह परिष्वङ्गात् वर्तिराद्रापि दहते ॥

ஸ_ஹ லக்ஷ்மணா_ஹ ராம_ஹ ப்ர_ஹம_ஹ தபி_ஹத்த_ஹம_ஹ த_ஹபி_ஹத்த_ஹம_ஹ லக்ஷ்மண_ஹ ஸ_ஹம_ஹாத_ஹன_ஹம்_ஹ சொ_ஹல்ல_ஹக_ஹிற_ஹார்_ஹ.

நெ_ஹஷ்_ஹயா_ஹநா_ஹஜ_ஹதி_ஹஷ்_ஹடா_ஹ ஹ_ஹவ_ஹத_ஹய_ஹக_ஹய_ஹஷ்_ஹத_ஹநா_ஹஜ_ஹ ॥

ஸூ_ஹக்ஷ_ஹா_ஹயி_ஹயோ_ஹம_ஹஜ_ஹஷ்_ஹஃ_ஹவ_ஹம்_ஹ த_ஹஜ_ஹஷ்_ஹஹ_ஹஹ_ஹய_ஹஜ_ஹநெ_ஹ ।

அ_ஹதி_ஹஷ்_ஹஹ_ஹ வ_ஹரி_ஹஷ்_ஹஷ்_ஹ வ_ஹதி_ஹஷ்_ஹரா_ஹஷ்_ஹஷ்_ஹவி_ஹ ஷ்_ஹஹ_ஹதெ_ஹ ॥

ஸம்ஸ்தம்ப ராமபத்ரந்தே மாசுசு: புருஷோத்தம |

நேத்ருசாராம்மகிரீமந்தா பவத்யகலுஷாத்மநாம் ||

ஸ்ம்ருத்வாவியோஃஜந்து:கம் த்யஜஸ்நேஹம்ப்ரியேஜநே |

அதிஸ்நேக பரிஷ்வங்காத் வந்திரார்த்ராபி தஹ்யதே ||

“ராமா! உன் தைர்யத்தை நீ கைவிடக் கூடாது. தீர புருஷர்களான உன்னைப்போலொத்தவர்களுக்கு புத்திகாலுஷ்யம் ஏற்படுவதென்பது ந்யாயமில்லை. ரொம்பவும் ப்ரேமைக்குப் பாத்ரமான ஸீதையை விட்டுப்பிரிந்த காரணத்தால் ஏற்பட்ட இந்த துக்கத்தை விட்டுவிட வேண்டும். இஷ்ட வஸ்துவினுடைய வியோகத்தால் துக்கத்தை அனுபவிக்கிறதென்பது லோக வழக்கந்தான். நீயோ லோக விலக்ஷணமான வஸ்துவானதினால் பாமர ஜனங்களைப்போல் துக்கத்தை அனுபவிப்பது அழகல்ல. ஜலத்தில் நன்றாய் நனைந்திருக்கும் பஞ்சுத்திரிகூட நன்றாய் எண்ணையில் ஸம்பந்தப்பட்டால் நெருப்பானது எரித்துவிடும். அதுபோல் சாந்தமான சித்தமும் விஷயாதிகளில் ஸ்நேஹத்தை வைத்தால் வியோகாக்லியானது எரித்துவிடும். நமது சித்தம் சாந்தமாக இருக்கின்றதே என்று நினைத்து விஷயாதிகளில் ஸ்நேஹத்தை வைக்கக்கூடாது. அப்படி வைக்கும் பக்ஷத்தில் காலாந்தரத்தில் வியோகத்தால் ஏற்படும் தாபமானது காட்டுத் தீக்கும் மேலானதாகி எரித்துவிடும். ஆகையால் தாங்கள் தைரியத்தை விடக்கூடாது” என்று சொல்லிவிட்டு, “ஸீதையை அபஹரித்துப்போன ராவணன் பாதாள லோகமோ, அதற்கும் கீழான லோகமோ போய் ஒளிந்து கொண்டாலும், நிச்சயமாக அழிந்துவிடுவான். அந்தப்பாபியினுடைய இருப்பிடத்தை மாத்ரம் நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியதன்வியில் பிறகு அவனைக் கொல்லுவதில் நமக்கு ப்ரயாஸமே ஏற்படாது. நம்முடைய ஆகமனத்தை அறிந்த தினாலேயே அவனாகவே ஸீதையை நம்மிடம் கொண்டுவந்து விட்டு விடுவான். தவறினால் அவன் கட்டாயம் மறித்துவிடுவான். அதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. தாங்கள் உத்ஸாஹத்தை விட்டுவிடக் கூடாது.

उत्साहो बलवानार्य नास्त्युत्साहात्परंबलं ।
 सोत्साहस्यास्ति लोकेस्मिन् न किंचिदपि दुर्लभम्
 उत्साहवन्तः पुरुषाः नावसीदन्ति कर्मसु ।
 उत्साहमात्रमाश्रित्य सीताम्प्रतिलभेमहि ॥

உதாஹோ பலவாநார்ய நாஸ்த்யுத்சாஹாத்பரம்பலம் ।
 ஸோத்சாஹஸ்யாஸ்தி லோகேஸ்மிந் ந கிஞ்சித்பி தூர்பலம்
 உத்சாஹவந்த: புருஷா: நாஹஸீதந்தி கர்மஸு ।
 உத்சாஹமாத்திரமாதிரி தீவீதாம்ப்ரதிலமேஹி ॥

உத்சாஹோ பலவாநார்ய நாஸ்த்யுத்சாஹாத்பரம்பலம் !
 ஸோத்சாஹஸ்யாஸ்தி லோகேஸ்மிந் ந கிஞ்சித்பி தூர்பலம்
 உத்சாஹவந்த: புருஷா: நாஹஸீதந்தி கர்மஸு ।
 உத்சாஹமாத்ரமாசிரித்ய ஸீதாம்ப்ரதிலமேஹி ॥

மனிதன் தைர்யத்தைக் கைவிடக்கூடாது உத்சாஹத் திற்கு மேலான பலமுமில்லை. உத்சாஹமுள்ளவனுக்கு ஒன்றும் தூர்பலமுமில்லை. உத்சாஹமுள்ளவர்கள் எக்கார யத்திலும் ஐயத்தை அடையலாம். ஆகையால் நாம் உத்சாஹத்தைக் கைவிடாமல் இருந்தால் ஸீதையை நிச்சயமாக அடையலாம்.

இவ்விதம் லக்ஷ்மணஸ்வாமியினால் போதிக்கப்பட்ட ராமன் சோகமோஹாதிகளை வட்டுவட்டு தைர்யத்தை அடைந்து மார்க்கத்தில் மெள்ள மெள்ள நடந்துகொண்டு ரிச்யமுக பர்வதத்தினுடைய தாழ்வரைக்கு வந்து சேர்ந்தார். ரிச்யமுக பர்வதத்தினுடைய தாழ்வரையில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து அங்குள்ள சாகாம்ருகங்கள் மிகவும் பயத்துடன் நாலாபக்கமும் ஓடுவதற்கு ஆரம்பித்தன. சாகாம்ருகங்களுக்கு அதிபதியான ஸுகீவனும் ஆயுதபாணிகளாயுள்ள ராமலக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மனதில் 'வாலியினால் நம்மை வதிப்பதற்காக ஏவப் பட்டு யாரோ குரர்கள் வருகிறார்கள்' என்று சங்கையை

அடைந்து நாலாயக்கத்திலும் பார்த்துக்கொண்டு ரொம்பவும் துக்கத்தை அனுபவித்தான். பிறகு ஸகல வானரங்களோடுகூடவும் தன் மந்த்ரிகளோடு கூடவும் வெகு காலம் வரையிலும் ராம லக்ஷ்மணர்களைக் குறித்து ஆலோசித்து விட்டு “ஹே மந்த்ரிகளே! அதோ தாழ்வரையில் காணப்படும் இருவர்களும் வாலியினால் ஏவப்பட்ட தூதர்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். வேஷத்தை மறைத்துக்கொண்டு இங்கு வருகிறார்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு மிகவும் பயத்தை அடைந்தான். ஸுகீவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட மற்ற வானரச்ரேஷ்டர்களும், ஸுகீவனைச் சுற்றிச் சுற்றி ஸஞ்சாரம் செய்துக்கொண்டு, மரங்களிலும் ஏறிக் கிளைகளை முறித்துக்கொண்டு தனது ராஜனான ஸுகீவனுடைய ஸமீபம் ராமன், லக்ஷ்மணன், இவர்கள் வந்தால் கல்களாலும், கிளைகளாலும் அவர்களை விரட்டி ராஜனை ரக்ஷிக்கவேண்டிய உத்தேசத்துடன் ஸுகீவனைச் சூழ்ந்துக்கொண்டு நின்று வந்தார்கள்.

இவ்விதம் மஹா புருஷர்களான ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து மிகவும் பயத்தை யடைந்த வானராதிபதியான ஸுகீவனுடைய ஸமீபத்திற்கு ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியானவர் சென்று ஸுகீவனுக்கு தைர்யத்தை உண்டுபண்ணினார். “ராஜனே! இந்த ஸம்பரமத்தை விட்டு விடவேண்டும். இந்த பர்வதமோ மலைய பர்வதத்தை ஒட்டிய ரிச்யமூக பர்வதமாகும். மதங்க மஹர்ஷியினுடைய சாபத்தால் வாலியினுடைய சேஷ்டைகள் ஒன்றும் இங்கு பவிக்காது என்று நாம் அறிந்து தானே இங்கு வாஸஞ்செய்கிறோம். ஆகையால் வாலியின் பயம் இந்த பர்வதத்தில் ஏற்பட ந்யாயமே இல்லை. மலைகளிலும், அரண்யங்களிலும் எவ்வளவோ மஹான்கள் ஸஞ்சாரம் செய்வார்கள். அந்த மஹா புருஷர்கள் யார், என்பதை விசாரிக்காமலே ஜாதி ஸ்வபாவத்தைத் தாங்கள் அடைந்துவிட்டீர்கள். பொதுவாக முன்பு யார் என்பதைத் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு அவர்கள் எந்தக் காரியத்தை உத்தேசித்து வருகிறார்கள் என்ற விசேஷத்தைத் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அதற்குப் பிறகு அவர்களின் மனோபாவத்தை வெளிப்படுத்தக் கூடிய ஸம்பாஷணம் முதலான கார்யங்களை அறியவேண்டும். அதற்குப் பிறகுதான் ஸகல கார்யங்களையும் செய்ய வேண்டும்.

बुद्धिविज्ञानसम्पन्न इक्षितस्सर्वमाचर ।

नखबुद्धिगतोराजा सर्वभूतानि शास्तिहि ॥

ஸுஹீனிக்ஷாநஸம்பந்ந உஷிதஸ்சர்வமாசர ।

நகஹ்யஸுஹீஹமதோராஜா ஸர்வபூதாநிஸாஸ்திஹி ॥

புத்திவிஞ்ஞானஸம்பந்ந இக்ஷிதைஸ்ஸர்வமாசர ।

நஹ்யபுத்திம்கதோராஜா ஸர்வபூதாநி சாஸ்திஹி ॥

ஸாமான்ய ஞானம், விசேஷ ஞானம், இங்கிதம் முதலானவைகளைக் கவனிக்காத அரசன் ஜனங்களைப் பரிபாலனம் செய்யமுடியாது. ஆகையால் வருகிறவர்களுடைய விசேஷங்களை முன்பு சார்புருஷன் மூலமாக அறிந்து, பிறகு தான் கார்யத்தை நடத்தவேண்டும். அவஸரப்படவேண்டாம். வாலியினுடைய நிமித்தமாக பயமும் வேண்டாம். ஸம்ப்ரமத்தை விட்டுவிட வேண்டும்” என்று ஆஞ்சனேயஸ்வாமி ஸுகீர்வனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்தார்.

ஸுகீர்வனும் ஹனுமானுடைய வார்த்தையைக் கேட்டதும் தன்னுடைய ஸம்ப்ரமத்தையும் விட்டு விட்டு “ஹே ஹனுமன்! தங்களுடைய வார்த்தையிலும் நீதியை அனுஸரித்து இருப்பதினால் உயர்ந்ததேயாகும். ஆகிலும், பர்வதத்தினுடைய தாழ்வரையில் தென்படுகிற இருவர்களும் வில்லாளிகளாகத் தென்படுகிறபடியால் அவர்களைப் பார்த்ததும் யார்தான் ஸம்ப்ரமத்தை அடைய மாட்டார்கள்? வாலியினால் அனுப்பப்பட்டத்தான் இவர்கள் வருகிறார்கள் என்று என் மனதிற்குக் தோன்றுகிறது. அரசர்களுக்கு தன் ஜாதியைத் தவிர வேறு ஜாதியிலும் ஸ்நேஹிதர்கள் ஏற்பட ந்யாயமுண்டு. தசரதசக்ரவர்த்திக்கு ஜடாயுஸ்பரம ஸுஹ்ருத்தாக இல்லையா? அது போல் வாலியும் யுத்த வீரர்களான க்ஷத்ரியர்களை ஸ்நேஹம் செய்துக்கொண்டிருக்கலாம். இவர்களைப் பார்க்கும்போழுது தபஸ்விகளென்று

தோன்றினாலும், அவர்களை தபஸ்விகள்தான் என்று தீர்மானிக்க முடியாது. தன்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை மறைத்து வைத்துக்கொண்டு வேறு வேஷத்தை தரித்துக்கொண்டு சார புருஷர்களாக வந்து, அந்ந் ராஜாக்களின் அபிப்பிராயத்தை அறிவது ராஜாக்களின் ஸ்வபாவமல்லவா! ஆகையால் பரீக்ஷிக்காமல் தீர்மானித்துவிட முடியாது. தாங்கள் இந்தக் கபிருபத்தை விட்டு விட்டு வேறு வேஷத்தை தரித்துக்கொண்டு அந்த இருவர்களுடைய ஸமீபம் சென்று அவர்களுடைய மனோபாவம் எவ்விதமிருக்கிறதென்று ஸம்பாஷணைகளாலும், ரூபத்தாலும், இங்கிதங்களாலும் நாம் தெரிந்துகொண்ட பிறகுதான், அவர்கள் மனது சுத்தமான பாவத்தோடுருந்தால் நாம் விச்வாஸிக்கலாம். ஆகையால் தாங்கள் இப்பொழுதே அந்த இருவர்களுடைய ஸமீபம் சென்று எனக்கு அபிபுக்ஷமாவே அவர்களோடு பேசவேண்டும். கம்பீரமான இந்த அரண்யத்தில் அவர்கள் வருவதின் ப்ரயோஜனம் என்ன? என்பதை முதலில் அறியவேண்டும். வில்லாளிகளாக எதற்காக வருகிறார்கள்? சுத்தமான ஸ்வபாவத்தோடு கூடியவர்களா? இவைகளை அவர்களோடு பேசி அறிந்துகொள்வது முக்கியமாகும்” என்று ஸுகீர்வன் ஆஞ்சனேயஸ்வாமிக்கு ராம லக்ஷ்மணனின் ஸமீபம் போகும்படி உத்தரவளித்தார். ஆஞ்சனேயஸ்வாமியும் ஸுகீர்வனின் வார்த்தையை சிரஸ்ஸால் வலித்துக்கொண்டு ராம லக்ஷ்மணர்களின் ஸந்நிதிக்குச் சென்றார்.

ஈபிரூப்பரித்யய ஹுமாந்மாருதாஹு: |

மிஶ்ரூபம் ததோமே ஶதவூஶ்ரீதயாகபி: ||

கவிரஹ்வஹரித்யஜ்ய ஹநுஶாநாரஹுதாஶ்ஜ: |

விஶ்நுஹ்வஹ ததொஹெஶு ஶஹ்வூஶ்ரீதயாகபி: ||

கபிருபம்பரித்யஜ்ய ஹநுமாந்மாருதாஹு: |

பிஶ்நுஹ்வஹ ததொஹெஶு ஶஹ்வூஶ்ரீதயாகபி: ||

ப்ராக்ருதமான வானர ஸ்வரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டு, தரிதண்டிஸந்யாஸீயைப்போல் வேஷத்தையும் தரித்துக்கொண்டு, தான் யார் என்பதை ராம லக்ஷ்மணன் அறியாமல் மறைத்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற

புத்தியோடு ராம லக்ஷ்மணர்களின் ஸுமீபஞ் சென்றார். ஈரஹி தயாகபி: (ஸௌஹி தயாகபி:) (சடபுத்தி தயாகபி:) என்ற இடத்தில் 'வஞ்சக புத்தியோடு' என்ற அர்த்தத்தை சில வ்யாக்யானக்காரர்கள் ப்ரகாசப்படுத்தி யிருக்கின்றார்கள். ஆஞ்சனேயஸ்வாமியோ ஆசார்ய புருஷன் என்று இந்த நூலில் சொல்லப்படும். ராம லக்ஷ்மண னுடைய ஸ்வரூபத்தையோ அவர் நன்றாய் அறிந்த வித்வான் என்பது பின்பு அவர் சொல்லும் வார்த்தைகளாலேயே வெளியாகிறது. அத்துடன், 'பகவானுடைய ஸந்நிதியில் வஞ்சக புத்தியோடு போனார்' என்பதும் இந்த ஆஞ்சனேயஸ்வாமியென்ற மஹானுபாவனுக்குப் பொருத்தமாகாது. ஆகையால் அந்தப் பதத்தை ஸுகீவனுடைய த்ருஷ்டியை அனுஸரித்து அந்வயம் செய்து கொள்ளவேண்டும். 'ஸுகீவன் வேஷம் மாறிப் போகவேண்டுமென்று சொன்னதனால் அவ்விதமே நான் போகிறேன்' என்று ஸுகீவனை த்ருப்தி செய்வதற்காக அவ்வித புத்தியோடு ஆஞ்சனேயர் சென்றார். பகவானுடைய பக்ஷமாக வைத்தால் ஈரஹி: (ஸௌஹி:) (சடபுத்தி:) என்ற சப்தத்திற்கு விச்வஸ்தபுத்தி என்ற அர்த்தத்தை அறிந்துகொள்ளவேண்டும். அதாவது, பகவான் என்ற த்ருடமான நம்பிக்கையோடுதான் ஆஞ்சனேயஸ்வாமி ராமனுடைய ஸமீபஞ் சென்றார். 'பகவத்ஸன்னிதியில் விஷயலோலுபநாயுள்ளவன் போக முடியாது. பரம வைராக்யத்தை யடைந்த ஸந்யாஸிகள்தான் போகக்கூடும்' என்ற சாஸ்த்ர மர்யாதையை ப்ரகாசப்படுத்த, விஷயலோலுதையை ஜாதிஸ்வபாவமாக உள்ள ப்ராக்ருதமான, வானர ரூபத்தை விட்டு விட்டு, வைராக்யத்தை ஸ்வாபாவிக தர்மமாக ஸ்வீகரித்துக் கொள்ளும் ஸந்யாஸத்தைத் தரித்துக்கொண்டார் என்றே தாத்தப்ரியத்தை அறியவேண்டும். அதனால், ஆஞ்சனேயஸ்வாமிக்கு ரிச்யமூக பர்வதத்தின் தர்ழ்வரையில் காணப்படும் மஹா புருஷர்களில், ராமனை மஹாவிஷ்ணுவென்றும், லக்ஷ்மணஸ்வாமியை ஆதிசேஷபகவான் என்ற அறிவும் நம்பிக்கையும் த்ருடமாக இருந்துவருகிறது என்பது எரித்தமாகும்.

ततस्सहनुमान्वाचा ऋक्षयासुमनोज्ञया ।

विनीतवदुपागम्य राघवौ प्रणिपत्यच ॥

आवभाषे तदावीरौ यथावत्प्रशशस्सच ।

ததஸ்ஸஹநுமான்வாசா ஶ்ரக்ஷயாஸுமனோஜ்ஞயா ।
விநீதவதுபாகமய ராகவௌ ப்ரணிபத்யச ॥
ஆவபாஷே ததாவீரௌ யதாவத்ப்ரசசம்ஸச ।

ததஸ்ஸஹநுமான்வாசா ஶ்ரக்ஷணயாஸுமனோக்ஞயா ।

விநீதவதுபாகமய ராகவௌ ப்ரணிபத்யச ॥

ஆவபாஷே ததாவீரௌ யதாவத்ப்ரசசம்ஸச ।

ஆஞ்சனேயஸ்வாமியானவர் ஸன்யாளி வேஷத்துடன் ராம லக்ஷ்மணானின் ஸன்னிதிக்குச் சென்று, ராமன் லக்ஷ்மணன் இருவர்களுக்கும் விதிவத்தாக நமஸ்காரத்தையும் செய்துவிட்டு, மனதை பிகவும் கவரச்செய்யக்கூடியதாயும், அர்த்தத்தை விசாரித்தால் பரமாச்சரியத்தை உண்டுபண்ணக்கூடியதாயும் உள்ள வார்த்தையினால் ராம லக்ஷ்மணானுடைய ஸ்வரூபத்தையும் சலாகித்துவிட்டு வினயத்துடன் பேசினார்.

ஆஞ்சனேயஸ்வாமியோ ஸன்யாளி வேஷதாரியாக ராம லக்ஷ்மணானுடைய ஸமீபஞ்சென்றார் என்று முன்பு சொன்னதனால் 'ராம லக்ஷ்மணானுக்கு நமஸ்காரம் செய்தார் என்பது எப்படி ஒத்துவரும்?' என்பதை விசாரிப்பது அவச்யமாகும். தர்ம தத்வத்தை நிர்ணயம் செய்வதில் ஸ்ரீமத் ராமாயணமானது ரொம்பவும் முகாமியாக இருக்கக்கூடுமானதினால், அந்த நூலில் ஸன்யாளியான ஆஞ்சனேயஸ்வாமி க்ரஹஸ்தானு ராமனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்திருப்பதினால், ஸன்யாளியைக் காட்டிலும் க்ரஹஸ்தனிடத்தில் ஞானாதிக்யமிருக்குமே யானால் அந்த க்ரஹஸ்தனுக்கு ஞானத்தில் குறைந்த ஸன்யாளியும் நமஸ்காரம் செய்துதான் ஆகவேண்டும் என்ற தர்மமும் ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. ஸன்யாளிகள் க்ரஹஸ்தனுக்கு நமஸ்காரம் செய்யக்கூடா தென்ற சாஸ்த்ரத்தை அக்ருணை க்ரஹஸ்தனுடைய விஷயமாக ஸங்கோசம் செய்துகொள்ள வேண்டும், அவ்விதமில்

லாமல் ஞானத்தில் உயர்த்த க்ரஹஸ்தனையும் பார்த்து ஸன் யாஸிகள் ஞானத்தில் குறைந்தவர்களா யிருந்தாலும், தான் ஆச்ரமத்தில் பெரியவன் என்ற எண்ணத்தால் நமஸ்கரிக்காமலிருந்தால் விமர்சனாஃ ஜானதொ (விபூரணாஃ ஜானதொ ஹெஜஜ்ஜ) (விப்ராணம் ஞானதோஜ்யைஷ்ட்யம்) என்ற மனுஸ்மருதியானது அப்ரமானமானதாக ஆகிவிடும். ஞானத்தில் ச்ரேஷ்டனான க்ரஹஸ்தனுடைய விஷயத்தில் ஞானத்தில் குறைந்த ஸன்யாஸிகூட நமஸ்கரிக்கக்கூடாது என்ற நிஷேதவசனமானது மனுசாஸ்தரத்தில் காணப்படவுமில்லை. ஸன்யாஸிகளுடைய வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லாத தான ஏதாவது ப்ரகரணத்தில் க்ரஹஸ்தனுடைய விஷயத்தில் ஸன்யாஸி நமஸ்காரஞ் செய்யக்கூடாதென்ற வசனம் படிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அது அப்ரகரணபடிதமானதிலும், விவேகிகளின் அனுபவத்திற்கு விருத்தமானதிலும், அந்தபரம்பரா ந்யாயஸித்தமென்று அதைத் தீர்மானித்து அக்ருணை க்ரஹஸ்தன் விஷயத்தில் என்றுதான் ஸங்கோசம் செய்யவேண்டும்.

சிலர்கள், க்ரஹஸ்தன் அக்ருணை, ஞானியோ, க்ரஹஸ்தனுக்கு ஸன்யாஸிகள் நமஸ்கரிக்கவே கூடாது. ஆஞ்சனேயஸ்வாமியோ ராமலக்ஷ்மணனுடைய அத்யத்புதமான னௌந்தர்யத்தைப் பார்த்து பரமாச்சர்யத்தை யடைந்தவரானதினால் அதிலிருந்தும் பரவசமாய் தான் ஸ்வீகரித்த ஸன்யாஸி வேஷத்தையும் மறந்து நமஸ்கரித்துவிட்டார் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த ஸித்தாந்தமானது உபக்ரமத்திற்கு விரோதமாயிருப்பதனால் ஸரியல்ல. இங்கித வசனங்களால் ப்ரனுடைய ஹ்ருதயத்தை அறிய ஸுக்ரீவனால் இந்த ஹனுமார் அனுப்பப்பட்டார். அவ்வித மனுப்பப்பட்டவரையும், மஹா புத்திமாயும், ஸுக்ரீவனுடைய மந்த்ரிகளுக்குள் ப்ரதான மந்த்ரியாயுமுள்ள இந்த ஹனுமார், ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்த மாத்ரத்தில் பரவச்யத்தை அடைந்தார்; தன் ஸ்வரூபத்தைக்கூட மறந்து விட்டார் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அன்யனுடைய ஹார்த்ரமான அபிப்ராயத்தை இவர் எப்படி அறியமுடியும்? ஆகையால் அவ்வளவு ஞாபகசக்திக் குறைவாக ஆஞ்ச

னேயர் நடந்துகொள்ளமாட்டார். அதனால் தன் வேஷத்தை மறந்து நமஸ்கரித்துவிட்டார் என்று சொல்லக் கூடாது. रुमेवाशैतन्निवाण्येव (ரூமெவாஷெயைவஹிணியைவ) (ரூபமேவாஸ்யைதந்மஹிமநம் வ்யாசஷ்டே) என்ற ந்யாயத்தால், ராம லக்ஷ்மணர்களை தர்சனம் செய்த மாதாத்தாலேயே 'இந்த இருவர்களும் தேவ புருஷர்கள். ஸுகீவனுக்கு விரோதியான வாலியைக் கொல்வதில் சக்தியுள்ளவர்களே. அவர்களுக்கு எதிரில் நாம் வேஷம் மாறி இவ்விதம் சாரபுருஷனாக வருவதே தப்பானது' என்று "நான் ஸுகீவனுடைய ஶித்தாந்தப்ரகாரம் அவனை த்ருப்திசெய்து வைக்க நான் வேஷம் மாறி ஸன்யாஸி போல் தங்களுடைய ஶந்நிதி வந்து சேர்ந்தேனே தவிர, உண்மையில் நான் ஶன்யாஸி அல்ல. உண்மையில் ஶன்யாஸியானால் க்ரஹஸ்தனுக்கு நமஸ்காரம் செய்வார்களா? நான் தங்களை நமஸ்காரஞ் செய்ததிலிருந்துமே தாங்கள் அதன் உண்மையை அறிந்துகொள்ளலாம்" என்று எண்ணி தன்னிடத்திலுள்ள சாரத்வம் என்பதைப் ப்ரகடனம் செய்வதற்காகத்தான் ஆஞ்சனேயஸ்வாமி ராமனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தார். அதிலிருந்து க்ரஹஸ்தனுக்கும் ஶன்யாஸி நமஸ்காரம் செய்யலாம் என்பதாகாது. ஞானியோ, அக்ஞானியோ, ஶன்யாஸிகள் க்ரஹஸ்தனுடைய விஷயத்தில் நமஸ்கரிக்கவே கூடாது. என்றும் சிலர்கள் கல்பிக்கிறார்கள். அதுவும் அவ்வளவு உசிதமாகத் தோன்றவில்லை. அப்படியானால் ஆரம்பத்திலேயே தான் ஸுகீவ தூதனென்று தன்னுடைய ப்ரஸங்கத்தை ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும். ராம லக்ஷ்மணருடைய ஹ்ருதயத்தை இங்கித ஶம்பாஷணைகளால் நன்றாய் அறிந்த பிறகுதான் ஆஞ்சனேயஸ்வாமியானவர் தான் யார் என்பதை ப்ரகாசப்படுத்துகிறார். அக்காரணத்தாலும் நேரல் சொன்ன ஶித்தாந்தம் ஶரியல்ல.

சிலர்கள் सिञ्जुस्व ततो मेने (ஸிஞ்சுஸ்வத் ததோ ஹெஜெ) (பிஷுஸூபம் ததோ பேஜே) என்று சொல்லியிருப்பதனால் கபி ரூபத்தை விட்டு ஆஞ்சனேயஸ்வாமிஸ்வீகரித்துக்கொண்ட பிஷுஸூபமானது ஶன்

யாளிகளுடைய ரூபமல்ல. நைஷ்டிக ப்ரம்மசாரியினுடைய வேஷமாகும். ப்ரம்மசாரி க்ரஹஸ்தனுக்கு நமஸ்காரம் செய்யக்கூடுமானதினால், ஆஞ்சனேயஸ்வாமி க்ரஹஸ்தனான ராமனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்தது தர்மந்தான். இதனால் க்ரஹஸ்தனுக்கும் ஸன்யாளிகள் நமஸ்காரஞ் செய்யலாமென்ற க்விஷ்ட கல்பனை செய்யக்கூடாது என்றும் சிலர்கள் சொல்கிறார்கள். அதுவும் ஸரியல்ல.

மிஜூரூப் ததோ பேஜே (ஹிக்ஷூரூவம் ததொ ஹெஜே) (பிக்ஷூரூபம் ததோ பேஜே) என்ற வாக்யத்தால் பிக்ஷூரூபத்தைப் புதிதாக ஸ்வீகரித்துக் கொண்டார் என்று தெரிகிறது. அந்த பிக்ஷூரூபமானது நைஷ்டிக ப்ரம்மசர்யமானால் அந்த ப்ரம்மசர்யம் ஆஞ்சனேயரிடம் முன்பே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாக இருந்ததினால், புதிதாக ஸ்வீகரித்துக் கொண்டார் என்ற அர்த்தத்தைப் ப்ரகாசப்படுத்தும் மிஜூரூப் ததோ பேஜே (ஹிக்ஷூரூவம் ததொ ஹெஜே) (பிக்ஷூரூபம் ததோ பேஜே) என்ற வாக்யம் அப்ரமாணமாகிவிடும்! அதனால் இந்த பக்ஷமும் ஸரியல்ல. கபிரூப் ரிஷ்ய (கவிரூவம் வரித்யஜ்ஜ) (கபிரூபம் பரித்யஜ்ய) என்ற வாக்யத்தை அனுஸரித்து, வானர ரூபத்தை விட்டு விட்டார் என்று வெளியாகிறபடியால், அந்த ஜாதியோடு கூடின நைஷ்டிக ப்ரம்மசர்யம் முன்பே ஸித்தமானாலும், மனுஷ்யத்வ விசிஷ்ட ப்ரம்மசர்யமில்லாததனால் அதைப் புதிதாக ஸ்வீகரித்துக் கொண்டார். அதுதான் மிஜூரூப் ததோ பேஜே (ஹிக்ஷூரூவம் ததொ ஹெஜே) (பிக்ஷூரூபம் ததோ பேஜே) என்ற வாக்யத்தின் அர்த்தமாகும். அதனால் க்ரஹஸ்தனுடைய விஷயத்தில் ப்ரம்மசாரியின் நமஸ்காரீத்தை ஸ்வீகரிக்க வேண்டுமென்ற யில், க்ரஹஸ்தன் விஷயத்தில் ஸன்யாளிகள் நமஸ்கரிக்கலாம் என்ற அர்த்தத்தை க்ரஹிக்கக்கூடாது என்றும் சிலர்கள் கல்பிக்கிறார்கள். அதுவும் ஸரியல்ல. ப்ரம்மசர்யம் அவரிடம் முன்பே ஸித்தமாயிருப்பதுபோல் மனுஷ்யத்வமும் ஸித்தமாக இல்லையா? என்பதை ஆலோசிக்க வேண்டும். மனுஷ்யத்வமும் முன்பு ஸித்தமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், மனுஷ்யத்வ விசிஷ்ட ப்ரம்மசர்யமும் ஸித்தமானதினால்,

புதிதாக ஸ்வீகரிக்கவேண்டிய அவச்யமேயில்லை. மனுஷ்யத்வம் முன்பு ஸித்தமில்லையென்று சொன்னால், மனுஷ்யத்வம் என்ற விசேஷணம் முன்பு இல்லாததினால் மனுஷ்யத்வ விசிஷ்டப்ரம்மசர்யமும் விசேஷணபாவப்ரயுக்த விசிஷ்ட அபாவரீதியாக அவரிடத்தில் இல்லாமலிருப்பதினால் முன்பு இல்லாததற்கு உத்பத்தியைப் புதிதாக ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் னஸ்தோ விதே னாவோ நாவோ விதே னத: (நாலாதொ விஷ்டதெ ஹாவொ நாவாவொ விஷ்டதெ ஸத:) (நாஸதோ வித்யதே பாவோ நாபாவோ வித்யதே ஸத:) என்ற ஸித்தாந்தத்திற்கு வ்யாகோபம் ஏற்படும். அவ்விதமானால் பாரிவ்ராஜ்யம் என்பதற்கும் அந்த தோஷம் ஏற்படாதா? என்று சங்கிக்கக்கூடும். அது ஸரியல்ல. சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரஸித்தமாயிருந்து வருகிற பாரிவ்ராஜ்யத்தை ஹனுமான் ஸ்வீகரித்தான் என்று ஏற்படும். அதனால் அபாவத்திற்கு பாவோத்பத்தியை ஒப்புக்கொண்டதாகாது. அதுபோல் ப்ரம்மசர்யமும் சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரஸித்தம் என்று சொல்லக்கூடாதா என்றாலோ, அது ஸத்யமே. ப்ரம்மசர்யம் என்பது மட்டும் சாஸ்த்ரப்ரஸித்தம். அன்னியில் மனுஷ்யத்வ விசிஷ்டப்ரம்மசர்யம், கபித்வ விசிஷ்டப்ரம்மசர்யமென்பது அப்ரஸித்தமானதே. ஆகையால் னிஜூரூப் ததோ மெ (விஷ்டூரூவம் ததொ ஹெஜெ) (பிஷ்டூரூபம் ததோ பேஜெ) என்ற வாக்யத்திற்கு பாரிவ்ராஜ்யம் என்ற அர்த்தத்தைத் தான் ஸ்வீகரித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஸன்யாஸிகளும் தன்னைக் காட்டிலும் ஞானத்தில் அதிகமான க்ரஹஸ்தனுக்கு ப்ரணமாதிகளைச் செய்வதினால் யாதொருவிதமான தோஷமும் ஏற்படாது. இதுதான் சாஸ்த்ரத்தின் அபிப்ராயமாகும். ஆதை மனதில் வைத்துக் கொண்டதான் ஆஞ்சனேயஸ்வாமியும், ராஷ்வீ ஸ்ரீஷ்யசு (ராவவள லுணிவத்யூ) (ராகவெள ப்ரணிபத்யச) என்றபடி தானும் அந்த தர்மத்தை அனுஷ்டித்தார்.

ராம லக்ஷ்மணனுக்கு நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு அஞ்ஜஸி பந்தத்துடன் ம்ருதுவான வாக்கினால் ப்ரச்னம் செய்தார். “பெரியோர்களே! நீங்கள் இருவர்களும் யார்? என்பதை அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.”

राजर्षिदेवप्रतिभौ तपसौ संशितवती ।

देशं कथमिमं प्राप्तौ भवन्तौ वरवर्णिनौ ॥

ராஜர்ஷி தேவப்ரதிமௌ தாபஸௌ ஸம்சிதவ்ரதௌ ।

தேசம் கதமிமம் ப்ராப்தௌ பவந்தௌ வரவர்ணிநௌ ॥

ராஜர்ஷிதேவப்ரதிமௌ தாபஸௌ ஸம்சிதவ்ரதௌ ।

தேசம் கதமிமம் ப்ராப்தௌ பவந்தௌ வரவர்ணிநௌ ॥

தங்களுடைய சரீர காந்தியைப் பார்த்தால், தேவர்களாகவோ அல்லது ராஜச்ரேஷ்டர்களாகவோ இருக்கவேண்டும். அவ்விதமிருக்க தபஸ்விகளுடைய வேஷத்தை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு உக்ரமான வ்ரதானுஷ்டான தத்பரர்களாக இந்த தூர்கமமான தேசத்திற்கு எதற்காக வந்தீர்கள்? தாங்களிருவர்களையும் கண்ட மாத்ரத்தில், அபூர்வ தர்சனமான தினால், பம்பாதீரத்தின் வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ம்ருககணங்களெல்லாம் பயத்துடன் நடுங்கி ஓடுகின்றன. பம்பாஸரஸ்ஸினுடைய கரையில் தாங்களிருவர்களும் நின்று வரும் காரணத்தால் உங்கள் திருமேனியின் சோபையானது பம்பாஸரஸ்ஸின் ஜலத்தில் பட்டு பம்பா நதியே முன்பு இல்லாத தாவ விசக்ஷணமான சோபையோடு கூடியதாயிருந்துவருகின்றது. தாங்களிருவர்களும் சுவர்ணீ, பக்ஷிணீ (வஸுவணீ, வஜ்ரவெத்ரக்ஷணை) (ஸுவர்ணாபௌ, பத்மபத்ரேக்ஷணை) தங்க மயமான சரீர காந்தியோடும், மலர்ந்த தாமரஸ புஷ்பத்தின் தளம்போல் விசாலமான நேத்ரங்களோடும் கூடினவர்களாக விளங்குகிறீர்கள். அதனால்,

अथ यषोऽन्तरादित्ये हिरण्यः पुरुषो दृश्यते हिरण्यश्मश्रुः हिरण्यक्नेशः
आप्रणस्त्रात्सर्व एव सुवर्णः । तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकं एवं अक्षिणी । तस्योदिति
नाम स एष सर्वेभ्यः पाप्यभ्यः उदितः उदेतिहवै सर्वेभ्यः पाप्यभ्यः य एवं वेद ।

சுய யவனஷொஊராஜிதேது ஹிரணயஃ வஸுவணீ ஷுபஸுத
தெ ஹிரணயஸுமுஃ ஹிரணயுகேஸுஃ சூபுணவாதவஃ வனவ
ஸுவணஃ । தவஸு யஸா கவஜ்வஸம் வஸுணரீகம் வனவம்
சுக்ஷிணீ । தவஸுஜாஜிதி நாகஸ வநஷ ஸவெஃஜுஃ வாவஃஜுஃ
உஜிதஃ உஜெ திஹவெ வவெஃஜுஃ வாவஃஜுஃ ய வனவம் வெஃ ।

அத யவேஷாந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே ஹிரண்யச்மச்ரு: ஹிரண்யகேச: ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: | தன்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவம் அக்ஷிணீ | தஸ்யோதிதிநாம ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய: உதித: உதேதிஹவை ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய: ய ஏவம் வேத |

என்று ஸாமவேதத்தில், ஸுவர்யமண்டலத்தின் மத்யபாகத்தில் விளங்குகிறவன் என்றும்; சரீரம், நகம், கேசம் எல்லா அவயவாவயவி பாகங்களும் தங்கமயமாகவே அந்தப் பரம புருஷனிடம் பாளிக்கிறதென்றும்; செந்தாமரையைப்போல் இரண்டு கண்களுடன் கூடினவன் என்றும்; அந்தப்பரமபுருஷனிடம் புண்யபாப ஸம்பந்தமில்லாதகாரணத்தால் அவனுக்கு 'உத்' என்ற பெயர் விளங்கி வருகிறதென்றும்; இவ்விதம் அப்பரமபுருஷனின் ஸ்வரூபத்தை உபாளிக்கிறவர்கள் கர்ப்பந்தத்திலிருந்து விரிர்முக்தர்களாக ஆகிறார்களென்றும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் புருஷனுடைய லக்ஷணங்கள் யாவும் தங்களிருவர்களிடமும் காணப்படுகிற படியால் அந்த பரம புருஷன்தானே என்று நான் ஸந்தேஹிக்கிறேன்.

தவிரவும், தங்க ளிருவர்களையும் பார்க்கும்பொழுது, மாஸூ தேவரூபிணீ (சாமுஷா ஷெவஸூவிணா) (மாஸூஷ தேவரூபிணா) ஸ்வரூபத்தைக் கவனிக்கும்பொழுது தேவர்களாகவும், அவயவங்களையும் கவனிக்கும்பொழுது மனுஷ்ய வடிவமாகவும் காணப்படுகிறபடியால் அஜாயமானி ஶுபாவிஜாயநீ (அஜாயமாதோ வஹுயாவிஜாயதே) (அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே) என்ற யஜுர்வேத ச்ருதியில் எந்தப் பரம புருஷனான மஹாவிஷ்ணுவை ஸ்வயம் பிறப்பற்றவனாயிருந்தாலும் தனது யோகமாயையைத் தன் வசத்தில் வைத்துக்கொண்டு தர்மஸ்தாபனம் செய்வதற்காக ராமன், க்ருஷ்ணன், முதலான அநேக அவதாரங்களை பூலோகத்தில் செய்கிறார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த மஹாவிஷ்ணுதானே தாங்கள் என்றும் ஊஹிக்கிறேன்.

उभौ योग्यावहं मन्ये रक्षितुं पृथिवीमिमां ।

स सागर वनां कृत्वां विन्ध्यमेरु विभूषिताम् ॥

உஹள யொமஜாவஹம் உநெத்ய ரக்ஷிதம் வ்யபிவீகிராம் ।
ஸ விராமர வநாம் க்ருக்ஷ்வாம் கிஸ்யுநெரூ கிஸ்யுஷிதாடி ॥

உபெள யோக்யாவஹம் மயே ரக்ஷிதம் ப்ருதிவீமிமாம் ।
ஸ ஸாகர வநாம் க்ருத்ஸநாம் விர்த்யமேரு விபூஷிதாம் ॥

தாங்களிருவர்களையும் பார்க்கும்பொழுது ப்ரத்யக்ஷமாய்க் காணப்படும் ப்ரபஞ்சத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், இந்த மூன்றுகளுக்கும் மூலகாரணமான பரப்ரம்மம் தானே என்றும் ஊஹிக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. ஸமுத்ரம், வனம், இவைகளோடு கூடிய பூமியை ரக்ஷிக்கிற விஷயத்தில் விர்த்ய பர்வதமும் மஹாமேருவும் ஏற்பட்டதுபோல், தாங்களிருவர்களும் இந்த பூமியை ரக்ஷிக்கிற விஷயத்தில் ஜாகருகர்களாக இருக்கும் ப்ரம்ம புருஷர்கள் என்றே நான் அறிகிறேன். आस्मावा इदमेक एवाग्नि आसित् नान्यकिञ्चनसिषत् (சூதாவா உஹெக வனவாமெ, சூஸீக நாமஜிஹநலிஷக) (ஆத்மாவா இதமேக ஏவாக்ரே ஆஸீத் நான்யகிஞ்சநமிஷத்) என்ற ரிக்வேதச் ச்ருதியில், ஸர்வ ஜகத்தும் உத்பத்திக்கு முன் அவஸ்தையில் எந்த ஆத்ம ஸ்வரூபமாகவே இருந்தது என்று வர்ணிக்கப்படுகிறதோ, அந்த ஆத்மாதான் தாங்களிருவர்களின் ஸ்வரூபமாக என் புத்திக்குப் புலப்படுகிறது. அதனால் ரிக்வேதத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அபின்ன நிமித்தோபாதான காரணமான பரப்ரம்மமே தாங்கள் என்று என்னுடைய நிச்சயம்.

இவ்விதம் வெகு ப்ரகாரமாக தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை நான் ஊஹிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. ஸுகீவன் என்று பெயருள்ள வான்ர ராஜன் இந்த ரிச்யமூக பர்வத சிகரத்தில் வாஸஞ் செய்து வருகிறான். வாலியென்ற தன்னுடைய ப்ரதாவினால் விரட்டுப்பட்டு அனேக இடங்களில் தனக்கு சரணமான ஸ்தானத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் இந்த பர்வதத்தின் சிகரத்தை அபயமான ஸ்தானமாகத் தீர்மானித்து இங்கு வாஸஞ் செய்து வருகிறான். நான் ஸுகீவனுடைய தூதன்.

அந்த வனர ராஜனால் அனுப்பப்பட்டு, ராஜனுடைய மனதிற்கு ப்ரியத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக இந்த பிசுபு ரூபத்தோடு தங்கள் ஸந்நிதிக்கு நான் வந்தேன். என்னை ஹநுமான் என்று சொல்லுவார்கள். நினைத்த மாத்ரத்தில் நான் எந்த எந்த ரூபம் வேண்டுமானாலும் எக்காலத்திலும் எடுத்துக்கொள்வேன். தங்களுடைய ஸக்யத்தை ஸுகீவன் இச்சிக்கிறான். ஆகையால் தங்களுடைய ஆகமன வருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி என் மனதை த்ருப்தி செய்துவைக்க வேண்டும். ஸுகீமமான கார்யத்தை நிர்ணயம் செய்யும் விஷயத்தில் ஸுகீவனுக்கு நான் மந்த்ரியாகவும் ஆகுவேன்” என்று ஆஞ்சனேயஸ்வாமியானவர் ராமனிடம் தெரிவித்துக்கொண்டார்.

புரீராமன் ஹனுமானுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு பரம ஸந்தோஷத்துடன், தன்னுடைய பார்ச்சுவத்தில் நின்றுவந்த லக்ஷ்மணஸ்வாமியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார் :

“ லக்ஷ்மண ! நாம் எந்த ஸுகீவனை எதிர்பார்த்து வருகிறோமோ அந்த ஸுகீவனுடைய மந்த்ரியான ஹனுமானே நம்முடைய ஸமீபம் வந்துவிட்டார். இதுவே மேல் நடக்கவேண்டிய கார்யத்திற்கு ஓர் சுப ஸுகீகம். ஹநுமாரோடு நீ ஸம்பாஷணம் செய்து நமது ஸகல வருத்தாந்தங்களையும் தெரிவிக்கவேண்டும். இந்த ஹநுமாரோ, அவர் பேசுவதிலிருந்தே, மஹாவித்வானென்று தெரிகிறது. ஆகையால் அவரிடம் பேசும்பொழுது ஒரு விதத்திலும் தோஷம் வராமல் ஐர்களுகதையுடன் பேசவேண்டும்.

நானுஷேதவினிதஸ்ய நாயஜுவேதஹரிந: ।

நாசாமவேதவிதுஷ: ஶக்யமேவ் ப்ராபிதும் ॥

நூந் வ்யாகரண் க்ருதந் அநேந் ப்ருதா ஶ்ருதம் ।

ப்ருவ்யாஹரதானேந் நகிஷ்விதப்ஷிவ்விதம் ॥

நாநுமெடிவிநீதவ்ய நாயஜுவெடிபாயிணை :
 நாலாடிவெடிவிஷுஷு: ஸக்யுஜெவம் வுலாஷிதாடி #
 நலுநம் வலாகரணம் சுரகீஸம் சநெந வஹுயா ஸு...
 வஹுவலாஹரதானெந நகிஹிடிவஸஸிதடி #

நாநுக்வேதவிநீதவ்ய நாயஜுவேததாரிணை :
 நாலாமவேதவிதுஷு: சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதம் #
 நூநம் வ்யாகரணம் க்ருதஸ்நம் அநேந பஹுதா ச்ருதம் |
 பஹுவ்யாஹரதானேந ககிஞ்சிதபசப்திதம் #

லக்ஷ்மணா! நாம் ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு வருகிறோம் என்பது பஹிர்முகர்களான மனிதர்களுடைய த்ருஷ்டியை அனுஸரித்ததாகும். உண்மையிலோ, பகவத் ப்ராப்தியில் அத்யவஸாயத்தோடு கூடின சுத்தமான ஜீவனை அவிவேகமாகிய ராவணனுடைய பாரவச்யத்திலிருந்தும் விடுவித்து பகவானான என்னுடைய திருவடியை அடைவதற்கு அந்தரங்க ஸாதனமான அஷ்டாஷ்டீ முதலான மந்த்ரங்களை உபதேசிக்க வல்லமையுள்ள ஆசார்ய புருஷனைத் தேடி வருகிறோம் என்பதுதான். அந்த ஆசார்ய புருஷன் இந்த ஹநுமான் தான் என்பதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. ஆசார்ய லக்ஷணங்கள் இவரிடம் பரிபூர்ணமாக இருந்து வருகிறது. வேதாத்யயனம், விஷ்ணு பக்தி, அனஸூயை, ஸதாசாரம், மந்த்ர ஞானம், மந்த்ர ஜபம், மந்த்ரார்த்த ப்ரவசனம், மனச்சுத்தி, குருபக்தி, புராண ப்ரவசனம், என்ற பத்துவிதமான லக்ஷணங்களும் இவரிடம் பூர்ணமாக இருந்துவருகிறது. இந்த லக்ஷணங்களுக்குள் வேதாத்யயனம் முக்யமாகும். ஹநுமான் நம்மைப் பார்த்து, उभौ योग्याहं मन्ये रक्षितुं शुचिवीरिणाम् (உஹ யொமயாவஹம் மந்யே ரக்ஷிதும் ப்ருதிவீராம்) (உபெள யோக்யாவஹம் மந்யே ரக்ஷிதும் ப்ருதிவீராம்) என்ற வாக்யத்தால் ரிக்வேத ஐதரேயோபரிஷுத்தில் செல்லியிருக்கும் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களுக்கு நம்மை உபாதான காரணமாகவும், நிமித்த காரணமாகவும்

குறிப்பிட்டுப் பேசியிருக்கிறார். இவ்விதமான ஸம்பாஷணம் ரிக்வேதத்தில் நிபுணரையுள்ளவனுக்குத்தான் ஸம்பவிக்கும். அதிலும் ரிக்வேதத்தில் ஸ்வரங்கள் அதிகமாக இருப்பதனால், வெகு வருஷங்கள் குருகுலத்தில் சிஷை செய்தவனுக்குத் தான் அந்த வேதத்தில் பாடவம் ஏற்படும். அதனால் இந்த ஹநுமான் ரிக்வேதத்தில் மஹா ஸமர்த்தன் என்று தெரிகிறது.

அவ்விதமே யஜுர்வேதத்திலும் நல்ல தாரண சக்தி யோடு கூடியவர். யஜுர்வேதத்தில் ஒவ்வொரு அநுவாகத்திலும் மற்றொரு அநுவாகத்தின் ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறபடியால் தாரண சக்தியில்லாதவன் யஜுர்வேதாத்யயனம் செய்தும், அத்யயனம் செய்யாதவனாகத்தான் ஆகுவன். ஆகையால் ஆவர்த்தியினால் தாரண சக்தியை ஸம்பாதிப்பது யஜுர்வேதத்திற்கு முக்யமாகும். யஜுர்வேதத்திலும் இந்த ஹநுமான் மஹா நிபுணர் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. மானுசீ தேவரூபிணி (மாத்ருஷா ஷெவரூபிணி) (மாநுஷேன தேவரூபிணேன) என்று ஹநுமார் பேசுவதிலிருந்தே ஞாயமானி வஹுய விஜயதே (ஞாயமாத்ருஷா வஹுயா விஜயதே) (அஜாயமானோ பஹுயா விஜயதே) என்ற யஜுர்வேதத்தில் அவதார ரஹஸ்யத்தை இவர் அறிந்திருக்கிறார். யஜுர்வேதத்தில் தாரணையில்லாத புருஷன் இவ்விதம் பேச முடியாது. ரிக்வேதத்திற்கு விந்தியென்ற சிஷையும், யஜுர்வேதத்திற்கு தாரணையும் எப்படி அவச்யமானதோ அதுபோல் ஸாமவேதத்திற்கு ப்ரக்ருதி, ஊஹம், ரஹஸ்யம், என்ற அபூர்வமான பாகங்களடங்கிய வேதமான தினால் ஞானமில்லாமல் ஸாமவேதத்தை அத்யயனம் செய்து ப்ரயோஜனமில்லை. அர்த்த பரிக்ஞானமே ஸாமவேதத்திற்கு அவச்யமானது. அதனால் ஸாமவேதத்திலும் இவர் மஹா வித்வான் என்பது வெளியாகிறது. சுவர்ணீ, ப்ரஹ்மணீ (ஸுவர்ணீ, ப்ரஹ்மணீ) (ஸுவர்ணீ, ப்ரஹ்மணீ) என்று ஹநுமான் பேசியதிலிருந்துமே

य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्यमथः पुरुषोदृश्यते (யவனஷொஊராஜிதெத்ய ஹிரண்யமஃ வுரூஷொஜ்யஸ்யதெ) (யஏஷொந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷொத்ருச்யதே) என்ற ச்ருதியில் சொல்லியிருக்கும் ஸகுண ப்ரம்மத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை நன்றாய் அறிந்து உபாஸிக்கிற மஹானுபாவன் என்று வெளியாகிறது. இதனால் ஸாமவேதத்திலும் இந்த ஹநுமான் பரம நிபுணன் என்பது நிச்சயமாக வெளியாகிறது." சிசைஷ, தாரணை, வைதுஷ்யம், என்ற மூன்று தத்வத்தையும், ரிக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், என்று க்ரமமாக அன்வயித்துக் கொண்டாலும் அதுவும் ஸமஞ்ஜஸந்தான். அல்லது ஒவ்வொரு வேதத்திலும் சிசைஷ, தாரணை, வைதுஷ்யம், மூன்றையும் அன்வயித்துக் கொள்ளலாம். ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும்

अनृग्वेदविनीतस्य एवंप्रभाषितुम् न शक्यं । अयजुर्वेदधारिणः एवं प्रभाषितुं न शक्यं । असासवेदविदुषः एवं प्रभाषितुं न शक्यं ॥

சநுபுஷ்டிஹிநீதஸ்ய வவம்ஷுஹாஷிதஸு ந ஸக்யஸு । அயஜுுவெஷுஜயாஸிண: வவம் ஶுஹாஷிதஸு ந ஸக்யஸு । அஸாஸவெஷுஹிஷுஷ: வவம் ஶுஹாஷிதஸு ந ஸக்யஸு ॥

அந்ருக்வேதவிநீதஸ்ய வவம்ப்ரபாஷிதம் ந சக்யம் । அயஜுர்வேத தாஸிண: வவம் ப்ரபாஷிதம் ந சக்யம் । அஸாமவேதவிதஷ: வவம் ப்ரபாஷிதம் ந சக்யம் ॥

என்று இரண்டு நகாரங்களை ப்ரகாசப்படுத்தி யிருப்பதி லிருந்தும் நஶ் ஷ்ய் பகூதமயீ ஷகிஷுரீதி (நஷு^௧ அயம் ஶுக்ஷதஸ்யஸு^௨ ஷு^௩கீகரோதி) (நஞ் த்வயம் ப்ரக்ருதமாதம் த்ரிடகரோதி) என்ற ந்யாயத்தை அநுஸரித்து ரிக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் என்ற மூன்று வேதங்களிலும், சிசைஷ, தாரணை, வைதுஷ்யம் இந்த மூன்றுகளுமில்லாதவன் இந்த ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியைப்போல் ஸம் பாஷணம் செய்ய முடியாது என்பது நிச்சயமாகிறது. இதனால் ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியானவர் த்ரிவேதி யென்ற

தாற்பார்யம் வெளியாவதிலிருந்து, வேதாத்யயனம் என்ற ஆசார்ய லக்ஷணம் ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியினிடம் இருந்து வருகிறதென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. மூன்று வேதத்தையும் நியமாத்யயன விதியை அநுஸரித்து பரிபூர்ணமாக அத்யயனம்செய்து, சிஷை, தாரணை, வைதுஷ்யம் என்ற குணங்களோடும் கூடிய மஹா புருஷன் ஈச்வரனோடு நேரில் ஸம்பாஷணைசெய்ய சக்தியுள்ளவனாக ஆகிறான். அந்த மஹிமை யினால்தான் ஆஞ்சனேயஸ்வாமியும்

सर्वे वेदाः यत्पदमामनन्ति त्वांसि सर्वाणि च यद्वदन्ति यदिच्छन्तो
ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं सद्ब्रह्मेण ब्रवीमि ओमित्येतत् ।

ஸ்வெது வெடா: யத்பதமாமநந்தி தவாம்ஸி ஸர்வாணிச யத்வதந்தி
யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி தத்தே பதம் ஸங்க்ரஹேண ப்ரவீமி
ஓமித்யேதத் ।

ஸர்வே வேதா: யத்பதமாமநந்தி தவாம்ஸி ஸர்வாணிச யத்வதந்தி
யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி தத்தே பதம் ஸங்க்ரஹேண ப்ரவீமி
ஓமித்யேதத் ।

என்று ஸகல வேதங்களுக்கும் பரமதாற்பார்யம் எந்த பரப்ரம் மத்தினிடத்திலோ, ஸகல தபஸ்ஸுகளுக்கும் எந்த பரப்ரம் மம் பலபூதமோ, எந்த ப்ரம்மத்தை அடைவதற்கு மஹர்ஷிகள் நைஷ்டிக ப்ரம்மசர்யத்தை அனுஷ்டித்து வருகிறார்களோ, எந்த பரப்ரம்மமானது நசிகேதஸ்ஸிற்கு தர்மராஜாவினால் உபதேசிக்கப்பட்டதோ, எந்த பரப்ரம்மமானது ப்ரணவார்த்தமோ அந்த தாரக பரப்ரம்மமே ப்ரக்ருதத்திலுள்ள கதாநாயகனான ஸ்ரீ ராமனானதினால், அந்தப் பரம் பெருளோடு ஸம்பாஷிக்க சக்தியுள்ளவராக ஆஞ்சனேயஸ்வாமி ஆனார். அதர்வண வேதமென்பது மூன்று வேதங்களிலடங்கிய பாசங்களானதினால் தனியாக அந்த வேதத்தை அத்யயனம் செய்ய வேண்டுமென்பதேயில்லை. ச்வாய்யோ அய்யேதய: (ஹாய்யோ சய்யேதய:)(ஸ்வாத்யயோ அத்யேதவ்ய:) என்ற நித்யாத்யயன விதியானது த்ரயீவீத்யையைத்தான் விதிக்க

கின்றது. த்ரிவேதியென்று சொன்னதினாலேயே ஸர்வவேத ஸம்பன்னத்வம் என்பது ஸித்தமாகிவிடும். ஆகையால் ப்ரக்ருதத்தில் ஆஞ்சனேய ஸ்வாமி பரிபூர்ணமான வேதஸம் பத்தியோடு கூடினவரானதினால் பரமாசார்யன், ஜீவனை ஸம்ஸார ஸாகரத்திலிருந்தும் கரையேற்றிவிட்டு பகவானுடைய திருவடியில் அந்த ஜீவனைக்கொண்டு சேர்த்து நித்யானந்த பரிதனாக செய்துவைப்பதில் வல்லவன் என்றும் ஸித்தமாகிறது. பகவானுள் பூரீராமனின் திருவாக்கிலிருந்துமே முன் சொன்னபடி ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியினுடைய ப்ரபாவம் வெளிவந்ததினால், ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியானவர் ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் உபாஸிக்கத்தகுந்த முக்ய தேவதை என்பது ஸித்தமாகும். ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியினிடம் கேவல வேதாத்யயனம் மாத்திரமில்லை. அங்காத்யயனமும் இருந்து வருகின்றது.

नूनं व्याकरणं कृत्स्नं अनेन बहुधा श्रुतम् ।

बहुधाहरतानेन न किञ्चिदपराविदितम् ॥

நூனம் வ்யாகரணம் க்ருத்ஸநம் அநேந பஹுதா ஶ்ருதம் ।

பஹுவ்யாஹரதானேந ந கிஞ்சிடபஸவிதம் ॥

நூனம் வ்யாகரணம் க்ருத்ஸநம் அநேந பஹுதா ஶ்ருதம் ।

பஹுவ்யாஹரதானேந ந கிஞ்சிடபஸவிதம் ॥

ஆஞ்சனேய ஸ்வாமி பேசியதில் அபக்ருஷ்டமான சப்தம் ஒன்றாவது காணப்படவில்லை. வ்யாகரணம் என்ற வேதாங்கத்தைப் படித்தவன்தான் அபசப்தமில்லாமல் பேச முடியும். ஆகையால் வ்யாகரண சாஸ்திரத்தை ஸம்பூர்ணமாக படித்திருக்கிறாரென்றும் தெரிகிறது. ஸம்பூர்ணமாக வ்யாகரண சாஸ்த்ராத்யயனம் செய்யாதவன் பேசும் பொழுது அதிகமான அபசப்தம் காணப்படாமல் போனாலும் கொஞ்சமாவது ப்ரக்ருதி, ப்ரத்யயம், ஸமாஸம், ஸந்தி, இவைகளுக்குள் ஏதாவதொன்றில் அபசப்தம் ஏற்பட்டுவிடும். ஒன்றிலும் கொஞ்சமேனும் அபசப்தம் ஸூக்ஷ்மமாயும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அதனால் ஸம்

பூர்ணமாக வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்தை அத்யயனம் செய்கிருக்கிறார் என்பது தீர்மானமாகிறது. அதிலும் ஒரு தடவை படித்தவரல்ல; பல தடவை திருப்பித்திருப்பி வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்தைப் படித்திருக்கிறார். கடினமான சப்தங்களை பகுப்ரகாரமாக உச்சரிப்பதிலும் கொஞ்சமேனும் தோஷலேசத்தைக் காணமுடியவில்லை. ஒரு தடவை சாஸ்த்ரத்தைப் படித்தவனிடம் ஏதாகிலும் ப்ரமாதத்தால் தோஷம் ஏற்படக்கூடும். அப்படி யாதொன்றுமில்லை. ஆகையால் பலதடவை வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்தைப் படித்திருக்கிறார். அதனால் அவருடைய பேச்சில் தோஷலேசங்கூட இல்லை. இவ்விதம் வேதாங்கமான வ்யாகரண சாஸ்த்ரத்தில் மாத்ரம் இவருடைய பாண்டித்யமென்று ஒப்புக்கொண்டால் போதாது. சிபஷா, என்ற அங்கத்திலும் இவருடைய பயிற்சியானது அதிகமாக இருந்து வருகிறது.

न मुखे नैलयोर्वापि ललाटे च भ्रुवोस्तथा ।
 अन्येष्वपि च गालेषु दोषस्संविदितः कश्चिद् ॥
 अविस्तरमसन्दिग्धं अविलंबितमद्भुतम् ।
 उरस्यं कण्ठ्यं वाक्यं वर्तते मध्यमे स्वर ॥
 संस्कारक्रमसम्पन्नां अद्भुतामविच्छिन्विताम् ।
 उच्चारयति कल्याणीं वाचं हृदयहार्दिणीम् ॥
 अनया चित्तया वाचा तिस्थानव्यञ्जनस्यया ।
 कस्य नाराध्यते चित्तं उद्यतासेः अररपि ॥

ந உவெ நெசூயொவடூவி மூயாடெஉ ஸூவொஹூயா ।
 சநெஜ்ஜூவீஉ மாடெ வு ஜொஷஹூனிஜித: கூலிக் ॥
 சவிஹூரஹூஜிமூ சவியாஸித ஜிஜூதடி ।
 உரஹூ கணூம் வாகூம் வதூதெ உயஜெ ஹூரெ ॥
 ஹூகார க்ரஹூ ஹூனா சஜூதா ஸிஹூதாடி ।
 உஹூரயதி சுயூணீ வாஉம் ஹூஉயஹூரிணீடி ॥
 சுநயா லிசூயா வாஹூ சிஹூநவஜ்ஜநஹூயா ।
 கூஹூ நாராயஜதெ ஜிதம் உஜிஜாதஹூ: சுரெரவி ॥

ந முகே நேத்ரயோர் வாபி லலாடே ச ப்ருவோஸ்ததா !
 அந்யேஷ்வபி ச காத்ரேஷு தோஷஸ்ஸம்விதித:க்வசித் ||
 அவிஸ்தரமஸந்திக்தம் அவிலம்பிதமத்ருதம் !
 உரஸ்தம் கண்டகம் வாக்யம் வர்ததே மத்யமே ஸ்வரே ||
 ஸம்ஸ்காரக்ரமஸம்பந்நாம் அத்ருதாமவிலம்பிதாம் !
 உச்சாரயதி கல்பாணீம் வாசம் ஹ்ருதயஹாரிணீம் ||
 அநயா சித்ரயா வாசா த்ரிஸ்தாந வ்யஞ்ஜஸ்தயா !
 கஸ்ய நாராத்யதே சித்தம் உத்யதாளே: அரேரபி ||

லோகத்தில் சிலர் வ்யவஹாரம் செய்யும்பொழுது முகம் முதலான எல்லா அவயவங்களிலுமோ, அல்லது ஏதாவ தொரு அவயவத்திலோ விகாரமானது காணப்படும். அவ் விதமான விகாரங்கள் ஒரு அவயவத்திலும் இந்த ஆஞ்சனேயஸ்வாமி பேசும்பொழுது காணப்படவில்லை. இவர் பேசும்பொழுது எவ்வளவோ ஸூக்ஷ்மமாகக் கவனித்தேன். அந்தத் தோஷம் ஒன்றையும் காணேன். தவிரவும்

गीती दोर्घी शिरः कम्पी तथा लिखितपाठकः ।

अनर्थज्ञोऽल्पकण्ठश्च षडेते पाठकाधमाः ॥

மீதீ ழீவீஷு சரிர: கம்பீ ததா லிவிதவாங்க: ।

அநயஜ்ஞோஸ்பகணஸுஷ்டெதெ வாங்காயமா: ॥

கீதீ தீர்கீ சிர: கம்பீ ததா லிவிதபாடக: ।

அநர்த்தக்ஞோஸ்பகண்டச்சஷ்டேதே பாடகாதமா: ॥

என்று சிஷ்யையில் சொல்லியபடி வ்யவஹாரம் செய்யவேண்டிய விஷயத்தில் ஸங்கீதம்போல் பாடிக்கொண்டு பேசுகிறது; ப்ரயோஜனமில்லாமல் வளர்த்துகிறது; தலையை ஆட்டிக் கொண்டு பேசுகிறது; எழுதிப் படிக்கிறது; அர்த்தம் தெரியாமலே பேசுகிறது. கேட்கும் ஜனங்கள் காதில்படாமலே மெதுவாகப் பேசுகிறது. இந்த ஆறுபேர்களும் பாடகாதமர்கள் என்று சிஷ்யையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த தோஷங்கள் யாதொன்றையும் இந்த மஹாநுபாவனிடத்தில் காணமுடியவில்லை. அத்துடன் இவருடைய பேச்சில் சப்தம்

அதிகமில்லை. அர்த்தத்தைக் கவனித்தாலோ கம்பீரமாகப் பாளிக்கின்றது. சப்தத்திலோ வர்ணங்களிலோ கேட்கும் ஜனங்களுக்கு யாதொரு ஸந்தேஹமும் இல்லாமலிருக்கிறது. ரொம்பவும் விளம்பமாகவும் பேசவில்லை. விளம்பமாக பேசினால் தன்னுடைய அசக்தியை ப்ரகடனம் செய்யும். அவ்விதமான தோஷமுமில்லை அதிக வேகத்துடனும் பேசவில்லை. ரொம்ப வேகமாகப் பேசினாலும் அன்யர்களால் க்ரஹிக்க முடியாது. மத்யமமான ஸ்வரத்தில் இவர் பேசுகிற அழகைக் கவனித்தால் மஹாவித்வான் என்பது ஸ்பஷ்டமாக வெளியாகிறது. சாஸ்த்ரங்களைப் படித்து அதனால் ஸம்ஸ்க்ருதமாயும் வேகமில்லாமலும், விளம்பமில்லாமலும் மதுரமாக இவர் பேசுகிறார்.

माधुर्यमक्षरव्यक्तिः पदच्छेदस्तथा त्वरा ।

धैर्यं लयसमत्वं च षडेते पाठकागुणाः ॥

உய்யுயுக்ஷரவ்யக்தி: வடிச்சேதஸ்ததா த்வரா ।

லெயஸம் த்வம் ச ஷடேதே பாடகாகுணா: ॥

மாதூர்யமக்ஷரவ்யக்தி: பதச்சேதஸ்ததா த்வரா ।

தைர்யம் லயஸமத்வம் ச ஷடேதே பாடகாகுணா: ॥

என்ற சாஸ்த்ரத்தில் மனதைக் கவரும்படியாகப் பேசுகிறது; அக்ஷரங்கள் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாசிக்கும்படிச் செய்கிறது; பதச்சேதம்; நடுவில் தங்குதடையன்னியில் பேசுகிறது; ஸபையைக் கண்டு பயமன்னியில் தைர்யமாக இருப்பது; லயித்துப் பேசுகிறது; இவ்விதமான பாடகர்களின் குணங்கள் ஸகலமும் இவரிடத்தில் இருந்து வருவதனால் இந்த மஹாநுபாவனுடைய வாக்கானது கேட்கின்ற யாருடைய மனதைத்தான் ஸந்தோஷிக்கச் செய்யாது? இவ்விதமான மஹிமையுள்ள தூதன் எந்த ராஜனுக்கு அகப்படுகிறானோ அந்த ராஜனுக்கு ஸகல கார்யங்களும் ஶித்தியாகுமென்பதில் ஆகேஷணையில்லை. ஆகையால் இந்த ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியோடு ஜாக்ரகாகு இருந்துகொண்டு பேசி அவருடைய

வ்ருத்தாந்தத்தை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ராமன் லக்ஷ்மணஸ்வாமிக்கு ஆக்ஞாபித்தார். லக்ஷ்மணஸ்வாமியும் ஸ்ரீராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஆஞ்சனேயஸ்வாமியைப் பார்த்துப் பேசுகிறார்.

“ஹே ஹநுமன், நாங்களும் ஸுகீர்வணைத்தான் தேடி வருகிறோம். ஸுகீர்வனுடைய கல்யாண குணங்களையும் நாங்கள் அறிந்தவர்களே. ஸுகீர்வனுடைய ஆக்ஞைப்படி தாங்கள் எதைச் சொன்னாலும் அதைப் பரிபாலனம் செய்ய எரித்தமாக இருந்து வருகிறோம்.” என்று லக்ஷ்மணஸ்வாமியானவர் சொன்னார். ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியும்.

तत्स्य वाक्यं निपुणं निश्चय प्रकृष्टरूपः पवनात्मजः कपिः ।
मनस्समाधाय जयोपपत्तौ सख्यं तदा कर्तुमियेष ताभ्याम् ॥

ததஸ்ய வாக்யம் நிபுணம் நிஷ்சய ப்ரக்ருஷ்டரூப: பவநாத்மஜ: கபி: |
மநஸ்ஸமாதாய ஜயோபபத்தௌ ஸக்யம் ததா கர்துமியேஷ தாப்யாம் ||
தாலாடி #

தத்தஸ்ய வாக்யம் நிபுணம் நிசம்ய ப்ரக்ருஷ்டரூப: பவநாத்மஜ: கபி: |
மநஸ்ஸமாதாய ஜயோபபத்தௌ ஸக்யம் ததா கர்துமியேஷ தாப்யாம் ||

லக்ஷ்மணஸ்வாமியின் வார்த்தையைக் கேட்ட மாத் ரத்தில் பரம ஸந்தோஷத்தை யடைந்து ஸுகீர்வனுடைய ஜயத்திலும் ராம லக்ஷ்மணர்கள் உத்ஸாஹமாயிருப்பதைக் கண்டு அளவிடாத ஆனந்தத்தை அநுபவித்து, ராமனுக்கும் ஸுகீர்வனுக்கும் ஸக்யம் செய்துவைக்க வேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன் ராமனை ஸுகீர்வனுடைய ஸமீபம் அழைத்துப்போகத் தீர்மானித்தார். பிறகு ராமனைப் பார்த்து பக்தியுடன்,

किमर्थं त्वं वनं घोरं पम्पाकाननमण्डितम् ।
आगतस्सानुजो दुर्गं नानाव्यालमृगायुतम् ॥

கிமர்த் த்வம் வநம் வொரம் வஹீகாநநமணிடதழ் |

ஆமதஸூநாஜொ டுர்மம் நானாவ்யாலமூர்யுதம் ||

சிமர்த்தம் த்வம் வநம் கோரம் பம்பாகாநகமண்டதம் ।
ஆகதஸ்ஸாநுஜோ தூர்கம் நானாவ்யால ம்ருகாயுதம் ॥

“அநேக கோரமணம் ம்ருகங்களால் வ்யாபரிக்கப்பட்ட அரண்யத்திற்கு ப்ராதாவோடு தாங்கள் வந்ததின் காரணமென்ன? அதை விஸ்தாரமாகத் தெரிவித்துக்கொள்ள இச்சிக்கிறேன்” என்று ஹனுமார் தெரிவித்துக் கொண்டார். அதற்குப் பதிலாக லக்ஷ்மணஸ்வாமியே அரண்யத்திற்கு வந்த காரணத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“ஹனுமன், உத்தரகோஸல தேசத்திற்கதிபதியாக தசரதர் என்ற ஒரு அரசர் இருந்து வந்தார். தர்மமாக ப்ரஜைகளைப் பரிபாலனஞ்செய்யும் அரசர்களுக்குள் அவர் முந்தினவராகத்தானாகுவார். அக்னிஷ்டோமம் முதலான யக்ஞங்களால் அடிக்கடி தேவர்களை திருப்திசெய்து வைக்கிற வழக்கமுள்ளவர். அந்த மஹானுபாவனுடைய ஜ்யேஷ்ட குமாரன் ராமனென்று பெயருள்ளவர். இதோ என் பார்ச்வத்தில் காணப்படும் இந்த மஹானுபாவனாவார். ஸர்வலோக சரண்யன், அநந்த கல்யாண குறூலங்க்ருதன். நானும் தசரதனுடைய புத்ரன்தான். எங்களைப்போல் இன்னும் இரு புத்திரர்களிருக்கிறார்கள். நான்கு புத்ரர்களுக்குள் குணங்களாலோ, வித்யையினாலோ, ராஜனுக்குப் பரமப்ரேமையைக் கொடுக்கக்கூடிய புத்ரன் இவர்தான். ராஜலக்ஷண ஸம்பன்னன். ராஜ ஸம்பத்தானது இவரிடம் வந்து சேரும் பொழுது ராஜ்யத்திலிருந்தும் ப்ரஷ்டனாகி வனத்தில வாஸம் பண்ணும்படியாக இந்த மஹானுபாவனுக்கும் காலம் நேர்ந்தது. நான் இந்த மஹானுபாவனுடைய சரணசக்ருஷையைத் தவிர வேறென்றையும் தர்மமாக நினைக்காதவனானதினால் அவருடன்கூட அரண்யத்திற்கு வந்து என்னால் முடிந்த கைங்கர்யத்தைச் செய்து வருகிறேன். எனக்கு லக்ஷ்மணன் எனப் பெயர். இந்த ராமனுடைய பார்யை மிதிலாபுரிக்கதிபதியான ஜவக மஹாராஜனின் பெண். பாதிவ்ரத்ய தர்மத்தை முன்னிட்டு அந்த

தேவியும் பர்த்தாவான ராமனுடன் அரண்யத்திற்கு வந்தாள். ராமனோ எப்பொழுதும் ஸுகத்தை அநுபவிப்பதற்கே அருஹன், மஹா பூஜ்யன், ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்கிறவன். தத்காலத்தில் ராஜ்யத்திலிருந்தும் நமூவி தூர்கமமான வனத்தில் வாஸஞ்செய்து வருகிறார். வனவாஸத்திலும் தர்மபத்னியான ஸீதையினுடைய ஸம்பந்தத்தால் மனதில் கொஞ்சமேனும் தைன்ய பாவத்தை அடையாமலிருந்து வந்தார். நாங்கள் பஞ்சவட தீரத்தில் வளித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது யாரோ ராக்ஷஸன் எங்களை வஞ்சித்து விட்டு ஸீதையை அபஹரித்துக் கொண்டு போய் விட்டான். அந்த துக்கத்தால் ராமன் ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டதை வர்ணித்து முடியாது. ஏதோ நான் கூடிய மட்டில் ராமனுக்கு தைர்யம் சொல்லி ஸமாதானப் படுத்தினேன். பிறகு நாங்கள் இருவர்களும் ஸீதையின் மார்க்கத்தை அந்வேஷணம் செய்து வரும் வழியில் தனு: என்ற பெயருள்ள கந்தர்வன், சாபத்தால் ராக்ஷஸ பாவத்தையடைந்து கபந்தன் என்ற பெயருடன் மார்க்கத்தில் வருகிறவர்களை பக்ஷித்து வந்தான். அவன் கோரமான ரூபம் கொண்டு எங்களுக்கும் பக்ஷிக்க ஆவலுடன் எங்களைத் தகைந்தான். அவனை நாங்கள் வதித்து விட்டோம். அவன் திவ்யரூபத்துடன் ஸ்வர்க்கலோகம் போகும் காலத்தில் எங்கள் வருத்தாந்தத்தை அவன் அறிந்து 'ரிச்யமூக பர்வதத்தில் வானரராஜன் சில மந்திரிகளுடன் விளங்கி வருகிறார். அவர் ரொம்பவும் ஸமர்த்தர். ஸீதையை கொண்டுபோன ராக்ஷஸன் யாரானாலும் அவனைக் கண்டு பிடித்து ஸம்ஹாரம் செய்துவிட்டு ஸீதையைத் தாங்கள் மறுபடி அடைய உதவி செய்ய வல்லமை உள்ளவர். ஆகையால் உடனே அவ்விடம் சென்று ஸுகீர்வனோடு ஸக்யம் செய்து கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லி விட்டு அந்த தனு: என்ற கந்தர்வன் தன் லோகம் போய்ச் சேர்ந்து விட்டான். எங்களுடைய வரலாறு இதுதான். ஸுகீர்வனைத்தேடி வருகிறோம்."

एतत्ते सर्वमाख्यातं यथातथ्येन पृच्छतः ।
 अहं चैवं हि रामश्च सुग्रीवं शरणं गतौ ॥
 एष दत्त्वा च वित्तानि प्राप्य चानुत्तमं यशः ।
 लोकनाथः पुरा भूत्वा सुग्रीवं नाथमिच्छति ॥
 पिता यस्य पुरा ह्यासीत् शरण्यो धर्मवत्सलः ।
 यस्य पुत्रः शरण्यश्च सुग्रीवं शरणं गतः ॥
 सर्वलोकस्य धर्मात्मा शरण्यः शरणं पुरा ।
 गुरुर्मे राघवस्सोयं सुग्रीवं शरणं गतः ॥

னததெ ஸவஹாபூதம் யதாதத்யேந ப்ருச்சத: |
 அஹம்சைவம் ஹி ராமச்ச ஸுகீர்வம் சரணம் கதௌ ||
 ஷ தத்வாச வித்தாநி ப்ராப்யசாநுத்தமம் யச: |
 லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுகீர்வம் நாதமிச்சதி ||
 பிதா யஸ்ய புரா ஹ்யாஸீத் சரண்யோ தர்மவத்ஸல: |
 யஸ்ய புத்ர: சரண்யச்ச ஸுகீர்வம் சரணம்சத: ||
 ஸர்வலோகஸ்ய தர்மாத்மா சரண்ய: சரணம் புரா |
 குருர்மே ராகவஸ்ஸோயம் ஸுகீர்வம் சரணம் சத: ||

ஏதத்தே ஸர்வமாக்யாதம் யதாதத்யேந ப்ருச்சத: |
 அஹம் சைவம் ஹி ராமச்ச ஸுகீர்வம் சரணம் கதௌ ||
 ஏஷ தத்வாச வித்தாநி ப்ராப்யசாநுத்தமம் யச: |
 லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுகீர்வம் நாதமிச்சதி ||
 பிதா யஸ்ய புரா ஹ்யாஸீத் சரண்யோ தர்மவத்ஸல: |
 யஸ்ய புத்ர: சரண்யச்ச ஸுகீர்வம் சரணம்சத: ||
 ஸர்வலோகஸ்ய தர்மாத்மா சரண்ய: சரணம் புரா |
 குருர்மே ராகவஸ்ஸோயம் ஸுகீர்வம் சரணம் சத: ||

இந்த ச்ரோகங்களால் லக்ஷ்மணஸ்வாமியானவர்
 ராமனுடைய வருத்தாந்தத்தை ஆஞ்ஞனேயஸ்வாமியிடம்
 சொல்லி விட்டு ஸுகீர்வன் மூலமாக ராவணனை வதித்து
 ஸீதையை தான் அடையவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன்
 தானும் ஸ்ரீ ராமனும் ஸுகீர்வனை சரணம் அடைவதாகத்

தெரிவித்துக் கொண்டார். ஸர்வலோக சரண்யனான ராகவன் ஸுகீர்வணை சரணமடைந்தார் என்று சொல்லுகிற லக்ஷ்மணஸ்வாமியினுடைய ஆந்தரமான தாத்தாயம் எவ்வித மென்றதைக் கொஞ்சம் ஆலோசிக்க வேண்டும்.

शोकविष्टो न जानाति धर्मवासधर्ममेवा ।

उत्कृष्टवासपकृष्टंवा मूढवच्चेष्टे स्वयम् ॥

ஸோகாவிஷ்டோ ந ஜானாதி தர்மவா தர்மமேவவா :

உத்க்ருஷ்டம்வா உபக்ருஷ்டம்வா மூடவச்சேஷ்டதே ஸ்வயம் ॥

சோகாவிஷ்டோ ந ஜானாதி தர்மவா தர்மமேவவா ।

உத்க்ருஷ்டம்வா பக்ருஷ்டம்வா மூடவச்சேஷ்டதே ஸ்வயம் ॥

என்ற ஸம்ருதியை அநுஸரித்து ஸ்ரீ ராமன் ஶ்ரஹ்யோசி ரிஸி (வ்ராணெஷ்யாவி மஸீயஸீ) (ப்ராணேப்யோபி கரீ யஸீ) என்றபடி தன் ப்ராணணைக் காட்டிலும் மேலான ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்த காரணத்தால் சோக ஸாகரத்தில் முழுகிக்கொண்டு, தான் ஸர்வலோக சரண்யன் என்ற தன்னுடைய பெருமையையும் மறந்து ஸுகீர்வணை தான் சரண மடைவது தர்மமாகுமா என்பதைக்கவனிக்காமல் சோகத்தால் மூடப்பட்ட விவேக விக்ரானத்தோடு கூடிக் கொண்டிருக்கும் காரணத்தால் ஸுகீர்வணை ராமன் சரண மடைந்தார் என்று ஊஹிக்கலாம். லோகத்திலும் தன்னுடைய பரம ப்ரேமைக்கு ஆஸ்பதமான இஷ்டமான த்ரவ்யம் நஷ்டமாகப் போய்விட்டால் மறுபடியும் அந்த நஷ்டத்ரவ்ய லாபத்தை தனக்கு ஸம்பாதித்து வைக்கும் பந்துவைத்தான் நமஸ்கரிக்கிற வழக்கமும் ஸம்ப்ரதாயத்தில் இருந்துவருகிறது. அதைத்தான் ஸ்ரீ ராமனும் அநுஸரித்தார். இவ்விதம் ஸுகீர்வணை ராமன் சரணாகதியடைந்தார் என்பதை ஒரு ப்ரகாரம் ஸமஞ் ஜஸப்படுத்தலாம்.

இல்லாவிடில் சூர்யபுத்ர சுமிவ: (ஸூர்யபுத்ரஸ்து ஸுகீர்வ:) (ஸூர்யபுத்ரஸ்து ஸுகீர்வ:) என்ற வசனத்தை அநுஸரித்து ஸுகீர்வன் ஸூர்யனுடைய புத்ரன் ஆனதா

லும் 'आत्मावै पुत्रनामासि' (சூதாவெ வுத்ருநாவலி) (ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி) என்ற ச்ருதியினால் புத்ரனுடைய சரீரத்தை பிதாவினுடைய ஸ்வரூபமாகவே சொல்லப் பட்டிருக்கிற காரணத்தைக் கொண்டு ஸூர்யன் தான் அவதரித்த குலத்திற்குக் கூடஸ்தன் ஆவதால் கூடஸ்தனை பின்பு ஜனித்தவர்கள் நமஸ்கரிக்க வேண்டியது அவச்யமானதால் அந்த ந்யாயத்தை அநுஸரித்தும் ஸூக்ரீவனை ராமன் சரணமடையலாம்.

இல்காவீடில் ஸ்ரீ ராமன் மஹாவிஷ்ணு வென்று அங்காங்கு ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் ப்ரஸித்தமாகத் தெரிகிறபடியால், அந்த மஹாவிஷ்ணுவின்னிடம் ஸூர்யபகவான் விஷ்ணுவினுடைய ஹிரண்யகர்ப்பாவதாரத்தில் தத்வோபதேசம் செய்து கொண்டார் என்று 'इसं विवस्वते योगं प्रोक्तवानहमस्य' (உஃஃ விவஸ்வதெ யொமம் லெஹ்த்வாதஹஸ்யம்) (இமம் விவஸ்வதே யோகம் ப்ரோக்தவாநஹமவ்யம்) என்கிற பகவத் கீதாவசனத்தால் தெரிகிறபடியால் அந்த ஸூர்யனே ப்ரக்ருதத்தில் ஸூக்ரீவனாக அவதரித்திருக்கிற படியால் ஸாக்ஷாத் மஹா விஷ்ணுவான ஸ்ரீராமன் गुरुस्तु रक्षिता शिष्यः शरिरस्य सदा विभो (முரொஸ்து ரக்ஷிதா ஸிஷ்யஃ ஸரீரஸ்ய ஸதா விஹோ) (குரோஸ்து ரக்ஷிதா ஸிஷ்யஃ சரீரஸ்ய ஸதா விஹோ) என்ற வாஸிஷ்டவசன ந்யாயப்படி ஆசார்யனுடைய சரீரத்தை சிஷ்யன் ரக்ஷிக்கவேண்டிய கடமை உள்ளவனானதால் ஸீதையைத் தான் அடைவதற்காக ராவணனோடு யுத்தம் செய்யுங்காலத்தில் தன் சரீரத்தை ரக்ஷிப்பது ஸூக்ரீவனுடைய பொறுப்பு என்று தீர்மானித்து 'शरणं गृह्ये रक्षितः' (ஸரணம் ஹ்ரஹ்யே ரக்ஷிதஃ) (சரணம் க்ருஹ்யே ரக்ஷிதரோ) என்ற கோசப்ரகாரம் ஸூக்ரீவனை ஸ்ரீராமன் ஸமீபத்தில் ஸம்பவிக்கப்போகிற மஹா ஸமரத்தில் தன் சரீரத்திற்கு ரக்ஷகனாக வரித்தார். என்றும் सुशिवं शरणगतः (ஸூசுவம் ஸரணம்தஃ) (ஸூக்ரீவம் சரணம்கதஃ) என்ற வாக்யத்திற்குப் பொருளாக அறியக்கூடும்.

இல்லாவிடில் ராவணன் ஸீதையை அபஹரித்துக் கொண்டு போன விஷயமானது ஸுகீர்வனுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தே யிருக்கவேண்டும். வாலிக்கும் ஸுகீர்வனுக்கும் விரோதம் வந்த காலத்தில் வாலியைக் கொல்லுவதற்கு ஸுகீர்வன் யதன்ம் செய்து அது பலிக்காமல் ஆபிசாரகர்மா வினால் வாலியைக் கொல்லவேண்டு மென்ற தீர்மானத்துடன் அந்த கர்மானுடைய ரஹஸ்யத்தை அறிந்த அஸுர குருவான சுக்ராசார்யரிடம் சென்று ஸுகீர்வன் குருகுல வாஸஞ் செய்து சத்ரு மரணம் என்ற பலம் ஸித்திக்க ஆபிசாரகர்மாவினுடைய ரஹஸ்யத்தை அறிந்து உபதேசம் செய்து கொண்டு ஸந்தோஷமாகத் திரும்பி வந்தான். அந்த கர்மாவினால் யாரை மறிக்கச் செய்யவேண்டு மென்று ஸுகீர்வன் நினைத்தாலும் அது ஸாத்யமாகும். ஆனால் வாலியைக் கொல்லவேண்டு மென்று முன்பு நினைத்தாலும் வாலியைப் ப்ராதா என்று ஏற்பட்ட ஸ்நேஹபாசமானது அந்த கர்மாவில் ஸுகீர்வனுக்குப் ப்ரவ்ருத்தியைத் தடுத்துக்கொண்டே வந்தது. வாலி தன்னை எவ்விதமாக பாதித்தாலும் தனக்கு வாலியை மரிக்கச் செய்யும் விஷயத்தில மனம் வராமல் ஸுகீர்வன் இருந்து வந்தான். ஆனாலும் ஸுகீர்வனுக்கு யாரிடத்திலாவது அந்தக் கர்மாவைச் செய்து அவன் வீர்யத்தைப் பரீக்ஷிக்கவேண்டு மென்ற எண்ணம் மட்டுமிருந்து வந்தது. ராவணன் ஸீதையை அபஹரித்துப் போனதை இவன் நேரில் பார்த்தவன் ஆனதால், ராவணனுடைய விஷயத்தில் அந்தக் கர்மாவை செய்து பார்ப்போ மென்று முயற்சித்தான். வாலிக்கு பயந்து கொண்டு தான் தேசம் தேசமாக ஓடுகிற காலத்தில், லங்கா நகரம் சென்று ராவணனுடைய க்ருஹத்தில் வாலிக்குத் தெரியாமல் ஒளிந்து கொண்டு ஜீவிக்க ஒரு ஸ்தலத்தை யாசிக்கும் பொழுது, அவ்விதம் ராவணன் ஸம் மதிக்காமல் ஸுகீர்வனை விரட்டி விட்ட தினால், அது முதல் ஸுகீர்வனுக்கு ராவணனிடம் சத்ருபாவம் வ்ருத்தியாகி வந்தது. “ப்ரதாரத்தை அபஹரிப்ப தென்ற பாபமும் ராவணனிடமிருந்து வருகிறது. நமக்கும் சத்ருவாகி விட்டான்.

அவனைக் கொல்லுவதில் ஏன் நாம் இந்த கர்மாவைச் செய்யக் கூடாது”, என்று ஸுகீவன் ராவணன் ஸீதையை அபஹரித்துப் போகும் காலத்தில் ராமனுடைய பத்னீ ஸீதைதான் என்ற விசேஷத்தை அறியாதவனாய் இருந்தாலும், யாரோ ஒரு ஸாத்வீயான ஸ்திரீயை அபஹரித்துப் போகிறான் என்று ஆக்ரஹம் வந்து ஆபிசாரத்தைச் செய்ய ஸங்கல்பம் செய்தான். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் அதை உபதேசித்த சுக்ராசார்யார் ஸுகீவனுடைய த்ருஷ்டிக்கு எதிரில் புலப்பட்டார். ஸுகீவனும் தன் குருவை விதிப்படி வரவேற்றான். உடனே சுக்ராசார்யார் ஸுகீவனைப்பார்த்து:—

“ஸுகீவா, நான் உனக்கு உபதேசித்த ஆபிசாரத்தை ராவணனுடைய விஷயத்தில் நீ ப்ரயோகித்தால் ராமனுக்கு நீ ஸகாயம் பண்ணினதாக ஆகும் அது எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவே தர்மஸ்தாபனத்திற்காக பூலோகத்தில் ராமனாக அவதரித்திருக்கிறார். அவர் தேவர்களுக்காக என் தாயாரான ப்ருந்தையை, என் பிதாவான ப்ருகு இல்லாத காலத்தில், சக்ராயுத்தால் சிரச்சேதம் செய்து கொன்றுவிட்டார். அந்த பாபத்திற்காக—என் பிதாவை தன் பத்னியை விட்டுப் பிரியும்படி செய்தது போல் அவரும் இப்பொழுது கஷ்டப்படுகிறார். நீ ஸகாயம் செய்து அவர் மறுபடி ஸீதையை அடைந்து ஸுகமாயிருக்கும்படி செய்தால் என் மனதிற்கு அது வருத்தத்தை உண்டு பண்ணக் கூடுமானதினால், நீ குருத்தேரோஹியாக ஆகி விடுவாய். ஆகையால் அதைச் செய்யக்கூடாது” என்று தடுத்துவிட்டு சுக்ராசாரியார் மறைந்துவிட்டார். இந்த வ்ருத்தாந்தத்தை ஸர்வக்ருணை ராமன் அறிந்திருப்பதால், கபந்தன் சொல்லியபடி ஸுகீவன் தனக்கு ஸகாயம் செய்வான் என்று நம்ப முடியாததால், அவனுடைய குருவின் தாயான ப்ருந்தையை நாம் கொன்றது அவனுடைய மாதாவை ஹத்தி செய்த பாபமாகிறபடியால், அந்த பாபத்திற்குப் பரிஹாரம் ஏற்பட சரணாகதியைக் காட்டிலும்

மேலான ப்ராயச்சித்த மில்லை; இதை மனதில் வைத்துக்கொண்டுதான் ராமன் ஸுகீர்வணை சரணமடைகிறார் என்றும் லக்ஷ்மணஸ்வாமி சொன்னாரோ என்று அறிய வேண்டும்.

இந்த வருத்தாந்தத்தை ஸ்காந்த மஹா புராணத்திலும், ஆனந்த ராமாயணத்திலும் ஸ்பஷ்டமாகப் பார்க்கலாம். இவ்விதம் லக்ஷ்மணஸ்வாமியின் வார்த்தையைக் கேட்டதும் ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமியானவர், பரம ஸந்தோஷத்துடன் ஸுகீர்வணை ராமனை ஸக்யர் செய்து வைக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்து தானும் பிஷு ரூபத்தை விட்டுவிட்டு கபி ரூபத்துடன் இருந்து கொண்டு, ராமன் லக்ஷ்மணன் இருவர்களையும் தன்னுடைய இரண்டு தோள்களில் தூக்கிக்கொண்டு ஸுகீர்வனுடைய ஸமீபம் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்.

ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமியானவர் ராமலக்ஷ்மணர்களோடு கூட ரிச்யமூக பர்வதம் சென்று, அதற்கருகாமையிலுள்ள மலய பர்வதத்தில் வஸிக்கும் ஸுகீர்வனுடைய ஸமீபம் சென்று, ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய வருத்தாந்தத்தை ஸுகீர்வனிடம் தெரிவித்தார். “ராஜனே! இவர்களிருவர்களும் ப்ராதாக்கள்; அயோத்தியாதிபதியான தசரத சக்ரவர்த்தியினுடைய குமாரர்கள். தங்களுடைய வலது பார்ச் வத்தில் நின்று கொண்டிருக்கும் மஹாநுபாவனைத்தான் ராமன் என்று சொல்லுவார்கள். அவருடைய ஸமீபத்தில் வில்லாளியாக நின்றவரும் மஹாநுபாவனே லக்ஷ்மணன்; இந்த இரு ராஜ குமாரர்களும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் என்ற பெயருடன் லோகத்தில் ப்ரஸித்தி பெற்றவர்கள். இருவர்களுக்குள் ராமனோ சத்ருக்களை நாசம் செய்வதில் வேறு ஸகாயத்தை அபேக்ஷிக்காமலே பராக்ரமசாலி யென்று ஜனஸ்தான நிவாஸியான கரணைக் கொன்றதிலிருந்தே ப்ரஸித்தி பெற்றவர். அந்த மஹாநுபாவன் பித்ரு வாக்ய பரிபாலனம் என்ற தர்மத்தை அநுஷ்டிக்க அரண்யத்தில் வாஸம் செய்து வருகிறார். அவருடைய தர்ம பத்னியான ஸீதா தேவியை

ராவணன் அபஹரித்துக்கொண்டு போய்விட்டான். அது விஷயத்தில் தங்களுடைய உதவியை எதிர் பார்த்துக் கொண்டு தங்களிடம் வந்திருக்கிறார். இந்த ராமனுடைய தகப்பனாரான தசரதரோ ராஜஸூயம், அச்வமேதம் முதலான உயர்ந்த க்ரதுக்களைச் செய்து அக்னி பகவானை ச்ரத்தையுடன் ஆரதித்திருக்கிறார். ஒவ்வொரு யாகத்திலும் லக்ஷக்கணக்கான கோக்களை ரித்விக்குகளுக்கு தக்ஷணயாகவும் கொடுத்திருக்கிறார். ஸத்யம் என்ற விசேஷ தர்மத்தில் மிகவும் பீர்தியுள்ளவர். ஸ்யேன லோகாந் ஜயதி (ஸ்வதேய லோகாந் ஜயதி) (ஸத்யேன லோகாந் ஜயதி) என்ற சாஸ்த்ரத்தையனுஸரித்து ஸத்யத்தால் இந்த பூமண்டலம் முழுமையும் தன் வசமாக்கிக் கொண்டவர். மஹா தபஸ்வியான அந்த தசரத சக்ரவர்த்திக்கு புத்ரனாகப் பிறந்த ராமனுக்கும் இவ்விதமான கதி ஏற்பட்டுவிட்டது. தங்களோடு ஸத்யம் செய்து கொள்ள விரும்பி இந்த இருவர்களும் வந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் இந்த இருவர்களையும் வரவேற்று பாத்தியார்க்ய ஆசமனீயாதிகளால் நீர் பூஜிக்கவேண்டும்.” என்று ஸுகீவனிடம் தெரிவித்தார். ஸுகீவனும் ஆஞ்ஜனேயஸ்வாமியின் வார்த்தையைக் கேட்டு, அந்த ஆஞ்ஜனேயனுடைய வாக்கின் மூலமாக ராமனுடைய கல்யாண குணங்களைத்தான் அறிந்து, முன்பு வாலியினால் ஏவப்பட்டு சிறுவர்களும் வந்திருப்பார்களோ என்று தான் கொண்ட பயத்தையும் தள்ளிவிட்டு பரம ஸந்தோஷத்துடன் ராமன் லக்ஷ்மணன் இருவர்களையும் விதிப்படிப் பூஜித்து வரவேற்றான். ஸுகீவனும் ராமனுடைய தர்சன மாத்ரத்தால் வானர ரூபத்தைக் க்ரஹித்துக்கொண்டு திவ்ய லௌந்தர்ய நிதியாக ஆகி ராமனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

भवान् धर्मविनीतश्च विक्रान्तस्सर्ववत्सलः ।

आख्याता वायुपुत्रेण तत्वतो मे भवद्गुणाः ॥

तन्ममैवैष सत्कारः लाभश्चैवोत्तमप्रभो ।

यत्वमिच्छसि सौहार्दं वानरेण मया सह ॥

रोचते यदि वा सख्यं बाहुरेष प्रसारितः ।

गृह्यतां पाणिना पाणिः मर्यादां व्य्यतां ध्रुवा ॥

ஹவாநு யபிஷ்ணீதயு விசுநானஸவடிவதமு: |
 சூவ்யாதா வயுயுவுதெண தஹ்தொ ரெ ஹவடிணா: ||
 தாநெெெெவஷ வஹார: நூஹஸெஸுவொ தஹவ்யுஹொ |
 யஹிஹஸி லெஸாஹாடிஹ வநநெண யா ஸஹ ||
 ரொஹதெ யதி வா ஸவ்யஹ வஹுஹெஷ வ்யஸாரித: |
 மஹஹிதாஹ வாணிநா வாணி: யடிஹாடி வவயிதாஹ யுவா ||

பவான் தர்மவிநீதச்ச விக்ராத்தஸஸர்வவத்ஸவ: |
 ஆக்யாதா வாயுபுத்தேண தத்வதோ மே பவத்குண: ||
 தன்மமைவஷ ஸத்கார: லாபச்சைவோத்தமப்ரபோ |
 யத்வமிச்சவி லெஸஹார்தம் வாநரேண மயா ஸஹ ||
 ரோசதே யதி வா ஸக்யம் பாஹுரேஷ ப்ரஸாரித: |
 க்ருஹ்யதாம் பாணினு பாணி: மர்யாதா பத்யதாம் த்ருவா ||

‘ராமா! தங்களைப்போல் இனிமேல் தர்மத்தில் சிகழித
 மாளபுத்தியோடு கூடினவன் மற்றொருவன் இல்லை யென்றும்,
 யுத்தத்தில் தங்களுக்கு ஸமானமான பராக்ரமசாலி மற்றொரு
 வனைச் சொல்ல முடியாதென்றும், ஸர்வ ஜனங்களிடத்திலும்
 வாத்தஸ்யத்தோடு கூடினவனென்றும், மற்றும் பல கல்யாண
 குணங்களையும், ஆஞ்ஜனைய ஸ்வாமியின் முகமாக நான்
 கேட்டு மிகவும் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறேன். தங்களுடைய
 ஸமாகமம் எனக்கேற்பட்டதை நினைத்து நான் அதை
 ஒரு பெரிய ஸத்காரமாகவும் உத்தம லாபமாகவும், கருது
 கிறேன். சமேஷு சீரீ (ஸெஷு லெஷீ) (ஸமேஷு மைதீ)
 என்ற சாஸ்த்ரத்திற்கு விரோதமாக கேவலம் வானர ஜாதி
 யில் பிறந்த என்னுடைய ஸக்யத்தைத் தாங்கள் விரும்பு
 கிறது, என்னுடைய பரம பாக்யத்தை யல்லவா வெளிப்
 படுத்துகிறது. என்னுடைய ஸக்யத்தைத் தாங்கள் விரும்பு
 வது வாஸ்தவமானால் எனது வலது கையைத் தங்களுடைய
 வலது கையினால் பிடித்துக்கொண்டு, ஸக்யம் ஸ்திரமாக

இருப்பதில் த்ருடமான நிச்சயத்துடன் ப்ரதிக்ளை செய்ய வேண்டும்.” என்று ஸுகீவன் ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டான். ராமனும் ஸுகீவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு பரம ஸந்தோஷமான மனஸ்சோடு ஸுகீவனுடைய வலது கையைத் தன் வலது கையால் பிடித்து, இருவர்களது ஸ்னேஹத்தை த்ருடம் செய்து கொண்டார். ராமனும் ஸௌஹ்ருதத்தை முன்னிட்டு ஸுகீவனை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு ஸந்தோஷ மடைந்தார். ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமியும் உடன் நல்ல விறகுகளைக் கொண்டு வந்து, அக்னியை ஜ்வலிக்கச் செய்து, அக்னி ஸாக்ஷிமமாக ராமனுக்கும் ஸுகீவனுக்கும் ஸக்யத்தை த்ருடம் செய்தார். ராமன் ஸுகீவன் இருவர்களும் அக்னியைப் புஷ்பங்களால் பூஜித்து விட்டு, இருவர்களும் கைகளை விடாமல் பிடித்துக்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் ப்ரேமையினால் நிறைந்த மனதோடும் கூடினவர்களாய்க் கொண்டு, ஒருவருக் கொருவர் பார்த்துக் கொண்டு, ஸக்யத்தை த்ருடம் செய்து கொண்டார்கள்.

ராமன் ஸுகீவனைப் பார்த்தும் ஸுகீவன் ராமனைப் பார்த்தும் அளவற்ற ஆனந்த ஸாக்ரத்தில் முழுகினார்கள். ஸுகீவனைப் பார்த்துச் சொன்ன தாவது:—

त्वं वयस्योऽसि मे हृद्यः खेकं दुःखं सुखं च नौ ।

सुमीवं राघवो वाक्यं इत्युवाच प्रहृष्टवत् ।'

ஹ்ம் வயஸ்யோ஽ஸி மெ ஹ்ரத்யஃ ஹ்ஹேகம் டுஃஹம் ஸுஹம்

அ நெநா ।

ஸுமீவா ராஹவொ வாக்யம் ஹ்த்யஹ்வாஹ ஸுஹ்ரஷ்வகஃ ॥

ந்வம் வயஸ்யோஸி மே ஹ்ருத்யஃ ஹ்ஹேகம் துக்கம்ஸுஹம் ச நௌ ।
ஸுகீவம் ராகவோ வாக்யம் இத்யுவாச ப்ரஹ்ருஷ்டவத் ॥

“நீ எனக்கு ஸ்னேஹிதனாக ஆகிவிட்டாய்; என்னுடைய மனதிற்குப் பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கும் மித்ரன் நீதான் இனிமேல் நம்மிருவர்களுக்கும் ஸுகதுக்கம் ஸமானமானது. உனக்கு வந்த துக்கம் எனக்கு வந்ததாக ஆகும்.

எனக்கு வந்த துக்கம் உன்னுடைய துக்கமாகும். ஸுகத்திலும் அவ்விதமே இருவர்களுக்கும் பங்கு ஏற்படும்.” என்று சொன்னார். ஸுகீவனும் அவ்விதமே ப்ரதிகைஞ் செய்தான். பிறகு ஸுபர்ண வ்ருக்ஷத்தினுடைய சாகைகளை அதிகமாக ஓடித்து பூமியில் பரப்பி ம்ருதுவான அந்த சாகைகளின் மேல் ராமனையும் ஸுகீவனையும் உட்காரும்படி ஆஞ்ஜனைய ஸ்வாமியானவர் ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு, சந்தன வ்ருக்ஷத்தின் சாகைகளைப் பரப்பி லக்ஷ்மணனையும் அதன் மேல் உட்காரும்படி ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டார். அவ்விதமே அவர்களும் அந்தந்த ஸ்தானத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். ஸுகீவன் ராமனைப்பார்த்து தன்னுடைய வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொன்னான். அதாவது:—

“ராமா!, வாலியென்ற என்னுடைய ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவினால் ராஜ்யத்திலிருந்தும் விரட்டப்பட்டேன். தேசம் தேசமாக அலைந்த என்னுடைய கஷ்டத்தை வர்ணித்து முடியாது. ராஜ்யத்திலிருந்து மாத்ரம் நான் ப்ரஷ்டனாக ஆகவில்லை. ருமையென்ற அதிஸுந்தரியான என் பார்யையும் வாலியானவன் அபஹரித்துக் கொண்டு விட்டான். வாலி என்ற சப்தத்தைக் கேட்டாலே எனக் கேற்படும் பயத்தைச் சொல்லிமுடியாது. ஆகையால் ராகவா, நீதான் எனக்கு அபயத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். உன்னை விட்டால் வேறு கதியே எனக்கில்லை” என்று ராமனிடம் ஸுகீவன் தன்னுடைய வ்ருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டான். ராமனும், ஸுகீவனின் வார்த்தையைக் கேட்டு மந்தஹாஸம் செய்து கொண்டு ஸுகீவனை ஸமாதானம் செய்தார். “ஸுகீவா!”

उपकारफलं मित्रं विदितं मे महाकपे ।

वालिनं तं वधिष्यामि तव भार्यापहारिणम् ॥

உவகாரஹயம் உத்யுஃ ஹிஷிதம் மெ ஶஹாகஹெ ।

வாலினம் தம் வபிஷ்யாமி தவ ஹர்யாஹாரிணம் ॥

உபகாரபலம் மித்ரம் விதிதம் மே மஹாகபே ।

வாலிசம் தம் வதிஷ்யாமி தவ பார்யாபஹாரிணம் ॥

மனிதன் ஒருவனிடம் ஸ்னேஹம் செய்துகொண்டானே யானால் அந்த ஸ்னேஹத்திற்கு பரஸ்பரம் உபகாரம் செய்வதே அந்த ஸ்னேஹத்திற்கு மஹாபலன் என்பதை நான் அறிந்தவன். ஆகையால் உன்னுடைய பார்யையை அபஹரித்த வாலியை அவச்யம் நான் வதித்து விடுகிறேன். வாலியின் நிமித்தமாக நீ யாதொரு பயத்தையும் அடையவேண்டாம். நீ என்னிடம் ப்ரபன்னனாக ஆகிவிட்டபடியால் உனக்குச் சத்ருவான வாலி எனக்கும் சத்ருவாக ஆகிவிட்டான். என் சத்ருவை நான் கொல்கிறேன் என்ற ந்யாயம் ஏற்படுமென்னியில், உன் சத்ருவை நான் கொன்றதாக ஆகாது. என்னுடைய பாணங்களோ அமோகமான மஹிமை உள்ளவை. மிகவும் கூர்மையானவை. அதிசீகரத்தில் என்னுடைய பாணங்களால் அடிபட்டு அசைவற்று பூமியில் கிடக்கும் வாலியை நீ பார்ப்பாய்” என்று ராமன் ஸுகீரீவனிடம் வாலிவதத்தை ப்ரதிக்ஞை செய்தார். ஸுகீரீவனோ தனக்கு ஹிதமான ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டதும் பரம ஸந்தோஷத்துடன் தன்னுடைய அபீஷ்டத்தை மறுபடியும் ராமனிடம் ப்ரார்த்தித்துக் கொள்ளுகிறான்.

तव प्रसादेन नृसिंह रोषव प्रियां च राज्यं च समाप्नुयामहम् ।

तथा कुरु त्वं नरदेवैरिणं यथा निहंस्यद्यरिपुं ममाग्रजम् ॥

தவ ப்ரஸாதேந ந்ருஸிஹ ரோஷவ ப்ரியாம் ச ராஜ்யம் ச சமாப்த்யாமஹம் ।
 ஸுகீரீவனாயாஹே ॥
 ததா க்ரு த்வம் நரதேவவெரிணம் யதா நிஹம்ஸ்யத்யரீபும் மமாஶ்ரஜம் ॥
 வாம் ஶோக்ரஜம் ॥

தவப்ரஸாதேந ந்ருஸிஹ ராகவ ப்ரியாம் ச ராஜ்யம் ச சமாப்த்யாமஹம் ।
 ததா க்ரு த்வம் நரதேவவெரிணம் யதா நிஹம்ஸ்யத்யரீபும் மமாஶ்ரஜம் ॥

“ஹே நரச்ரேஷ்டா! உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தால் என்னுடைய பார்யையையும் ராஜ்யத்தையும் நான் எப்படி அடைவேனோ, அவ்விதம் சீக்ரத்தில் என்னுடைய தமையன் என்ற வ்யாஜத்துடன் எனக்கு சத்ருவாக ஏற்பட்ட வாலியைக் கொல்லவேண்டும், என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டான். இந்த ராமஸூக்ரீவ ஸக்யமான காலத்தில் வால்மீகி மஹர்ஷியானவர் தன்னுடைய ஹ்ருதயத்தை ஒரு ச்லோகத்தால் ஸூசிப்பிக்கிறார்.

சீதாஶீந்ரக்ஷணடாஶராணாஶ ராஜீவஹேமஜ்வலநோபமாநி ।

ஸூஶீவராமப்ரணயப்ரஸங்கே வமாநிநேத்ராணிஸமம் ஸ்புரந்தி ॥

ஸீதாஶீந்ரக்ஷணடாஶராணாஶ ராஜீவஹேமஜ்வலநோபமாநி ।

ஸூஶீவராமப்ரணயப்ரஸங்கே வமாநிநேத்ராணிஸமம் ஸ்புரந்தி ॥

ஹ்ருதயம் ॥

ஸீதாஶீந்ரக்ஷணடாஶராணாஶ ராஜீவஹேமஜ்வலநோபமாநி ।

ஸூஶீவராமப்ரணயப்ரஸங்கே வமாநிநேத்ராணிஸமம் ஸ்புரந்தி ॥

ராமனும் ஸூக்ரீவனும் ஸக்யம் செய்து கொண்ட ஸமயத்தில் ஸீதை, வாலி, ராவணன், இவர்கள் மூன்று பேர்களுடைய இடது கண்கள் ஒரே காலத்தில் துடித்தன. ஸீதையினுடைய நேத்ரம் தாமரஸ புஷ்பம் போலொத்தது. வாலி குரங்கானதினால் அவனுடைய நேத்ரம் சிகப்பாக இருக்கும் காரணத்தால் தங்கத்திற்கு ஸமானமானது. ராவணன் ராக்ஷஸனானதினால் அவனுடைய நேத்ரம் அக்னியைப்போல் ஜ்வலிக்கு மானதினால் அக்னிக்கு ஸமானமானது. க்ரமமாக ஸீதை, வாலி, ராவணன், இம்மூவர்களின் நேத்ரத்தையும் ராஜீவ, ஹேம, ஜ்வலநோபமாநி (ராஜீவ, ஹேம, ஜ்வலநோபமாநி) (ராஜீவ, ஹேம ஜ்வலநோபமாநி என்று கவியானவர் வர்ணித்திருார்.

ஸ்த்ரீகளுடைய இடது கண்கள் துடித்தால் சபமும், புருஷர்களுடைய இட கண்கள் துடித்தால் அசபமும் ஏற்படும் என்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறபடியால் ராம ஸுகீவ ஸத்யமானது வாலி, ராவணன், இருவர்களுடைய நாசத்திற்கும், ஸீதையின் பரம ஸௌபாக்யத்திற்கும், மூல காரணமாக ஆகிற தென்பது கவியனுடைய அபிப்பிராயமாகும்.

மறுபடியும் ஸுகீவன் ராமனைப் பார்த்துச் சொல்லுவதாவது:—“என்னுடைய மந்த்ரியான ஹநுமான் தாங்கள் அரண்யத்திற்கு வந்த வ்ருத்தாந்தத்தை என்னிடம் தெரிவித்து, ராவணனால் ஸீதை அபஹரிக்கப்பட்டு அந்த ஸீதையின் வியோகத்தால் தாங்கள் படும் கஷ்டத்தையும் என்னிடம் தெரிவித்தார். ஸீதையை அபஹரித்துப் போகும் போது ஸீதையை ரக்ஷிக்கும், விஷயத்தில் ஸன்னத்தமாக இருந்த ஜடாயுஸ்ஸையும் ராவணன் கொன்றுவிட்டுச் சென்று விட்டதாகவும் ஹநுமார் மூலமாகத் தெரிய வந்தது. பார்யையிலுடைய விரஹத்திலிருந்தும் தங்களுக்கேற்பட்ட துக்கம் ஸஹிக்க முடியாததான துக்கமொன்றும் சீக்ரத்தில் அந்த துக்கத்திலிருந்து தாங்கள் விமோசனத்தை அடைந்து விடலாம். ஸீதையை ராவணன் எங்கு கொண்டு வைத்திருந்தாலும் நான் அந்த ஸீதையைக் கண்டுபிடித்துக் க்ரஹித்துக் கொண்டு வந்து உங்களிடம் அர்ப்பணம் செய்கிறேன். அது விஷயத்தில் தாங்கள் கொஞ்மேனும் கவலையை அடைய வேண்டாம். என்னுடைய வார்த்தையை ஸத்யமாக நம்புங்கள்.

त्यज शोकं महाबाहो तां कान्तां आनयामि ते ।

अनुमानात् जानामि मैथिली सा न संशयः ॥

हियमाणा मया दृष्टा रक्षसा क्रूरकर्मणा ।

क्रोशन्ती राम रामेति लक्ष्मणेति च विश्वरम् ॥

स्फुरन्तीरावणस्याङ्गे पन्नगोन्द्रवधूयिथा ॥

தஜ்ஜ ஸொகம் உஹாவாஹொ தாம் காணாம் சூதயாதி தெ ।
 சநுலாநாது ஜாநாதி லெயிவீ லாந வஸ்யஃ ॥
 ஹியமாணா மயா டுஷா ரக்ஷஸா க்ருஷ்டகலுணா ।
 க்ரோபணீ ராஉ ராஹெதி றுக்ஷணேதி உ விஸுராடி ॥
 ஹுரணீ ராவணஸ்யாங்கே வஹமெஹு வயுயயுயா ॥

த்யஜ சோகம் மஹாபாஹொ தாம் காந்தாம் ஆநயாமி தே ।
 அதுமாநாத்து ஜாநாமி மைதிலீ ஸாந ஸம்சயஃ ॥
 ஹரியமாணா மயா த்ருஷ்டா ரக்ஷஸா க்ருரகர்மணா ।
 க்ரோசந்தி ராம ராமேதி லக்ஷ்மணேதி ச விஸ்வரம் ॥
 ஸ்புரந்தி ராவணஸ்யாங்கே பந்கேந்த்ரவதூர்யதா ॥

ஹே ராமா நீ பாஹுபலத்தில் மிகவும் உயர்ந்த வீரன். ஆகையால், ஸீதா விரஹத்தால் இவ்வளவு கஷ்டத்தை அடையக் கூடாது. சோகத்தை விட்டுவிடு. அதி சீக்ரத்தில் உன் தர்மபத்னியான ஸீதையை உன்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறேன். ராவணன்தான் ஸீதையை அபஹரித்துக்கொண்டு போயிருக்கவேண்டுமென்றும் நான் ஊஹிக்கிறேன். ஏனென்றால் கொஞ்சகாலம் முன்பு நான் இங்கு வளித்துக்கொண்டிருக்கும் போது இதற்கு நேரில் ஆகாசத்தில் ஒரு ரதம் வேகமாகச் சென்றது. நான் அதை கவனித்தேன். அந்த ரதத்தில் ராவணன் ஸமீபத்தில் ஸர்ப்ப ராஜனுடைய தர்மபத்னியோல் அளவற்ற ஸௌந்தர்யத்தோடு கூடின ஒரு ஸ்த்ரீயும் என் கண்ணிற்குத் தென்பட்டாள். அந்த ஸ்த்ரீயும் தீன ஸ்வரத்தோடு, 'ராமா' 'ராமா' 'லக்ஷ்மணா' என்று கதறிக்கொண்டேயிருந்தாள். அந்த சப்தமும் என் காதில் ஸ்பஷ்டமாகப்பட்டது. 'ராமா' 'லக்ஷ்மணா' என்ற, சப்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அலறின, அடையாளத்தால் உன்னுடைய தர்மபத்னியான ஸீதையாகத்தான் அவள் இருக்க வேண்டுமென்று நான் ஊஹிக்கிறேன். அத்துடன், என்னுடைய மந்த்ரிகள் நால்வர்களும் நானும் மிகவும் கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அந்த ஸ்த்ரீயானவள் தன்னுடைய உத்த்ரீய வஸ்த்ரத்தில் சில ஸ்வர்ண

அழகையோடு ராமனைப் பார்த்து ராமா! ராவணனோ மஹாதுஷ்டன் அவனுடைய குலமும் மஹாபாப குலமாகும். அந்த மஹாபாபியினுடைய வ்ருத்தாந்தத்தை நான் வ்யக்தமாக அறிந்தவனல்ல.

தாங்கள் வீணாகத் தாபத்தை அடையவேண்டாம். அதி சீக்ரத்தில் ஸீதையைத் தாங்கள் எப்படி அடைவீர்களோ அதற்கு வேண்டிய யதன்ம் செய்கிறேன். என் வார்த்தையை ஸத்யமாக நம்பலாம். குலத்தோடு அந்த ராவணனை அழித்து விட்டு என்னுடைய பெளருஷத்தையும் ஸபலமாகச் செய்து கொண்டு, என்னுடைய விஷயத்தில் தங்களுக்கு அளவற்ற ப்ரேமை எப்படி ஏற்படுமோ அவ்விதம் நான் யதன்ம் செய்யத் தயாராயிருக்கிறேன். தாங்கள் அதைர்யத்தை அடையக் கூடாது. தங்களைப்போன்ற மஹான்களுக்கு அல்ப விஷயத்தில் தைன்ய பாவம் ஏற்படுவதும் உசிதமில்லை. தங்களைப் போல் நானும் என் பார்யையைப் பரிகொடுத்தவன் தான். ஆகிலும் தங்களைப்போல் நான் துக்கத்தை அடையவில்லை. தைர்யத்தையும் விடவில்லை. ப்ராக்ருதமான வானரமாக இருந்தும் நான் தைர்யத்தைக் கைவிடாமலிருக்கும் பொழுது தங்களைப் போன்ற மஹா புருஷர் தைர்யத்தைக் கைவிடுவது அழகாகுமா? கண்ணீர் ஜலத்தை நிக்ரஹம் செய்து கொண்டு பரம உத்ஸாஹத்துடன் தைர்யத்தை அவலம் பிக்கவேண்டும்.

ॐ सने वास्यं कृच्छे वा भये वा जीवितान्तके ।

विमृशन्वैखया बुद्ध्या धृतिमान्नावसीदति ॥

வ்யஸநே வாஸ்யங்க்ரூச்சரே வா பயே வாக்ஜீவிதாந்தகே ।

விம்ருசன்வையா புவ்யா த்ருதிமாந்நாவஸீததி ॥

வ்யஸநே வார்தக்ருச்சரே வா பயே வாக்ஜீவிதாந்தகே ।

விம்ருசன்வையா புவ்யா த்ருதிமாந்நாவஸீததி ॥

லோகத்தில் இஷ்ட வஸ்துவை விட்டுப் பிரிந்த ஆபத் காலத்திலும், தனமானது தன் கையைவிட்டு நழுவிய காலத்திலும், திருடன், புலி, முதலிய ப்ராணிகள் மூலமாய் பயம் ஏற்பட்ட காலத்திலும், ஜீவன் போய்விடுமென்ற தீர்மானமாகிய மரண காலத்திலும், புத்தி மாணவன் ப்ராரப்த கர்மானுடைய வேகத்தை அநுஸந்தானம் செய்துகொண்டு தைர்யத்தைக் கைவிடாமல் இருந்தானேயானால் ஒருவிதத்திலும் ஒரு நாளும் அவனுக்கு ஆபத்தே வராது. மஹா புத்திமாணவ தங்களுக்கு நான் சொல்லவும் வேண்டுமோ!

एषोऽर्लिर्मया बद्धः प्रणयात्त्वां प्रसादये ।

पौरुषं श्रयशोकस्य नान्तरं दातुमर्हसि ॥

ஊனொஹூழிபுயா ஸகி: ப்ரணயாத்நாம் ப்ரஸாதயே ।

பெளருஷம் ஸ்ரய ஸோகஸ்ய நான்தரம் தாதும்ஹஸி ॥

ஊனொஹூழிர்மயா பத்த: ப்ரணயாத்வாம் ப்ரஸாதயே ।

பெளருஷம் ஸ்ரய ஸோகஸ்ய நான்தரம் தாதும்ஹஸி ॥

தங்களிடம் எனக்கேற்றப்பட்ட ஸ்னேஹ முறையில் அஞ்சலி பந்தனம் செய்துகொண்டு நான் தங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். பெளருஷத்தை ஆச்ரயிக்க வேண்டும். கொஞ்சமேனும் சோகத்திற்கு அவகாசம் கொடுக்கக்கூடாது. சோகத்திற் கவகாசம் கொடுத்தால் உயிருக்கே ஸம்சயம் ஏற்படும். தர்யத்தை அவலம்பிக்கவேண்டும். ஸ்னேஹ பாவத்தில் ஹிதத்தைச் சொல்கிறேனே தவிர நான் தக்களுக்கு உபதேசம் செய்ய வில்லை. என்னிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தைப் பாராட்டுவதற்காகவாவது தாங்கள் துக்கத்தை அடையக்கூடாது. கண்ணீர் ஜலத்தைப் பெருகவிட்டுக் கதறுவது என் மனதைப் புண்படுத்துகிறது. ஆகையால் ஸந்தோஷமாக இருக்கவேண்டும், என்று ஸுகீவன் ப்ரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொண்டான்.

ராமனும் ஸுகீரீவனுடைய மதுரமான வார்த்தையைக் கேட்டு தைர்யத்தையும் வலம்பித்துத் தன்னுடைய வஸ்தரத்தால் கண்ணீர் ஜலத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு ஸுகீரீவனைக் கெட்டியாய்க் கட்டிக்கொண்டு “ஸுகீரீவா! ஸ்நேஹிதனாயும் ஹிதனாயுமுள்ள பந்து தன் ஸுஹ்ருத்திற்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரத்தை நீ செய்தாய். உனக்கு ஸமாமான பந்துவே இந்த ஆபத்தகாலத்தில் வேறொருவன் இருக்கிறானென்று சொல்ல முடியாது. இப்போதுதான் என்னுடைய இயற்கையான நிலைக்கு நான் வருஷசேர்ந்தேன். ஸீதையைத் தேடுவதிலோ துராத்மாவான ராவணனைக் கண்டுபிடித்து அவனைக் கொல்வதிலோ நீ யதனம் செய்யவேண்டும். நான் உனக்குச் செய்யவேண்டிய விஷயத்தையும் நீ சொல், நாம் இருவர்களும் அவரவர்களில் ப்ரதிக்கரூயை நிறைவேற்றிக்கொண்டு கார்யத்தை ஸபலமாகச் செய்து கொள்ளலாம். வர்ஷாகாலத்தில நல்ல க்ஷேத்ரத்தில் போட்ட விதை போல் நம்மிருவர்களுடைய ப்ரதிக்கரூயும் ஸபலமாகு மென்பதில் எனக்கு ஸந்தேஹமேயில்லை. உன்னுடைய இஷ்டத்தையும் நான் நிறைவேற்றி வைப்பேன்” என்பதை நீ பூர்ணமாய் நம்பு. என்னுடைய வார்த்தையை ஸத்யமாகவே நீ நம்பு.

अनृतं नोक्तपूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन ।

एतत्ते प्रतिजानामि सत्यैव च ते शपे ॥

சுமந்தம் நொக்தவூவஹம் நே ந உ வக்ஷ்யே கதாசந ।

ஊதத்தே ப்ரதிஜாநாமி ஸத்யேநைவ ச தே சபே ॥

அந்ருதம் நோக்தபூர்வம் மே ந ச வக்ஷ்யே கதாசந ।

ஏதத்தே ப்ரதிஜாநாமி ஸத்யேநைவ ச தே சபே ॥

நான் பொய் சொன்னதும் இல்லை, சொல்லப் போகிற வனுமில்லை, சொல்கிறவனுமில்லை. மூன்று காலத்திலும் வீசேஷ தர்மமான ஸத்யத்தைக் கைபிடித்துக் கொண்டவன். இந்த விஷயத்தை உனக்கு நான் ப்ரதிக்கரை

செய்து கொடுக்கிறேன். வாலியைக் கொன்று கிஷ்கிந்தா ராஜ்யத்தில் உன்னை ராஜ்யாபிஷேகம் செய்து அரசனாகச் செய்கின்றேன் என்ற விஷயத்தை ஸத்யமாகச் சொல்லி சபதம் கூறுகிறேன்” என்று சொன்னார். ஸுகீவனோ ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, ‘ஹநுமான் முதலான மந்த்ரிகளோடு ராமன் சபதம் செய்துவிட்டார், நாம் இனி அரசனாகிவிட்டோம்’ என்று நினைத்துப் பரம ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான்.

महानुभावस्य वचो निश्चय हरिनिराणामृषमस्य तस्य ।

कृतं समेने हरिवोरमुख्यः तदा स्वकार्यं हृदयेन विद्वान् ॥

ஹொநுபாவஸ்ய வசொ நிசம்ய ஹரிநிராணாம்ருஷமஸ்ய தஸ்ய ।
 தவீ ॥
 க்ருதம் சமேநே ஹரிவீரமுக்ய: ததா ஸ்வகார்யம் ஹ்ருதயேந வித்வாந் ॥
 விவ்ரந ॥

மஹாநுபாவஸ்ய வசொ நிசம்ய ஹரிநிராணாம்ருஷமஸ்ய தஸ்ய ।
 க்ருதம் ஸமேநே ஹரிவீரமுக்ய: ததா ஸ்வகார்யம் ஹ்ருதயேந வித்வாந் ॥

ஸுகீவன் மஹாநுபாவனான ஸ்ரீராமனுடைய வார்த்தைதையைக் கேட்டுத் தன்னுடைய இஷ்டமான வாலி வதத்தையும், தனக்கேற்படப் போகும் ராஜ்யாபிஷேகத்தையும் நடைபெற்றதாகவே நினைத்து பரம ஆனந்தபரிதனாக ஆனான். உடன் ராமனைப் பார்த்து, “ராமா! அனந்த கல்யாண குணங்களோடு கூடின தாங்கள் எனக்கு ஸகாவாக ஏற்பட்டதிலிருந்துமே ஸகல தேவர்களும் என்னுடைய பக்ஷத்திலிருந்து கொண்டு பரிபூர்ணமாக எனக்கு அநுக்ரஹம் செய்வதில் ஸித்தமாக இருக்கிறார்கள் என்பதை நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். தங்களுடைய ஸகாயத்தால் தேவராஜ்யத்தைக்கூட நான் அடைந்துவிடுவேன். என்னுடைய பந்துக்களோ, ஸுஹ்ருத்துக்களோ, என்னை உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் பூஜிப்பார்கள். அதற்குக் காரணமோ!

ரகுவம்சத்தில் பிறந்த தாங்கள் எனக்கு ஸ்நேஹிதனாக ஆனதுதானாகும். நானும் தங்களுக்கு அநுரூபனான ஸுஹ்ருத்தானான். ஆனால் என்னுடைய பெருமைகளை நானாகச் சொல்லிக்கொள்வது அழகாகாது.

आख्यो वापि दरिद्रो वा दुःखितस्सुखितोपि वा ।

निर्दोषो वा सदोषो वा वयस्यः परमागतिः ॥

धनत्यागस्सुखत्यागः देहत्यागोऽपि वा पुनः ।

वयस्यार्थे प्रवर्तन्ते स्नेहं दृष्ट्वा तथा विधम् ॥

சூயெஜா வாவி டிரீடெஜா வா டுஃஹிதஸூஹிதொவி வா ।
நிடெஷொவொ வா ஸிடெஷொவொ வா வயஸ்யஃ பரமாதிஃ ॥
யநத்யாமஸூவத்யாமஃ டெஹத்யாமொடெவொ வா புநஃ ।
வயஸ்யார்தெ ப்ரவர்தந்தெ ஸ்நேஹம் த்ருஷ்ட்வா ததா விதம் ॥

ஆட்டயோ வாபி தரித்ரோ வா துஃகிதஸ்ஸுகிதோபி வா ।

நிர்தோஷோ வா ஸதோஷோ வா வயஸ்யஃ பரமாகதிஃ ॥

தநத்யாகஸ்ஸுகத்யாகஃ தேஹத்யாகோபி வா புநஃ ।

வயஸ்யார்தே ப்ரவர்தந்தே ஸ்நேஹம் த்ருஷ்ட்வா ததா விதம் ॥

தங்களுக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்ட அக்ஸரி ஸாக்ஷிகமான ஸ்நேகம் போலொத்த ஸ்நேஹபாவத்தில், ஸ்நேஹிதர்களான இருவர்களுக்குள் ஒருவருக் கொருவர் தனவானாயிருந்தாலும் தரித்ரனாயிருந்தாலும், துக்கியாயிருந்தாலும் ஸுகியாயிருந்தாலும், பாபமுள்ளவனாயிருந்தாலும் சுத்தனாயிருந்தாலும் ஸ்நேஹிதனுக்கு ஸ்நேஹிதனே கதி. அவர்களுக்குள் ஒருகாலத்திலும் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் பிரிவு ஏற்படாது. தன்னுடைய ஸுஹ்ருத்திற்கு வந்த ஆபத்தை நிவர்த்திசெய்துவைக்க மற்றொரு ஸுஹ்ருத்தானவன் தன்னுடைய ஏராளமான பொருளையும், மேலான ஸுகத்தையும், ப்ரியமான தேஹத்தையுங்கூட த்யாகம் செய்து தன் ஸ்நேஹிதனை ரக்ஷிப்பதில் வெகு ஸ்நேஹிதர்கள் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் தங்களுக்கும் எனக்கு மேற்பட்ட

ஸ்னேஹமானது அக்னி ஸாக்ஷிக்மாகப் போனதினால் ப்ராமாணிகமான ஸ்நேஹமாகிவிட்ட தென்ற காரணத்தைக் கொண்டு எக்காலத்திலும் இருக்கக்கூடிய ஸ்னேஹமாகும். இது விஷயத்தில் நான் மிகவும் ஸந்தோஷமடைகிறேன்” என்றான்.

இவ்விதம் சொன்ன ஸுகீர்வணைப் பார்த்து

तत्तथैत्यन्नवीद्रामः सुग्रीवं प्रियवादिनम् ।

रुद्धमणस्याग्रतो रुद्ध्या वासवस्येव धीमतः ॥

தத்ததெத்யப்ரவீத்ராம: ஸுகீர்வம் ப்ரியவாதினம் ।

ரூக்ஷமணஸ்யாக்ரதோ ரூக்ஷ்யா வாஸவஸ்யேவ தீமத: ॥

தத்ததெத்யப்ரவீத்ராம: ஸுகீர்வம் ப்ரியவாதினம் ।

ரூக்ஷமணஸ்யாக்ரதோ ரூக்ஷ்யா வாஸவஸ்யேவ தீமத: ॥

“ஸுகீர்வா! நீ சொல்வதெல்லாம் ப்ராமாணிகமான வார்த்தைதான். ஸுஹ்ருத்தின் விஷயத்தில் நானும் அவ் விதமே நடந்துகொள்ளுகிறவன்தான். லக்ஷ்மணன் விஷயத்தில் நான் எவ்விதமோ, அவ்விதமே உன் விஷயத்திலும் நடந்து கொள்வேன் என்பதை நீ அறிந்து கொள்ளலாம். நீ லக்ஷ்மணனுக்கு ஸமானம்தான். கொஞ்சமேனும் நீ கவலையை அடைய வேண்டாம்” என்று சொல்லி, ராமன் ஸுகீர்வனை ஸந்தோஷப்படுத்தினார்.

ஸுகீர்வனும் ராமனிடம் த்ருடமான நம்பிக்கையுடன் ராமனைப் பார்த்து “ராமா!, நான் என்னுடைய ப்ராதாவான வாலியினால் ரொம்பவும் வஞ்சிக்கப்பட்டவனாகி ராஜ்யத்தையும், என் பார்வையையும் அவனிடம் பரி கொடுத்து விட்டு, தேசம் தேசமாக கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு நான் அநுபவித்த துக்கத்தைச் சொல்லி ஸாத்தியப்படாது. என் பிதாவான ரிக்ஷரஜஸ் காலமான பிறகு என் தமயனான வாலி பரம்பரையாக வந்த ராஜ்யத்தில் ப்ரஜைகளால் ராஜ்

யாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு எம்ஹாஸனாடனாக ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்துவந்தான். என்னிடத்தில் வாலிக்கும் ப்ரேமை உண்டு, நானும் அவனிடம் பரம ப்ரேமையோடு ப்ராதா என்ற முறையிலும், அரசன் என்ற முறையிலும், நீடித்த காலம் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டு ஒழுங்காகத்தான் இருந்துவந்தேன். இப்படியிருக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தில் மாயாவி என்ற ஒரு அஸுரனுக்கும் வாலிக்கும் ஒரு ஸதீரியின் நிமித்தமாக விரோதம் ஏற்பட்டு, வெகு காலமாக அந்த விரோதமானது வருத்தியடைந்து வந்தது. மாயாவிக்கு யுத்தத்தில் வாலியைக் கொன்றுவிட்டால்தான் தனக்கு ஸௌக்யம் என்று தோன்றி ஒரு நாள் நடுநிசியில் கிஷ்கிந்தா நகரத்திற்குள் ஆர்பாட்டம் செய்து வாலியை யுத்தத்திற் கழைத்தான். வாலியும் கோபத்தையடைந்து மாயாவியை கொன்று விட வேண்டுமென்று எண்ணி விரட்டினான். நானும் ப்ராத்ருஸ்னேஹத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு வாலியைத் துடர்ந்து போனேன். மாயாவியோ வெகுதூரம் ஓடி பயங்கரமான ஒரு அரண்யத்திற்குள் நுழைந்து ஒரு குறைக்குள் ஓடிவிட்டான். வாலியும் என்னைப் பார்த்து 'ஸுகீவா இந்த குறையின் வாசலில் நீ நின்றுவா. நான் குகைக்குள் ப்ரவேசிக்கப்போகிறேன். நான் வெளியில் வரும் வரையில் நீ இங்கேயே நின்றுவர வேண்டும்' என்று ஆக்ஞாபித்து விட்டு, மாயாவினுடைய மார்க்கத்தைக் கண்டுபிடிக்க வாலி குறைக்குள் ப்ரவேசித்தான். ப்ரவேசித்து ஒரு வருஷ காலமாகியும் வெளியில் வரவில்லை. நான் குறையின் வாசலில், மழையையும் வெய்யிலையும் ஸஹித்துக்கொண்டு உணவுக்குக்கூட வெளியில் போகாமல் அண்ணாவைப் பற்றி மிகுந்த கவலையுடன், நின்று வந்தேன். கொஞ்ச நாளானவுடன் குறையிலிருந்தும் ரக்தங்கள் அருவிபோல் ப்ரவாஹித்து நுரையுடன் குறைக்குவெளியிலும் வந்து ஓடிற்று. நான் பயத்தை அடைந்து 'அண்ணாவைத்தான் மாயாவி யென்ற அஸுரன் கொன்றுவிட்டான்' என்ற நிச்சயத்துடன் துக்க ஸாகரத்தில் முழுகிக்கொண்டு மூர்ச்சையை

அடைந்துவிட்டேன். பிறகு நினைவு வந்தவுடன் 'நமது ப்ராதாவான வாலிதான் போய்விட்டான். மாயாவி மறுபடியும் வெளியில் வந்து சத்ருசேஷம் கூடாதென்ற எண்ணத்துடன் கிஷ்கிந்தா நகரத்தைத் தகைந்து மற்ற வானரங்களையும் கொன்றுவிட்டால் என்ன செய்வது' என்ற எண்ணத்துடன் அவன் வெளியில் வராமலிருக்கும்படி குஹாத்வாரத்தைக் கற்களால் அடைத்து மூடிவிட்டு, கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து வாலியின் பரலோக கதிக்கு வேண்டிய ஸம்ஸ்காராகிகளையும் விதிவத்தாகச் செய்தேன். பிறகு ப்ரஜைகள் என்கையே அரசனாக இருக்கவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தித்து ராஜ்யாபிஷேகம் செய்துவைத்தார்கள். எனக்கு ராஜ்யத்தில் கொஞ்சமேனும் அபிலாஷையேயில்லை. அண்ணா அமர்ந்த ஆஸனத்தில் நான் அரசனாக உட்கார மனமும் இல்லாதவனாக இருந்தேன் என்பது ஸத்யமே. ஆகிலும், ப்ரஜைகளின் நிர்ப்பந்தத்திற்குக் கட்டுப்படும், அராஜகமாக ஆகிவிடக் கூடாதென்று நினைத்தும் எரிமஹாஸன பதவியை ஏற்றுக்கொண்டேன். இப்படியிருக்கும்பொழுது சில காலம் கழித்து மாயாவியை வாலி கொன்றுவிட்டு ஐயத்துடன் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்தான். நான் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்வதைப் பார்த்து மிகவும் கோபத்தை அடைந்து பெரிய ஸடையில் என்னை உதாளீனமாகப் பேசி அவமதித்தான். நானும் வாலியை சரணாகதி செய்து 'நான் ராஜ்யத்தில் அபிலாஷையோடு பட்டாபிஷேகம் செய்துகொள்ளவில்லை. தாங்கள்தான் ராஜ்யபதவிக்கு அர்ஹன். குஹையின் வாசலில் ஒரு வருஷ காலம் நான் நின்றும் தாங்கள் வராமலிருந்ததையும், ரக்தம் பெருகி வெளியில் வந்ததையும் பார்த்து மாயாவி மூலமாகத் தங்களுக்குத்தான் ஏதாவது ஆபத்து வந்துவிட்டதோ என்ற சங்கையினால், மறுபடியும் ராஜ்யத்திலும் அந்த மாயாவி ப்ரவேசிக்காமலிருக்க வேண்டுமே என நினைத்து குஹாத்வாரத்தை அடைத்துவிட்டு, நகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தேன். ப்ரஜைகளின் நிர்ப்பந்தத்தால் இந்த ஸ்தானத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி நேர்ந்தது. என்னுடைய

மௌட்யத்தால் நான் செய்த ஸகல அபராதங்களையும் க்ஷமித்து என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும். ராஜ்யம் தங்களுடையது. எனக்கு ராஜ்யத்தில் ஸம்பந்தமேயில்லை. ச்வேதச் சத்ரம், வாலவ்யஜனம், செங்கோல், சதுரங்க ஸேனை, கஜானு, முதலான ஸகலவிதமான ஸம்பத்தையும் தங்களிடம் ஒப்புவித்துவிட்டேன்' என்று எல்லாவற்றையும் வாலியினிடம் ஒப்பிவித்துவிட்டு சரணாகதி செய்து கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டும் கொஞ்சமேனும் என்னிடம் வாலிக்குக் கருணை வராமல், என்னை ப்ராத்ரு த்ரோகி என்று விரட்டிவிட்டு, நான் பயந்தோடுமிடமெல்லாம்பின் துடர்ந்து வந்து, என்னை ஆங்காங்கு ஹிம்ஸை செய்து, மிகவும் கஷ்டப்படுத்தினான். நான் நடந்துகொண்ட மார்க்கம் நீதிக்கு விரோதமில்லாததால் ஹநுமார் முதலான சில மந்த்ரிகள் என்னை அநுஸரித்து என் பின்னோடு வந்துவிட்டார்கள். மதங்க மஹர்ஷியினுடைய சாபத்தால் வாலி இந்த பர்வதத்திற்கு வர முடியாதென்பதை அறிந்து இந்த பர்வதந்தான் வாலியினிடமிருந்து பயமில்லாதிருக்கும் ஸ்தானம் என்று இங்கு நான் வளித்து வருகிறேன். வாலி என்னை ராஜ்யத்தை விட்டு விரட்டிய வ்ருத்தாந்தம் இதுதான்.

एतत्ते सर्वमाख्यातं वैरानुकथनं महत् !

अनागसा मया प्राप्तं व्यसनं पश्य राघव ॥

वालिनस्तु भयार्तस्य सर्वलोकाभयंकर ।

कर्तुमर्हसि मे वीर प्रसादं तस्य निग्रहात् ॥

ஊததெ ஸ்வஹாஸ்யாதம் வெராநுகதநம் மஹத் !

அநாமஸா மயா ப்ராப்தம் வ்யஸநம் பஸ்ய ராகவ ॥

வாலினஸ்து பயார்தஸ்ய ஸர்வலோகாபயங்கர ।

கர்துமர்ஹஸி மெ வீர ப்ரஸாதம் தஸ்ய நிஹ்ரஹாத் ॥

ஏதத்தே ஸர்வமாக்க்யாதம் வைராநுகதநம் மஹத் !

அநாகஸா மயா ப்ராப்தம் வ்யஸநம் பஸ்ய ராகவ ॥

வாலிர்ஸ்து பயார்தஸ்ய ஸர்வலோகாபயங்கர ।

கர்துமர்ஹஸி மே வீர ப்ரஸாதம் தஸ்ய நிஹ்ரஹாத் ॥

ராமா! தாங்களே ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் அபயத்தைச் செய்கிறவர். வாலியின் மூலமாகவோ நான் மிகவும் பயத்தை அடைந்திருக்கின்றேன். நானோ நிரபராதி. எனக்கோ இவ்விதமான துக்கம் வந்துவிட்டது. பார்யை யையு மிழந்து, ஸொத்தையும் இழந்து, ஒரு துணியோடு இவ் விதம் கஷ்டப்படும்படி என்னுடைய தலைவிதி ஏற்பட்டுவிட் டது! வாலியை நிக்ரஹம் செய்து எனக்கு அபயத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமாக ப்ரார்த்திக்கிறேன்” என்று சொல் லிக்கொண்டு ஸுகீர்வன் ராமனுக்கு எதிரில் மிகவும் வருந் தினான்.

இவ்விதமான ஸுகீர்வனின் அவஸ்தையைப் பார்த்து ராமனும் மிகவும் வருந்தத்துடன் ஸுகீர்வனைப் பார்த்து “ஸுகீர்வா! நீ கொஞ்சங்கூட வருந்தக்கூடாது நீ வருந்து வது எனக்கு மிகுந்த துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது.

यावत् नमिपश्यामि तव भार्यापहारिणम् ।
तावत्स जीवित्पापात्मा वाली चारित्रदूषकः ॥
आत्मोनुमानात्पश्यामि मग्नं त्वां शोकसागरे ।
त्वामहं तारयिष्यामि कामं प्राप्स्यसि पुष्कलम् ॥

யாவதம் நாமிபஸ்யாமி தவ ஹார்யாபஹாரிணம் ।
தாவத்ஸ ஜீவீத்பாபாத்மா வாலீ சாரித்ரதூஷகஃ ॥
சூத்மானுமானாத்பஸ்யாமி மக்னம் த்வாம் சோகஸாகரே ।
த்வாமஹம் தாரயிஷ்யாமி காமம் ப்ராப்ச்யஸி புஷ்கலம் ॥

யாவத்தம் நாபிபச்யாமி தவ பார்யாபஹாரிணம் ।
தாவத்ஸ ஜீவேத்பாபாத்மா வாலீ சாரித்ரதூஷகஃ ॥
ஆத்மானுமானாத்பச்யாமி மக்னம் த்வாம் சோகஸாகரே ।
த்வாமஹம் தாரயிஷ்யாமி காமம் ப்ராப்ச்யஸி புஷ்கலம் ॥

இனி நான் எவ்வளவு காலம் வரை வாலியைப் பார்க்கவில்லையோ அவ்வளவு காலந்தான் வாலி ஜீவிக்க முடியும். அவன் சரித்தரத்தாலேயே அவன் மஹாபாபியாகி

விட்டான். நீ துக்கஸாகரத்தில் முழுகிக்கொண்டிருப்பதைக் கவனிக்கும்பொழுது आसन्नसर्वभूतानि (சூதூவஹை ஹூதாநி) (ஆத்மவத்ஸர்வபூதாநி) என்ற ந்யாயத்தை அநுஸரித்து எனக்கே அந்த அவஸ்தை வந்திருப்பதாக பாவித்து, சோக ஸாகரத்திலிருந்தும் உன்னை நான் அதிசீகரத்தில் கரையேற்றி விடுகிறேன். நீ கொஞ்சமேனும் கவலையை அடையவேண்டாம். உன்னுடைய மனோரதத்தைப் புஷ்கலமாக நிறைவேற்றிக்கொள்ளலாம்” என்று சொல்லி ஸுகீர்வணை ராமன் ஸமாதானப்படுத்தினார்.

ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸுகீர்வனும் ராமனை வெகுப்ரகாரமாகப் பூஜித்து ராமனுடைய பராக்ரமத்தை சலாகித்துப் பேசினான். “ராமா! மிகவும் தீக்ஷணமாயும், அக்னியைப்போல் ஜ்வலிக்கிறதாயுமுள்ள கூர்மையோடு கூடின உன் பாணங்களால், நீ கோபத்தை அடைந்துவிட்டால், பதினான்கு லோகங்களையும் பஸ்மமாகச் செய்துவிடுவாய். அந்த விஷயத்தில் எனக்கு த்ருடமான நம்பிக்கை உண்டு. அவ்வித பராக்ரமசாலியான உனக்கு வாலியைக் கொல்வது ஒரு பெரிய கார்யமல்ல. ஆகிலும், வாலியினுடைய பராக்ரமத்தையும், டௌருஷத்தையும், தைர்யத்தையும், வீர்யத்தையும், கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன். அதையும் நீ ஏகாக்ரமான மனதோடு கேட்டு வாலியை வதிக்கிற விஷயத்தில் நிச்சயம் செய்யலாம். வாலியோ தினந்தோறும் ஸூர்யன் உதிப்பதற்கு முன்பாகவே ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்தில் எழுந்திருந்து மேற்கு ஸமுத்ரத்தில் ஸ்நானம் செய்து, கிழக்கு ஸமுத்ரத்தில் ஆசமனீயம் செய்வதற்கு வந்து விடுவான். உடன் தெற்குஸமுத்ரம் சென்று அர்க்யப்ரதானம் செய்வான். வடக்கு ஸமுத்ரம் சென்று ஜபம் செய்வான். இவ்விதம் இரண்டு நாழிகைக்குள் நான்கு ஸமுத்ரங்களுக்கும் சென்று ஸ்நான ஸந்த்யாவந்தனாதி கர்மாக்களைச் செய்து விட்டுச் ஸூர்யன் உதிக்கும்பொழுது தன் க்ரஹத்திற்கும் வந்துவிடுவான்.

चतुर्भ्योपि समुद्रेभ्यः सन्ध्यामन्वास्य रावण ।

इमं मुहूर्तमायाति वाली तिष्ठ मुहूर्तकम् ॥

அதுவெஹுராவி ஸுஹுஹி: ஸுஹுஹி ராவண !
உஹுஹிதஹாயாதி வாலீ திஷ்ட ஹுஹிதகம் ॥

சுதூர்ப்யோபிஸமுத்ரேப்ய: ஸந்த்யாமன்வாஸ்ய ராவண ।
இமம் முஹூர்தமாயாதி வாலீ திஷ்ட முஹூர்தகம் ॥

என்ற உத்தரகாண்டத்திலுள்ள ச்லோகத்தால், தினந்தோறும் இரண்டு நாழிகைக்குள் வாலி நான்கு ஸமுத்ரத்திற்கும் சென்று ஸந்த்யோபாஸனம் என்ற கர்மாவைச் செய்து விட்டுத் திரும்பி கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து சேருவான் என்று தெரிகிறது இந்த விஷயத்தை தாரன் என்ற ஓர் வானரச்ரேஷ்டன், ராவணன் கிஷ்கிந்தைக்கு வாலியைப் பார்க்க வந்திருக்கும் ஸந்தர்ப்பத்தில் சொன்னான். வாலியினுடைய பராக்ரமத்தை யாராலும் வர்ணிக்க முடியாது. மிகவும் உயரமான பர்வதங்களுடைய சிகரங்களில் ஏறி அந்த சிகரத்திலிருந்தும் கிளம்பி வெகு வேகமாய் மேக மண்டலம் வரையிலும் சென்று விட்டுப் பிறகு அதே சிகரத்தில் வந்து உட்கார்ந்து விடுவான். அரண்யத்தில் மத்தகஜங்களாலும் முட்டித்தள்ள முடியாத பெரிய வ்ருக்ஷங்களையும் அனாயாஸமாக வேரோடு பறித்துக் கீழே தள்ளிவிடுவான். துந்துபி என்ற பெயரோடு கூடின மஹிஷாக்ருதி (எருமை உருவத்துடன்) யாக ஒரு அஸுரன் இருந்தான். கைலாச பர்வதம் போல் அவனுடைய சரீரமானது ப்ரம்மாண்டமாக இருந்தது தபஸ்ஸால் ஈச்வரனை ஆரதித்து, ஈச்வரனுடைய ப்ரஸாதத்தையும் அடைந்தவன் ஈச்வரனுடைய அநுக்ரஹத்தால் அந்யர்களுக்குக் கிடைக்க கூடாததான அபூர்வமான வரங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு, வீர்யத்தாலும், செளர்யத்தாலும், கட்டுக்கடங்காத மத்த்தோடு லோகத்தையே பாதித்து வந்தான். அந்த அஸுரன் ஒரு ஸந்தர்ப்

பத்தில் ரத்னாகரமான மேற்கு ஸமுத்ரத்தின் ஸமீபம் சென்று ஸமுத்ர ராஜனைத் தன்னோடு யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். ஸமுத்ர ராஜனோ அந்த மஹிஷாஸுரனைப் பார்த்து 'ஹே அஸுர ச்ரேஷ்டா! நீ மிகவும் பலவான். உன்னோடு யுத்தம் செய்ய எனக்கு ஶாமர்த்யமில்லை. ஆகையால் என்னை நீ நிர்பந்திக்கக்கூடாது. உனக்கு யுத்தத்தில் இச்சை யிருந்தால் அதற்குத் தகுந்த பலவானான வீரனைச் சொல்லுகின்றேன். அங்கு சென்று அவனோடு யுத்தம் செய்தால் உனக்கு மிகவும் ஶந்தோஷ மேற்படும். தபஸ்விகளால் நிறைந்த அரண்யத்தில், மஹா கைலாஸத்திற்கு கதிபதியான பரமேச்வர னுடைய மாமனான ஹிமவான் என்ற பெயருள்ள பர்வதராஜன் ரொம்பவும் வீரன். பர்வதா காரமான அந்த ராஜனுக்கும் மஹிஷாகாரமான உனக்கும் ஶரியான யுத்த மாய் ஏற்பட்டு, உன்னுடைய பெளர்ஷத்திற்கு த்ருப்தி உண்டுபண்ணி வைக்கிறவன் அவன்தான்' என்று சொல்லி துந்துபி என்ற அஸுரனை ஹிமாலயத்திற்குத் செல்லும்படி செய்துவிட்டான். துந்துபியும், ஸமுத்ர ராஜன் நம்மிடம் பயந்துவிட்டான்' என்ற எண்ணத்துடன் ஹிமாலயம் சென்று பர்வதராஜனை யுத்தத்திற்கு கழைத்தான். இவன் போய் யுத்தத்திற்கு ஆர்ப்பாட்டம் செய்யும்பொழுது, ஹிமவான் உருவத்துடன் தன்னுடைய சிகரத்தில் நின்று கொண்டு வணக்கத்துடன் துந்துபியைப் பார்த்து 'ஹே துந்துபே, நீ ரொம்பவும் தர்மவத்ஸலன் என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தீனனான என்னை நீ க்லேசப் படுத்த வேண்டாம், நான் யுத்தத்தில் ஶமர்த்தனுமில்லை. மஹர்ஷிகள் இந்த மலையில் தபஸ்ஸைச் செய்கிறதூண்டு. அநேக மஹர்ஷிகள் இப்பவும் இருந்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு நான் ஆதித்யத்தைச் செய்துகொண்டு என்னுடைய காலத்தை சுபமாகக் கழித்து வருகிறேன். உன் பராக்ரமம் எங்கே, நான் எங்கே, என்னை வீனாக ஹிம்ஸை செய்யவேண்டாம்' என்று தந்திரமாகச் சொல்லி அந்த அஸுரனை ஹிமவான் அனுப்பிவிட்டான். துந்துபியும் இந்த வார்த்தையைக்

கேட்டு மிகுந்த கோபத்துடன் ஹிமவாணைப் பார்த்து 'ஹே பர்வதராஜனே! நீ அரசனாயிருந்தும் யுத்தஞ் செய்யத் தெரியாதிருக்குமா? யுத்தத்தில் நீ ஸமர்த்தன்தான். என்னோடு யுத்தம் செய்வதில் பயத்தை அடைகிறாய் அதை ஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னாலென்ன? அது போகட்டும். எனக்கு ஸரியான யுத்த வீரன் யார்? அவனை யாவது சொல்' என்று கேட்டான். ஹிமவான் துந்துபிக்கு ஸரியான வீரனைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார். 'வாலி யென்ற பெயரோடு கூடிய ஒரு வானரராஜன் கிஷ்கிந்தா நகரத்தில் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து வருகிறான். அவன் இந்தரனுக்கு ஸமானமான பராக்ரமத்தோடு கூடியவன். உன்னோடு யுத்தம் செய்வதில் மிகவும் ஸமர்த்தன். அதிலும் த்வந்த்வயுத்தம் செய்வதில் லோகத்தில் மிகவும் ப்ரளித்தி பெற்றவன். நமசி என்ற அஸுரனும் தேவேந்தரனும், செய்த த்வந்த்வ யுத்தம் போல் வாலியினுடைய த்வந்த்வ யுத்தமும் மிகுந்த ஆச்சர்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. அவன் தான் உனக்கு ஸரியான யுத்த வீரன்' என்று ஹிமவான் சொல்லி துந்துபி என்ற அஸுரனையும் விரட்டிவிட்டுத் தான் பிழைத்துக்கொண்டார்.

அந்த அஸுரனும் ஹிமவானுடைய வார்த்தையைக் கேட்டதும், பரம கோபத்துடன், பயங்கரமான எருமையின் உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு வர்ஷகால மேகம்போல் கருப்பான சரீரத்துடனும், பயங்கரமான கொம்புகளோடும், கூடினவனாக இருந்து கொண்டு வெகு வேகமாக கிஷ்கிந்தா நகரம் சென்று மேகம் போல் கர்ஜித்தான். தேவலோகத்தின் துந்துபி வாத்யத்தின் சப்தம் போலிருந்தது. ஸமீபத்திலுள்ள வருக்ஷங்களெல்லாம் முறிந்து கீழே விழுந்து விட்டன. கொம்புகளால் வாலியினுடைய அந்தப்புர த்வாரத்தை முட்டிக் கெல்லிக்கொண்டு பயங்கரமான அட்டஹாஸத்தைச் செய்தான். அந்தப்புரத்திற்குள்ளிருக்கும் வாலியோ அந்த மஹிஷாஸுரனுடைய அட்டஹாஸத்

தையும் சப்தத்தையும் கேட்டு, மிகுந்த ஆச்சர்யத்தை அடைந்தான். 'நமது அந்தப்புர த்வாரத்தில் இவ்வளவு தைர்யத்துடன் இவ்வளவு காலமாக யாரும் வந்ததில் லேயே! யார் பார்ப்போம்' என்ற எண்ணத்துடன் அந்தப் புரத்தின் வாசற்கதவைத் திறந்துகொண்டு வாலி வெளியில் வந்தான். வாலி வரும்போது அநேக ஸ்த்ரீகளும், முக்யமாகத் தாரையும் வாலியைத் துடர்ந்து வந்தார்கள். இந்த மஹிஷாக்ருதியான துந்துபியைப் பற்றி வாலிக்கு முன்பே தெரியும். துந்துபியைப் பார்த்து வெளியில் வந்த வாலி, 'ஹேதுந்துபே, உன்னைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாதா! நகரத் த்வாரத்தையும், அந்தப்புர த்வாரத்தையும் கொம்புகளால் எதற்காகச் கெல்லுகிறாய்? என்னிடத்தில் உன்னுடைய அட்ட ஹாஸம் பலிக்குமா? ப்ராணனை ரக்ஷித்துக்கொள். மூர்க்கத் தனத்தை விட்டுவிட்டு வேகமாக உன்னிடத்திற்கு ஓடிவிடு' என்று சொன்னான். வாலியினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டதும் துந்துபி கோபாவேசங்கொண்டு சிவந்த கண்களுடன் வாலியைப் பார்த்து 'ஸ்த்ரீகளுடைய ஸந்நிதியில் உன்னுடைய' பௌருஷத்தை நீ ச்லாகித்துத் கொள்ளவேண்டாம். நான் உன்னிடம் யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். யுத்தம் செய்து பலத்தைப் ப்ரகாசம் செய்வதுதான் பௌர்ஷத்திற்கு அழகாகும். இப்பொழுதே யுத்தத்திற்கு வா. இல்லாவிடில் நான் வந்தகாலம் இரவானதால் இன்றிரவு என் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு ஸூர்யோதயம் வரையிலும் காத்நிருக்கிறேன். நீ இன்றிரவு முழுமையும் ஸுகமாகக் காலத்தைத் தள்ளிவிட்டு ஸூர்யன் உதயமானவுடன் யுத்தத்திற்கு வந்தால் போதும். என்னோடு யுத்தம் செய்து நீ பிழைப்பாய் என்ற எண்ணம் வேண்டாம். உன்னுடைய கடைசி காலத்திற்கு வேண்டிய தானூதிகளைக் கொஞ்சமேனும் தாமத மில்லாமல் செய்து கொள்ளலாம். தாரை முதலான ஸ்த்ரீகளோடும் அநுபவிக்கவேண்டிய போகங்களையும் இன்றிரவே அநுபவித்து விடு. உன் பந்துவான வானரர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய ஸன்மானூதிகளையும் செய்துவிடு. உனக்கு ஸமான

மான மற்றொருவனுக்கு இன்றிரவே ராஜ்யாபிஷேகம் செய்து அவனை அரசனாக ஸ்தாபித்து விடலாம். கிஷ்கிந்தா நகரத்தையும், சுற்றிப்பார்க்கவேண்டிய இடங்களைப் பார்த்து விடு. இப்போதே உன்னைக் கொன்றுவிடுவேன். ஆனாலும் தர்மத்திற்கு விரோதமாக என் மனம் ப்ரவர்த்திக்கவில்லை.

योहि मत्तं प्रमत्तं वा सुप्तं वा रहितं भृशम् ।

हन्यात्स भ्रूणहा लोके त्वद्विधं मदमोहितम् ॥

யோஹி உத்தம் ப்ரமத்தம் வா சுப்தம் வா ரஹிதம் ஹ்ரஸ்ய ॥

ஹந்யாஹ் ஹ்ருணஹா லோகே த்வத்விதம் மதமோஹிதம் ॥

யோஹி மத்தம் ப்ரமத்தம் வா ஸுப்தம் வா ரஹிதம் ப்ருசம் ।

ஹந்யாதஸ ப்ருணஹா லோகே த்வத்விதம் மதமோஹிதம் ॥

என்ற சாஸ்த்ரத்திற்கு பயப்படுகிறேன். மத்யபானம் செய்து கார்யாகார்ய விவேக மில்லாதவனையும், ஆயுத மில்லாதவனையும், ஸ்த்ரீகளுடன் போகம் செய்வதற்காக காம வெறி பிடித்து மத்யபானம் செய்து ஸ்வபுத்தி தன் வசத்தி வில்லாமல் இழந்துவிட்டு ஸ்த்ரீகளுடைய நடுவில் உன்னைப் போல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவனையும் கொன்றால் பராணஹத்தி பண்ணினவனாக ஆகிறான், கர்ப்பத்திலுள்ள சிசுவைக் கொன்றவனாக ஆகிறான் என்று பலவாறாக கொன்றவன்மீடம் மஹா பாபத்தை சாஸ்த்ரங்கள் போதிக் கிற படியால் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் உன்னை நான் கொல்ல வில்லை' என்று துந்துபி சொன்னான். வாலிக்கோ ஸ்த்ரீகளு டைய நடுவில் தன்னை இவ்விதம் அவமதித்துப் பேசின துந்துபியினிடம் அடக்கமுடியாத கோபமும் ஒரு பக்கத்தில் ஏற்பட்டது. எருமைமாடுகூட தர்மசாஸ்த்ரம் பேசுகிறது பார்த்தாயா! என்றதில் ஸந்தோஷமும் ஒரு பக்கம் ஏற்பட் டது. இந்த இரண்டினாலும் கூடின வாலி ஸ்த்ரீகளை அந்தப் புரத்திற் கணுப்பிவிட்டு, தனியாக இருந்துகொண்டு, இந்த அஸூரனை இப்போதே ஒழித்துவிட வேண்டுமென்ற உத்தே சத்துடன் அந்த அஸூரனோடு யுத்தத்திற்கு அபிமுகமாக ஆனான்.

தன் தகப்பனாரான தேவேந்த்ரனால் பரமானுகர்ஷபூர் வகமாகவும் 'இந்த காஞ்சனமாலையைக் கழுத்தில் தரித்துக் கொண்டு நீ யுத்தத்திற்குச் சென்றால் சத்ருவினுடைய பலங்க ளெல்லாம் உனக்கு வந்துவிடும்' என்று சொல்லி அதற்கு யோக்யமான ரஹஸ்ய மந்த்ரங்களால் ஸம்ஸ்க்ருதமாகச் செய்து கொடுக்கப்பட்ட காஞ்சன மாலையைக் கழுத்தில் தரித்துக்கொண்டும் வாலி யுத்தத்திற்குப்பிறப்பட்டான். மஹி ஷாக்ருதியான துந்துபி என்ற அஸுரனுடைய இரண்டு கொம்புகளையும் பிடித்து, அந்த மஹிஷாஸுரனையே ஆகாசத்தில் தூக்கிச் சுற்றிப் பூமியில் எறிந்தான். எருமையினுடைய காதுகளிலிருந்தும் ரத்தமானது நதியைப்போல் ப்ரவாஹித்தது. பிறகு அந்த மஹிஷாஸுரனும் மூர்ச்சையை அடைந்து, பரம கோபத்துடன் வாலியோடு வெகு காலம் வரை முஷ்டியுத்தத்தினால் வாலிக்கு மிகவும் ச்ரமத்தை உண்டு பண்ணினான். காஞ்சனமாலையின் ப்ராபவத்தால் வாலிக்கு பலம் அதிகமாகத்தான் ஏற்பட்டுவந்தது. துந்துபியும் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் பலம் குறைந்தவனாகவே ஆகிவிட்டான். வாலி முஷ்டிகளால் துந்துபியை அடித்துத் தன் வசப்படுத்தி தன் கைகளால் அவனுடைய சரீரத்தைக் கசக்கிக் கஷ்டப்படுத்தி பந்து போல் லகுவாக அவனைத் தூக்கிப் பூமியில் எறிந்தான். துந்துபியும் பூமியில் விழுந்து மரித்து விட்டான். இவ்விதம் மரித்த துந்துபியை மறுபடியும் வாலி கைகளால் தூக்கி ஒரு யோஜனை தூரத்திற்குப் பால் போய் விழும்படி எறிந்துவிட்டான். இந்த ரிச்சமூக பர்வதத்தின் தாழ்வரையிலுள்ள மதங்க மஹர்ஷியின் ஆச்ரமவாசலில் வந்து ம்ருதமான துந்துபியின் சரீரம் விழுந்தது. விழுங்காலத்தில் அந்த சரீரத்திலிருந்தும், வாய், மூக்கு, காதுகளிலிருந்தும் ரக்தம் பெருகி, வாயுவினுடைய ஸம்பந்தத்தால் மதங்க மஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்தின் நாலாபக்கத்திலும் ரத்த பிந்துக்கள் விழுந்தன. மஹர்ஷியோ தபஸ்வியான தன்னுடைய ஆச்ரமத்தில் இவ்விதம் ரக்த பிந்துக்களால் ஆச்ரமத்திற்கு அசுத்தம் உண்டுபண்ணிய பாபி யார் என்று யோஜித்தார்.

ஆச்ரமத்திலிருந்து வெளியில் வந்து பார்க்கும்பொழுது மஹிஷாக்ருதியாக மரித்துப் பூமியில் கிடக்கும் துந்துபி என்ற அஸுரனைப் பார்த்தார். பர்வதம் போல் ப்ரம்மாண்டமான சரீரத்தோடு கூடினவனாக விளங்கிவந்தான். மரித்த இந்த மஹிஷத்தினிடம் நாம் என்ன செய்யக்கூடும், இது யார் செய்த கார்யமாயிருக்கும்' என்று ஸமாதியில் ஆலோசித்துப் பார்க்கும் பொழுது வாலியினுடைய கார்யம் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டுவிட்டார். உடன் கோபத்தால்,

इह तेनाऽप्रवेष्टव्यं प्रविष्टस्य वधो भवेत् ।

वनं मत्संश्रयं येन दूषितं रुधिरस्रवैः ॥

ஊஹ தெநா஽ப்ரவெஷ்வய்யம் ப்ரவீஷ்டஸ்ய வதோ பவேத் ।

வனம் மத்ஸம்ஸ்ரயம் யேந தூஷிதம் ருதிரஸ்ரவையே ॥

இஹ தேநாப்ரவேஷ்டவ்யம் ப்ரவீஷ்டஸ்ய வதோ பவேத் ।

வனம் மத்ஸம்ஸ்ரயம் யேந தூஷிதம் ருதிரஸ்ரவையே ॥

'எந்த பாபியினால் என்னுடைய ஆச்ரமமானது ருதிரஸ்ராவங்களால் தூஷிக்கப்பட்டதோ அந்தப் பாபி வாலியாகத் தானிருக்கவேண்டும். அவன் இனிமேல் இந்த ஆச்ரமத்திற்கு ஒரு யோஜனை சுற்றளவு தூரம் வரக்கூடாது. வந்தால் உடன் தலை வெடித்து மரிக்கவேண்டும். அவனைச் சேர்ந்தவர்களும் அவனுடைய மந்திரிகளும், மற்றும் அவனுக்கு அநுகூலமாக இருப்பவர்களும் இந்த ஆச்ரமத்திற்கு கருகில் வரவும் கூடாது; வளிக்கவும் கூடாது. இவ்வளவு காலமாக இந்த ஆச்ரமத்திற்கு ஸமீபத்தில் ஆங்காங்கு வளித்து வந்த வானரர்களும் இங்கு விட்டுக் கிளம்பிவிட வேண்டும். இன்று ஒரு நாள் மாத்ரம் அவர்களுக்கு அவகாசம் கொடுத்திருக்கிறேன். நாளைக்காலை என் த்ருஷ்டிக்கு ஏதாவதொரு வானரம் தென்பட்டால் உடன் அந்த வானரமானது கல்லாகப் போகக்கூடவது' என்று கோரமான சாபத்தைக் கொடுத்தார். அந்த மதங்க வனத்திலுள்ள

வானரங்கள் யாவும் மஹர்ஷியினுடைய சாப வார்த்தையைக் கேட்டதும் கூட்டங்கூட்டமாக அந்த வனத்தை விட்டுக் கிளம்பிக் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று விட்டன. திரள் திரளாக பயந்து ஓடிவரும் வானரங்களை வாலி ஸமாதானம் செய்து 'எதற்காக மதங்கவனத்தை விட்டு ஓடி வந்தீர்கள்? பயத்திற்கு காரணம் என்ன?' என்று கேட்டான். வானரங்களோ, மதங்க மஹர்ஷியினுடைய க்ருரமான சாபத்தை எடுத்து வாலிக்கு டோதித்தார்கள். அதைக்கேட்டதும் வாலியும் பயந்து மதங்க மஹர்ஷியின் ஸமீபம் உடன் ஓடி வந்து சாபவிமோசனத்தை ப்ரார்த்தித்துக்கொள்ள. சரணுகதி பண்ணுவோம் என்ற எண்ணத்துடன் அவன் வந்த விவரத்தை மதங்க மஹர்ஷியும் அறிந்து அவனுக்கு தர்சனமே கொடுக்காமல் ஆச்ரமத்திற்குள் சென்றுவிட்டார். வாலியும் கொஞ்சகாலம் மஹர்ஷியின் தர்சனத்தை எதிர்பார்த்து 'பாபகர்மானினால் நமக்கு மஹான்களுடைய தர்சனம் கிடைக்கவில்லை' என்ற வருத்தத்துடன் கிஷ்கிந்தைக்கே திரும்பிவிட்டான்.

பிறகு சாப பயத்தால் இந்த ரிச்யமுக பர்வதத்தினுடைய அருகாமைக்கே வாலி வருவதில்லை. வாலிக்கும் வாலியினுடைய பந்துக்களுக்கும் மாத்ரம் மேல் சொன்ன சாபம் பலிக்குமானதால், நானும் என்னைச் சேர்ந்த ஹநுமான் முதலான மந்திரிகளும் வாலிக்கு விரோதிகளானதினால் எங்களை அந்த சாபம் பாதிக்காது என்றதை நினைத்து, வாலிக்கு இந்த ஸ்தலத்தில் ப்ரவேசம் ஏற்படா தென்ற எண்ணத்தைக் கொண்டும் வாலியினிடம் பயத்தால் இந்த பர்வதத்தில் என் மந்திரிகளுடன் நான் வஸித்துவருகிறேன். அதோ மரித்த மஹிஷாஸுரன் என்ற துந்துபியின் சரீரம் மலைக்கு ஸமீபமாகக் காணப்படுகிறது. அதற்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் காணப்படும் ஏழு ஸால வ்ருக்ஷங்களைப் பார்த்தீர்களா! அனாதிகாலமாக இந்த ஏழு வ்ருக்ஷங்களும் இருந்து வருகின்றன. இவைகளுடைய சாகைகளும் பர்ணங்களும் ஒருவ

ராலும் பேதிக்க முடியாத கௌரவ முள்ளதாக இருந்து வருகின்றன. எவ்விதமான பெருங்காற்றுகளிலும் இந்த ஸால வ்ருக்ஷத்தில் காணப்படும் இலைகள் ஒன்றாவது உதிருகிறதில்லை. இந்த ஸாலவ்ருக்ஷங்களில் ஏதாவதொன்றை ஒரு இலைகூட இல்லாமல் தன்னுடைய பராக்ரமத்தால் செய்துவிட்டு, வ்ருக்ஷத்தையும் முறித்துவிட்டு மறுபடி மற் றொன்றையும், மறுபடி மற் றொன்றையும், இப்படி க்ரமமாக வாலி வ்ருக்ஷங்களைப் பேதித்து விடுவான். இப்படி அநேகம் தடவை இந்த ஸால வ்ருக்ஷங்களில் வாலியானவன் தன்னுடைய பாணத்தால் ஒவ்வொரு வ்ருக்ஷமாகத் தன்னுடைய செளர்யத்தை ப்ரகடனம் செய்வான். வில்லில்லாமலே கேவலம் பாணத்தால் இந்த வ்ருக்ஷங்களை பேதிப்பதில் வாலி ஸாமர்த்யமுள்ளவன்; இவ்விதம் வாலியினுடைய பலமோ நிகரற்றது. அவ்விதம் பராக்ரமசாலியான வாலியை எப்படித்தான் தாங்கள் கொல்லுவிர்களோ!" என்று வாலியினுடைய பராக்ரமத்திற்கு ராமனுடைய பராக்ரமானது ஸமமோ, மேலானதோ என்று நினைக்காமல், போதாததுபோல் தோன்றும்படி பேசின ஸுகரீவனைப் பார்த்து லக்ஷ்மண ஸ்வாமியானவர் மந்தஹாஸம் செய்து கொண்டு "ஸுகரீவா! அவ்விதம் நீ ஸந்தேஹிக்க வேண்டாம். வாலியினுடைய வதத்தை நடந்து விட்டதாகவே நீ நம்பவேண்டும். நான்கு ஸமுத்ரத்திற்கும் ஒரு முஹூர்த்தத்திற்குள் போய்த் திரும்பிவரும் ஸாமர்த்யத்தாலோ, உன்னதமான பர்வதத்தின் சிகரத்தில் ஏறும் சக்தியினாலோ, மஹிஷாக்ருதியான துந்துபியினுடைய ம்ருத சரீரத்தைத் தூக்கி எறிந்த காரணத்தாலோ, ஸால வ்ருக்ஷத்தை பேதித்ததினாலோ, இந்த நான்கைத் தவிர வேறு எவ்வித காரண மிருந்தாலும் அதனாலேயோ, வாலி ராமனைக் காட்டிலும் செளர்ய, வீர்யத்தில் மேலானவன் என்று நீ கனவிலும் எண்ணவேண்டாம். வீணாகக் கோழைத்தனத்தை அடைந்து மனதைப் புண்படுத்திக் கொள்ளவேண்டாம். கார்யம் நடை பெற்றதாகவே நம்பலாம்" என்று சொன்னார்.

ஸுகீவனும், லக்ஷ்மணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட பிறகு “லக்ஷ்மண! தாங்கள் சொல்வது ஸரிதான். இந்த ஏழு ஸால விருக்ஷங்களையும், ஒன்றொன்றாகப் பல தடவைகளில் வாலி பேசித்திருக்கின்றான். ஒரே பாணத்தால் பல தடவைகளில் அப்படிச் செய்ததுண்டு. ராமனும் இந்த விருக்ஷங்களுக்குள் ஏதாவதொரு விருக்ஷத்தை ஒரே பாணத்தால் பேசித்து விட்டாரேயானால் ராமனுடைய பராக்ரமத்தை நான் ப்ரத்யக்ஷமாக அறிந்து கொண்டு விடுவேன். வாலியை ஹதனாகவும் நினைப்பேன். அத்துடன் மதங்க மஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்தின் வாசலில் மரித்துக் கிடக்கும் மஹிஷாஸுரனுடைய அஸ்தி ஸமுஹத்தை ஒரு காலால் தூக்கி இரண்டு வில்லடி தூரத்திற்குப் பால் ராமன் எறிந்து விட்டாரேயானால், ராமன் வாலியைக் கொல்லுவதில் ஸமர்த்தன் என்றும் அறியலாம்” என்று லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டுக் கொஞ்ச காலம் ஸுகீவன் ஆலோசித்தான். ‘ப்ரக்ருத விஷயமானது தர்ம ஸங்கடமாக வல்லவா இருக்கிறது! அக்னி ஸாக்ஷிகமாக ஸ்வேகமோ ஏற்பட்டுவிட்டது. பிறகு ராமனுக்கு வாலியைக் கொல்லுவதில் சக்தியிருக்கிறதா, இல்லையா’ என்று நாம் பரீக்ஷித்தால் பரம ஸுஹ்ருத்தான ராமனுக்கு, ‘ஸுகீவனுக்கு நம்மீடம் விச்வாஸமில்லையே, என்று தெளர்மனஸ்யமல்லவா ஏற்படும். ஆகையால் நாம் இந்த விஷயத்தில் என்ன செய்கிறது?’ என்று யோசித்துவிட்டு ‘எவ்விதமாகச் சொன்னால் ராமன் ஸந்தோஷ மடைவாரோ - அவ்விதம் சொல்லுவோம்’ என்று நினைத்து ராமனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

“ராமா! வாலியோ ஆயிரக்கணக்கான உயர்ந்த குரர்களாகக் கொல்லும் சக்தி உள்ளவன். அவனுடைய பெளருஷமும் பலமும் லோக விக்யாதமானது. இதுவரை ஒரு யுத்தத்திலும் பராஜயத்தை அடைந்தவனல்ல. தேவர்களாலும் செய்யக்கூடாத கர்மங்களைச் செய்திருக்கிறான். அவன்

செய்திருக்கும் ஒவ்வொரு கர்மத்தையும் நினைத்து நினைத்து நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் பயத்தை அடைகிறேன். மதங்க மஹர்ஷியின் சாபம் ஒன்று அவனுக்கு ஏற்படாமல் போனால் இந்த ரிச்யமூக பர்வதத்திலும் நான் வளிக்க முடியாது. ஏதோ என்னுடைய பூர்வ புண்யத்தால் உம்மை நான் மித்ரனாக அடைந்தேன். ஹிமாலயம் போல் உம்முடைய பராக்ரமத்தை யாராலும் அசைக்கமுடியாது. ஆகிலும், என் ப்ராதாவான வாலியினுடைய பலத்தையோ அநேக யுத்தங்களில் நான் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்தனுபவித்தவன். தங்களுடைய வீர்யமோ எனக்கு அப்ரத்யக்ஷந்தானே. ஏதாவதொரு யுத்தத்தில் தங்கள் வீர்யத்தை நான் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்திருந்தால் இவ்வித ஸந்தேஹத்திற்கு என் மனதில் அவகாச மேற்படாது. ஏதோ தங்களை நான் வாலியோடு ஸமானமா என்று நிறுத்துப் பார்ப்பதாய் நினைக்கக்கூடாது. தங்களை அவமதிப்பதாயும் நினைக்கக்கூடாது. வாலியினுடைய பராக்ரமத்தை நான் வர்ணிப்பதிலிருந்தும் தங்களுக்கு பயத்தை உண்டு பண்ணுவதாகவும் நினைக்கக் கூடாது. வாலியினுடைய பயங்கரமான செயல்களை நினைக்கும் பொழுது என் மனதிற்குக் கலக்கம் ஏற்படுகிறது. தங்களுடைய ஏகரூபமான வார்த்தையோ, புத்தியோ, தைர்யமோ, ஆகாரமோ, தங்களுடைய மேலான மஹிமையை ஸூசிப்பிக்கின்றது. ஆகிலும், என்னுடைய விஷயத்தில் பஸ்மத்தினால் மூடுண்ட அக்னிபோல் தங்களுடைய பராக்ரமம் பாஸிக்கிற படியால் என் மனதிற்கு சங்கை ஏற்படுகிறது. ஆகையால் என்னிடம் தங்களுக்கொருவிதமான விபரீத பாவமும் ஏற்படக் கூடாதென்று நான் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்” என்று சொன்னான்.

பூரீராமனும் ஸுகீர்வனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மந்தஹாஸத்தோடு ஸுகீர்வனைப் பார்த்து “ஸுகீர்வா! என்னிடத்தில் உனக்கு நம்பிக்கை யில்லாத போனால் யுத்தத்தில் நான் நிகரற்ற பராக்ரமசாலி என்ற விஷ

யத்தில் உனக்கு நம்பிக்கையை உண்டு பண்ணுகிறேன்.' என்று சொல்லிவிட்டு மரித்துக் கிடக்கும் மஹிஷாசுருதியான துந்துபியின் சரீரத்தை கால் கட்டைவிரலின் நுனியால் தூக்கி, கொஞ்சகாலம் கட்டை விரலின் அக்ரபாகத்திலேயே பர்வதம்போல் பெரிதான அந்த சரீரத்தை தாங்கி விளையாடிவிட்டு, பத்து யோஜனைக்கப்பால் போய் விழும்படி அலக்ஷ்யமாக வீசி எறிந்தார். அதைப் பார்த்த ஸுகீர்வன் ராமனைப்பார்த்து, "இந்த கர்மாவினால் உன் பராக்ரமத்தை நான் மேலானதாக அறிய முடியாது. என் ப்ராதாவான வாலி தூக்கி எறிந்த காலத்தில் இந்த சரீரமானது மாம்ஸங்களோடு கூடினதாயும், ஈரமாயும், ரத்தத்தோடு கூடினதாயும், அக்காரணத்தால் கனமாய் மிருந்தது. இப்பொழுதோ ரத்த ஸம்பந்தமில்லை. காய்ந்து உலர்ந்து சுஷ்கமாக ஆகிவிட்டது. அக்காரணத்தால் லேசாயும் போய்விட்டது. மாம்ஸ ஸம்பந்தமுமில்லை. காய்ந்த புல்லிற்கு ஸமானம். இதைத் தூக்கி எறிந்ததனால் எவ்விதம் உன்னுடைய பராக்ரமத்தை நான் அறிய முடியும்? முன்பிருந்த ஸந்தேஹம் இருக்கத்தானிருக்கிறது. இந்த ஸால வ்ருக்ஷங்களுக்குள் ஏதாவதொன்றை நீ பேதித்துவிட்டால் பலா பலமானது ப்ரத்யக்ஷமாகிவிடும். வில்லில் நாண் ஏற்றி பாணத்தைத் தொடுத்து ஏதாவதொரு ஸால வ்ருக்ஷத்தை பேதித்து விட்டால், உன்னுடைய பராக்ரமத்தை நான் த்ருடமாக நம்பிவிடுவேன்; பிறகு எனக்கு ஸம்சயமே வராது. ஆகையால் அந்த ஸாலவ்ருக்ஷ பேதனம் என்ற எனக்கு நம்பிக்கை வரக்கூடிய கார்யத்தையும் செய்துவிடு அப்படியானால்.

यथाहि तेजसु वरसदा रविथथाहि शैलो हिमवान्महाद्रिषु ।

यथा चतुष्पात्सु च केसरी वरः तथा नराणाभसि विक्रमे वरः ॥

யயாஹி தெஜஸு வரஸஸ்தா ரவி: யயாஹிஸொஸ்தொ ஹிஸவா
நஹாஹிஷு ॥

யயா அதஸுஷாதுஸு கெஸரீ வர: தயா நராணாஸவி
ஹிஸுஸெ வர: ॥

யதாஹி தேஜஸ்ஸு வரஸ்ஸதா ரவி: யதாஹி சைலோ ஹிமவாஃ

மஹாத்ரிஷு |

யதா சதுஷ்பாத்தஸு சகேஸீ வர: ததா நராணாமஹி விக்ரமே வர: ||

ஏழு ஸால வ்ருக்ஷங்களுக்குள் ஏதாவ தொன்றை நீ பேதித்து விட்டால் உன்னுடைய பராக்க்ரமத்தில் எனக்கு த்ருட நம்பிக்கை வருவதோடுங்கூட 'தேஜஸ்ஸுக்களுக்குள் ஸூர்யன் எப்படி ச்ரேஷ்டமோ, மலைகளுக்குள் ஹிமாலயம் எப்படி ச்ரேஷ்டமோ, மிருகங்களுக்குள் ஸிம்ஹம் எப்படி ச்ரேஷ்டமோ, அப்படியே மனுஷ்யர்களுக்குள் பராக்க்ரமத்திலும், மற்ற எல்லா விஷயத்திலும், நீ தான் ச்ரேஷ்டன் என்பதை நான் நம்புவேன்' என்றான்.

பகவானான ஸ்ரீராமன் முன் சொன்ன ப்ரகாரம் ஸுக்ரீவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டதும் ஸுக்ரீவனுக்குத் தன்னுடைய பராக்க்ரமத்தில் நம்பிக்கை வரவேண்டிய நிமித்தமாக தனுஸ்ஸைக் கையில் எடுத்து ஒரு பாணத்தை அநுஸந்தானம் செய்து நாண் சப்தத்தால் ஏற்பட்ட ப்ரதித்வனியினால் நாலாதிக்குகளையும் பூரிக்கச் செய்பவராய்க் கொண்டு தானும் அபரிமிதமான தேஜஸ்ஸோடு ஜ்வலித்துக்கொண்டும் ஸாலவ்ருக்ஷத்தை லக்ஷ்யமாக வைத்துப் பாணத்தை ப்ரயோகம் செய்தார். தங்கமயமான பிடி களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த பாணமோ ஏழு விருக்ஷங்களையும் ஒரே காலத்தில் முறித்துத் தள்ளிவிட்டு, மலையினுடைய தாழ்வரையின் மார்க்கமாகப் பூமியையும் பேதித்துக்கொண்டு பாதாள லோகங்களிலும் சென்று, அதே மார்க்கமாகப் பூமியின் வெளியில் வந்து ராமனுடைய அம்பராத் தூணியில் ஸ்வயமாகவே ப்ரவேசித்தது.

स विसृष्टो बलवता बाणस्वर्णपरिकृतः ।

भित्वा सालान्गिरिप्रस्थे सप्त भूमिं विवेश ह ॥

प्रविष्टश्च मुहूर्तेन धरां भित्वा महाजवः ।

निष्पत्य च पुनस्तूर्णं स्वतूर्णीं प्रविवेश ह ॥

ஸ விஷ்ணுஷ்டா ஸுருவதா ஸாணஸுண^வடிவரிஷ்டுத: |
 ஹிதா ஸா^வதூ^வநிரி^வபு^வஷ்டு ஸஷ ஹ^வஉ^வலி^வ வி^வவஸ^வஹ ||
 ப்ரு^வஷ்டு^வயு^வ ஸு^வஹ^வஉ^வதெ^வடி^வந யரா^வ ஹி^வதா^வ ஸ^வஹா^வஐ^வவ: ||
 நி^வஷ்டு^வத^வடி^வ வ^வஸ^வஹ^வஉ^வண^வடி^வ ஸ^வஷ்டு^வஉ^வணீ^வம்^வ ப்ரு^வஷ்டு^வவி^வவஸ^வஹ ||

ஸ விஸ்ருஷ்டோ பலவதா பாண ஸ்ரண்பரிஷ்ட்ருத: |
 பித்வா ஸாலாங்கிரிப்ரஸ்தே ஸப்த பூமிம் விவேசஹ ||
 ப்ரவிஷ்ட்ச்ச முஹ^வஉ^வர்தே^வந தராம் பித்வா மஹாஐ^வவ: |
 நிஷ்டபத்யச புநஸ்தூர்ணம் ஸ்வதாணீம் ப்ரவிவேசஹ ||

என்ற ச்லோகங்களால் மஹர்ஷியானவர் ராமபாணத்தின் வைபவத்தை வர்ணிக்கின்றார்.

ஸுகீர்வனோ ஸாலவ்ருக்ஷங்கள் பேதிக்கப்பட்டதை மாத்திரம் பார்த்தான். அந்த பாணமானது பூமியைப் பேதித்துப் பாதாளலோகம் சென்று அங்குள்ள அஸுரர்களைக் கொன்ற விஷயங்களை மஹர்ஷியானவர் தன்னுடைய தர்மவீர்யத்தால் ஏற்பட்ட ஞான த்ருஷ்டியினால் பார்த்த காரணத்தைக்கொண்டு மேல சொன்ன ப்ரகாரம் ராமபாணத்தின் மஹிமையை வர்ணித்தார். தவிரவும் வால்மீகி மஹர்ஷி ஸர்வக்ருனாதினால எங்கேயுப ராமாயணத்தில் தனக்கு அந்த நாரத மஹர்ஷியானவர் ராமசரித்ரத்தை உபதேசிக்கும் பொழுது ப்ரக்ருதமான ஸாலவ்ருக்ஷத்தைப் பேதிக்கும் ப்ரகரணத்தில் 'சாலங் சச சி^வகிரீ^வந்^வ சர^வசாத^வந^வ' (ஸ^வஹ^வஉ^வயு^வ ஸ^வஷ்டு ஸ^வமி^வரீ^வஷ^வ ஸ^வஸ^வலா^வத^வயா^வஷ^வ) ('ஸாலாம்சச ஸப்த ஸுகீர்^வ ஸரஸாத^வலா^வ') என்ற வாக்யத்தாலும், 'கிரீ^வ ரசாத^வல^வ சீ^வ' (மி^வரி^வம்^வ ர^வஸா^வத^வல^வம்^வ சை^வவ) என்ற வசனத்தாலும் வர்ணித்திருக்கிறபடியால் அந்த ப்ரமாண வசன பலத்தாலும் ராமபாணமானது பாதாள லோகம் சென்ற தென்பதை மஹர்ஷியானவர் சொன்னார். ஸ்காந்த மஹாபுராணத்திலும்,

सप्त भूमिः सप्तगिरीन् सप्तसालान् महाबलान् |

स बाणो वेगसंपन्नो भित्वा तूणीरमाविशत् ||

இவ்விதம் ராமன் ஸப்த ஸாலங்களையும் பேதித்த வைபவத்தைப் பார்த்து ஸுகீவன் பரமாச்சர்ய மடைந்தான். ஒரே காலத்தில் ஸப்தஸாலங்களையும் பேதிக்கிற சக்தி வாலிக்கு இல்லை யென்பது ஸுகீவனுக்குத் தெரிந்த விஷயம். ஒரே முஹூர்த்தத்தில் ஸப்த ஸாலங்களையும் பேதிக்கிற சக்தியை ராமரிடம் பார்த்தவுடன் ஸுகீவன் பரமாச்சர்யத்தை அடைவதற்கு ஒன்றும் தடையாகாது. அடைந்தது ந்யாயம்தான். உடன் பூமியில் விழுந்து ராமனுடைய பராக்கரமத்தில் ஸந்தேஹத்தை அடைந்த தன்னுடைய பாபம் நசிப்பதற்காக ராமனுடைய இரு பாதத்திலும் சரணாகதி செய்து, பிறகு அஞ்ஜலி பந்தம் செய்து கொண்டு ராமனைப் பார்த்து ஸுகீவன் சொல்லுகிறான்.

‘ராமா! நீ பரமதர்மக்குண. உன்னுடைய கர்மாவினால் நான் பரம ஸந்தோஷத்தை அடைந்தேன். ஸர்வாஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவர்களுக்குள் நீ ச்ரேஷ்டன் என்று நான் தீர்மானித்துவிட்டேன். நீ மஹா சூரன், இந்த்ரன் உள்பட எல்லா தேவர்களையும் கொலவதற்கு நீ ஸமர்த்தனாக இருக்கும் பொழுது இந்த வாலியைக் கொல்வதில் யாதொரு ஆயாஸமும் உனக்கில்லை என்று நான் எண்ணுகிறேன். நீ ஒரே பாணத்தால் ஒரே காலத்தில் ஏழு ஸாலவ்ருக்ஷங்களையும் பேதித்துத்தள்ளி மலையையும் பேதித்து, பூமியையும் பேதித்தாய், அப்பேர்ப்பட்ட உனக்கு எதிரில் யார்தான் யுத்தத்தில் நிறகமுடியும? நீ அஸஹாய சூரன் என்பது நிச்சயம்தான். என் மனதிலுள்ள துக்கங்களெல்லாம் போய் விட்டன. அளவிட முடியாத ஆநந்தமும் உண்டாகிவிட்டது. இந்த்ரனுக்கும் வருணனுக்கும் ஸமானமான உன்னை நான் ஸுஹ்ருத்தாக அடைந்ததிலாலேயே ஸகலவிதமான புருஷார்த்தங்களும் எனக்கு ஸ்வாதீனமாகிவிட்டன. இப்பொழுதே ப்ரார்த்ரு ரூபியான வாலி யென்ற என்னுடைய சத்ருவை நீ வதித்து அந்த ஜயத்தையும் உன்னிடத்தில் நான் பார்த்து ஆனந்திக்கவேண்டும். உன்னிடம் அஞ்ஜலி பந்தத்துடன் என்னுடைய க்ருதக்ருதையையும் தெரிவித்துக்

கொள்கிறேன்.' என்று சொன்னான். ராமனும் ஸுகீர்வனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு பரம ஸந்தோஷத்துடன் ஸுகீர்வனை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு லக்ஷ்மணனுடைய ஸம்மதத்தையும் அநுஸரித்து “ஸுகீர்வா, இந்த முஹூர்த்தத்திலேயே கிஷ்கிந்தைக்குப் புறப்படுவோம். நீ முதலில் போய் வாலியை யுத்தத்திற்கு ஆஹ்வானம் செய்து எரித்தமாக இருந்துவா” என்று ஸுகீர்வனிடம் ராமன் சொல்லிவிட்டு, ஸுகீர்வன், ராமன், லக்ஷ்மணன், இவர்களும் ஆஞ்ஜனையஸ்வாமி முதலானவர்களும் கிஷ்கிந்தைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். கிஷ்கிந்தையின் ஸமீபம் சென்றவுடன் ஸுகீர்வனை மாத்ரம் கொஞ்சம் முன்பு நிற்க வைத்து விட்டு, ராமன், லக்ஷ்மணன் மற்றும் மெல்லோருமாக தன் தன் தேஹத்தை நிபிடமான வ்ருக்ஷங்களுடைய நடுவில் வைத்து நின்று கொண்டு வாலியினுடைய த்ருஷ்டிக்கு யோக்யமாகாமல் மறைந்திருந்தார்கள். ஸுகீர்வனோ கோரமான சப்தம் போட்டுக்கொண்டு வாலியை யுத்தத்திற் கழைத்தான். வாலியும் ஸ்வரத்தால் ஸுகீர்வனென்று அறிந்து கொண்டு பரமகோபத்துடன் அந்தப்புரத்திலிருந்தும் வெளிக்கிளப்பி ஸுகீர்வனுக்கு அபிமுகமாக வந்தான். வாலியானவன் குஹையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி வரும்போது,

भास्करोऽस्तदादिव (ஊஸ்ரொஸ்ததடாடிவ) (பாஸ்கரோஸ்ததடாதிவ) இந்த த்ருஷ்டார்த்தமானது மஹா மேரு பர்வதத்தினுடைய வட பார்ச்வத்திலுள்ள தேசங்களை முன்னிட்டுச் சொல்லப்பட்டது. மேருவீனுடைய தக்ஷிண தேசத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கு அஸ்தமன பர்வதம் எதுவோ அதுதான் மேருவின் உத்தர பார்ச்வத்திலுள்ளவர்களுக்கு உதய கிரியாக ஆகும். அஸ்த தடத்தில் ஸூர்யன் இருக்குங்காலத்தில் நஷ்டமான கிரணங்களோடு கூடினவனாகக் தானிருப்பான். அந்த அஸ்த தடத்திலிருந்து உதிக்கிற ஸூர்யனும் மேருவின் தக்ஷிண பார்ச்வத்திலுள்ள ஜனங்களுக்குப் புலப்படாதவன் என்பது ப்ரஸித்தமானது. அதுபோல் குகைக்

குள் வாலி இருக்கும்பொழுது அஸ்த தடத்தை அடைந்த ஸூர்யன் மாதிரி இருந்தான். குறையிலிருந்து கிளம்பி ஸூக்ரீவனுடன் யுத்தத்திற்கு வரும்பொழுது அஸ்த தடத்திலிருந்து அவதரித்த ஸூர்யன் மாதிரியாக ஆனான். அஸ்த தடத்திலிருந்தும் அவதரித்த ஸூர்யன் மேருவீனுடைய உத்தர பார்சுவத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கு த்ருச்யமாக ஆனாலும் தக்ஷிண பார்சுவ ஜனங்களுக்கு அத்ருச்யமாகத்தான் இருப்பான். ஸூர்யன் அத்ருச்யன் என்ற அம்சத்தில் இதைத் த்ருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதனால் ஸூக்ரீவனோடு யுத்தத்திற்கு வந்த வாலி ஜனங்களுக்கு அத்ருச்யனாகிவிடுவான்; நஷ்டமாகப்போய் மறைந்துவிடுவான். ஸூக்ரீவனுக்குத்தான் யுத்தத்தில் ஜயம் என்பதை இது ஸூசிப்பிக்கின்றது.

பிறகு வாலிக்கும் ஸூக்ரீவனுக்கும் கோரமான யுத்தம் நடைபெற்றது. அந்த இருவர்களும் செய்யும் யுத்தம் மானது ஆகாசத்தில் புதனும் அங்காரகனும் செய்யும் யுத்தம் போலும் தோன்றியது. இவ்விதம் வெகு காலம் வரையிலும் ஒருவருக்கொருவர் கோபத்தை அடைந்து கைகளாலும் முஷ்டிகளாலும் அடித்துக்கொண்டு போர் செய்தார்கள். ஸ்ரீராமனும் அந்த இருவர்களையும் பார்த்து வாலியார், ஸூக்ரீவன் யார், என்று பிரித்துத் தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் கஷ்டப்பட்டார். ஸூக்ரீவனும் வாலியும் அச் சினீ தேவதைகளைப் போலவே ஸமானமான இங்கிதம், ரூபம், சேஷ்டை இவைகளோடு கூடிக்கொண்டிருந்த படியால் அதிகமான பழக்க மில்லாதவர்கள் பிரித்து அறிந்து கொள்வது ச்ரமம்தான். அதனால் பகவானான ஸ்ரீராமன் பாண்ப்ரயோகம் செய்யாமலிருந்துவிட்டார். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸூக்ரீவனோ வாலியினால் மிகவும் முஷ்டிகளால் குத்தப்பட்டு ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு ராமரைக் கவனித்துப் பார்த்தும் த்ருஷ்டிக்கு யோக்யமாக ராமன் ஆகாத காரணத்தாலும், வாலியோடு எதிர்த்து தன்னால் யுத்தம் செய்ய முடியாததாலும், ரிச்யமுக பர்வதத்தை நோக்கி ஓடி

விட்டான். வாலியோ மதங்க மஹரிஷியினுடைய சாப பயத்தால் ஸுகீர்வனை அநுஸரித்து ஓடி வராமல் திரும்பிக் கிஷ்கிந்தைக்கே வந்துவிட்டான். ரிசயமூக பர்வதத்தின் தாழ்வரையிலுள்ள ஒரு பெரிய காட்டிற்குள் ஓடி மறைந்து கொண்டிருந்தான். ராமனும், லக்ஷ்மணனோடும், ஆஞ்ஜனே யர் முதலானவர்களோடும் அந்த மஹாவனத்திற்குள் ப்ரவே சித்து ஸுகீர்வனைக் கண்டு பிடித்தார்கள். ஸுகீர்வனும் ராமனுடைய எதிரில் மிகவும் லஜ்ஜையுடன்,

आह्वयस्वेति मामुक्त्वा दर्शयित्वा च विक्रमम् ।

वैरिणा घातयित्वा च किमिदानीं त्वया कृतम् ॥

சூஹ்யஸ்வேதி மாமுக்त्வா டர்ஸயித்வா ச விக்ரமம் ।

வெரிணா வாதயித்வா ச கிமிதானீம் த்வயா க்ருதம் ॥

ஆஹ்வயஸ்வேதி மாமுக்த்வா தர்ஸயித்வா ச விக்ரமம் ।

வெரிணா காதயித்வா ச கிமிதானீம் த்வயா க்ருதம் ॥

“ராமா, வாலியை யுத்தத்திற்குக் கூப்பிடும்படியும் என்னை ஏவிவிட்டு வாலிமூலமாக எனக்கு ஏராளமான குத்து களையும் அடிகளையும் வாங்கிக்கொடுத்து, வாலியைக் கொல்லும் படியான பராக்ரமம் உனக்கிருந்தும் நீ இவ்விதம் உதா ளீனமாக இருந்ததின் காரணம் ஒன்றும் தெரியவில்லை. உன் னுடைய அபிப்பிராயம் என்ன வென்பதை யாரால் அறிய முடியும்! நான் உன்னிடம் அஞ்ஜலி பந்தனம் செய்து கொண்டு வாலியைக் கொல்ல வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக் கிற காலத்திலேயே வாலியைக் கொல்லுவது ஸாத்யமில்லை யென்று சொல்லியிருந்தால் நான் வாலியை யுத்தத்திற்கு அழைத்திருக்கமாட்டேன். இவ்விதம் அடிபட்டு மிருக்க மாட்டேன்” என்று மிகவும் தைன்ய பாவத்துடன் ஸுகீர்வன் சொன்னான். ராமனும் அவ்விதம் ஸுகீர்வன் சொல்லு வதைக்கேட்டு ஸுகீர்வன் தன்னை சரணாகதி அடைந்தும்

நம்மால் இவ்வளவு வரை கஷ்டப்படும்படி நேர்ந்ததே என்று தானும் தைன்ய பாவத்தை அடைந்து ஸுகீவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். “ஸுகீவா! நீ கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாது.

अलंकारेण वेषेण प्रमाणेन गतेन च ।
 त्वं च सुग्रीव वाली च सदृशौ स्थः परस्परम् ॥
 स्वरेण वर्चसा चैव प्रेक्षिनेन च वानर ।
 विक्रमेण च वाक्यैश्च व्यक्तिं वा नोपलक्षये ॥
 ततोऽहं रूपसादृश्यात् मोहितो वानरोत्तम ।
 नोत्सृजामि महावेगं शरं शत्रुनिर्बहणम् ॥

சுயம்காரண வெஷண ப்ரமாணேந மதேந ச ।
 த்வம் ச ஸுகீவ வாலீ ச ஸத்ருசௌ ஸ்த: பரஸ்பரம் ॥
 ஸ்வரண வர்ச்சஸா சைவ ப்ரேக்ஷிநேந ச வானர ।
 விக்ரமேண ச வாக்க்யேஷு வ்யக்திம் வா நோபலக்ஷயே ।
 ததோஹம் ரூபஸாத்ருச்யாத் மோஹிதோ வானரோத்தம ।
 நோதஸ்ருஜாமி மஹாவேகம் சரம் சத்ருநிபர்ஹணம் ॥

அலங்காரண வேஷண ப்ரமாணேந கதேந ச ।
 த்வம் ச ஸுகீவ வாலீ ச ஸத்ருசௌ ஸ்த: பரஸ்பரம் ॥
 ஸ்வரண வர்ச்சஸாசைவ ப்ரேக்ஷிநேந ச வானர ।
 விக்ரமேணச வாக்க்யைசச வ்யக்திம் வா நோபலக்ஷயே ॥
 ததோஹம் ரூபஸாத்ருச்யாத் மோஹிதோ வானரோத்தம ।
 நோதஸ்ருஜாமி மஹாவேகம் சரம் சத்ருநிபர்ஹணம் ॥

நான் வாலியைக் கொல்லாததற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். நீயும் வாலியும் அலங்காரத்திலோ, ஆகாரத்திலோ, உயரத்திலோ, நடையிலோ, ஸ்வரத்திலோ தேஜஸ்ஸிலோ, பார்வையிலோ, பராக்ரமத்திலோ, ஸமானமாகவே இருக்கிறீர்கள். உங்கள் இருவர்களுடைய ரூபஸாத்ருச்யத்தால் நான் வ்யாமோகத்தை யடைந்து யார் வாலி, யார் ஸுகீவன். என்று பிரித்துத் தெரிந்துக்கொள்

ளாத் காரணத்தால் நான் பாணப்ரயோகம் செய்யவில்லை. உன்னைப்பார்த்து *வாலி யென்ற ப்ராந்தியினால் பாணப்ரயோகம் செய்துவிட்டால் மூலத்திற்கே நாசம் வந்துவிடுமே யென்ற பயம் என்னை மிகவும் பாதித்தது. யாருக்கு நான் அபயப்ரதானம் செய்தேனோ அவனையே கொன்ற மஹா பாபத்தை அடைந்தவனாக ஆகிவிடுவேன்.

दत्ताभयवधो नाम पातकं महदुच्यते ।

உதூஹயவயொநாஹ வாதகம் மஹஉச்யதே ।

ததாபயவதோ நாம பாதகம் மஹதச்யதே ।

என்ற சாஸ்த்ரமானது 'தன்னால் அபயப்ரதானம் கொடுக்கப்பட்ட ஒருவனைச் கொன்றால் அந்த பாபத்தை மஹா பாதகம் என்று சொல்லுகிறது. அந்த சாஸ்த்ரத்திற்குத்தான் நான் பயந்தேன். நான், என் தர்மபத்னியான ஸீதை, ப்ராண துலயமான லக்ஷ்மணன், மூவர்களும் உன்னுடைய அதீனமாகத்தான் இருக்கிறோம். இந்த அரண்யத்தில் எங்களுக்கு உன்னைத் தவிர வேறு கதியே யில்லை. மறுபடியும் யுத்தத்திற்குச் சென்று வாலியை ஆஹ்வானம் செய்து யுத்தத்தை ஆரம்பம் செய். நீ கொஞ்சங்கூட என்னிடம் சங்கையை அடைய வேண்டாம். இந்த நிமிஷத்திலேயே நான் வாலியைக் கொன்று விடுகிறேன். ஆனால் எனக்கு ஸ்பஷ்டமாய் 'நீ வாலி இல்லை. ஸுகீவன்தான்' என்று எலக்குத் தெரிந்து கொள்ள ஒரு அடையாளத்தைச் செய்து கொண்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்படு" என்று சொல்லி வீட்டு லக்ஷ்மணனைக் கூப்பிட்டு 'லக்ஷ்மணா, கஜபுஷ்பி என்ற கொடியானது ஸமீபத்தில் அதிகமா வருத்தியாகிக் கொண்டு வருவதைக் கவனித்தாயா? அந்தக் கொடியை அறுத்து ஸுகீவனுடைய கழுத்தில் த்ருடமாகக் கட்டிவிடு." என்று ராமர் சொன்னார். லக்ஷ்மணன் உடன் மலை ப்ரதேசத்தில் படர்ந்து கொண்டிருக்கும் கஜபுஷ்பி யென்ற லதையை அறுத்து ஸுகீவனுடைய கழுத்தில் கட்டி அலங்கரித்தார்.

கழுத்தில் கட்டப்பட்ட அந்த லதையோடு ஸுகீவனான வன் ஆகாசத்தில் சந்திரன் நகைத்ரமாலையினால் அலங்கரிக்கப் பட்டதுபோல் விளங்கி, மேகமானது ஸந்த்யா காலத்தில் கொக்குகளுடைய வரிசைகளால் குழப்பட்டதானால் எவ் விதம் விளங்குமோ அது போலவும் ஸுகீவன் புலப்பட்டான். இவ்விதம் கஜபுஷ்பி யென்ற லதையினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கண்டத்தோடு கூடினவனயிருந்துகொண்டு, ராமனுடைய வார்த்தையை நம்பி, ராமனுடன் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றான். ரிசய மூகபர்வதத்திலிருந்தும் ராமன் ஸுகீவனோடும் லக்ஷ்மணஸ்வாமியோடும், தனுஷ்பாணியாக உக்ரமான பாணங்களை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றார். ஸுகீவன் ராமனுக்கு முன்பு சென்றான். ஸுகீவனை அநுஸரித்து லக்ஷ்மணஸ்வாமி, ஹநுமான், நளன், நீலன், முதலானவர்கள் சென்றார்கள்.

போகும் வழியில் அழகான ஒரு அரண்யத்தைப் பார்த்து ராமன் ஸந்தோஷத்துடன் ஸுகீவனைப் பார்த்து “இந்த உத்யானவனம் யாருடையது?” என்று ப்ரச்னம் செய்தார். ஸுகீவனோ, ‘ஸப்தஜனாள் என்ற ஏழு மஹர் ரிஷிகள் இங்கு தபஸ்ஸைச் செய்து வந்தார்கள். சீர்ஷாஸனம் போட்டுக்கொண்டு ஏழு நாளைக்கொருதரம் வாயு பக்ஷணம் செய்து கொண்டு மஹா தபஸ்வியாக எழுநூறு வருஷகாலமாக இருந்து வருகிறார்கள். இந்த ஆச்ரமத்திற்குள் பக்ஷிகளோ, ம்ருகங்களோ, யானொன்றும் ஸஞ்சரிப்பதில்லை. இந்த ரஹஸ்யத்தை அறியாமல் யாராவது இந்த அரண்யத்தில் ப்ரவேசித்துவிட்டால் பிறகு திரும்பிப் போவதில்லை. இவ்விடத்திலே நசித்துவிடுவார்கள். வாத்யங்களெல்லாம் கோஷிப்பதைக் கவனித்தீர்களா! த்ரேதாக்கிகள் ஜ்வலிக்கின்றன. ஸகுணப்ரம்ம உபாஸனத்தாலும், கர்மானுஷ்டான மஹிமையினாலும், ஸ்வர்க்கம் முதலான புண்யலோகம் சென்று அந்த லோகங்களில் திவ்யமான போகபோக்யாதிகளை அநுபவித்துவிட்டு,

யோக மஹிமையினால் சரீராந்தரத்தை க்ரஹித்துக்கொண்டு திவ்யமான அப்ஸரஸ்ஸுகளுடன் அனேக ஸித்த புருஷர்கள் இந்த உத்யான வனத்தில் கரீடித்து வருகிறார்கள் என்ற விருத்தாந்தமோ, அனாதிகாலமாகக் காதில் கேழ்க்கப் படுகின்றது. மஹான்களிருக்கும் உத்யான வனமானதினால் அந்த மஹான்களை உத்தேசித்து லக்ஷ்மணனோடுகூட ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரத்தைச் செய்துவிட்டுப் போவோம்.

प्रणमन्ति ह्येतेषां मुनीनां भावितात्मनाम् ।

न तेषामशुभं किञ्चित् शरीरे राम दृश्यते ॥

வண்ணி ஹெய்தேஷாம் மூநீநாம் பாவிதாத்மநாம் ।
ந தெஷாமசுபம் கிஞ்சித் சரீரே ராம த்ருச்யதே ॥

ப்ரணமந்தி ஹ்யேதேஷாம் முநீநாம் பாவிதாத்மநாம் ।
ந தேஷாமசுபம் கிஞ்சித் சரீரே ராம த்ருச்யதே ॥

ராமா, இந்தப் புண்யவான்களுக்கு யார் ஒரு நமஸ்காரத்தைச் செய்கிறார்களோ, அவர்களுடைய சரீரத்தில் ரோகம் முதலான அசுபமே ஏற்பட ந்யாயமில்லை. ரோகம் இருந்தாலும் போய்விடும். அவ்விதமே பல தடவைகளில் அநேக புண்யவான்கள் அநுபவித்திருக்கிறார்கள். அக்காரணத்தால் லக்ஷ்மணனுடன் தாங்களும் நமஸ்கரிக்கவேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்துகிறேன்.” என்று ஸுகரீவன் சொல்ல, ராமனும் லக்ஷ்மணஸ்வாமியோடுகூட அந்த மஹர்ஷிகளை உத்தேசித்து ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்களைச் செய்து ப்ரஸன்னமான மனதோடு கூடிவைவர்களாய் ஸுகரீவனை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸப்தஜனாசரமத்திலிருந்தும் வெகுதூரம் கடந்து கிஷ்கிந்தா நகரத்திற்குச் சென்றார்கள்.

ततस्तु रामानुजरामवानराः प्रगृह्य शस्त्राप्युदितार्कतेजसः ।

पुरीं सुरेशात्मजवीर्यपालितां वधाय शत्रोः पुनरागतास्सह ॥

பீதியையும் அடைந்துவிட்டான். ஆகிலும் ஸுகீவனுடைய விஷயத்தில் அவனால் அடக்க முடியாததான கோபமும் ஒரு பக்கத்தில் வந்து சேர்ந்தது. கோபத்துடன் யுத்தம் செய்வதற்காக வெளிக்கிளம்பி விட்டான். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் தாரையானவள் வாலியைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்து இழுத்து ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு, ஹிதமான வார்த்தையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். “நாதா, காட்டாற்றில் வரும் ப்ரவாஹம்போல் அஸஹ்யமான கோபம் தங்களுக்கு வந்துவிட்டதே! அதைத் தாங்கள் அடக்கிக் கொள்ளவேண்டும். ஸமீபத்தில் தங்களால் விரட்டப்பட்ட ஸுகீவன் மறுபடியும் தங்களை யுத்தத்திற்கு அட்டஹாஸம் செய்து அழைப்பதைப் பார்த்தால் எனக்கு ஒரு பெரிய சிந்தையை உண்டு பண்ணுகிறது. இப்பொழுது நடு ரிசியில் எதற்காகத் தாங்கள் யுத்தத்திற்குக் கிளம்பவேண்டும்? காலையில் எதிரியின் பலத்தையும் பரீக்ஷித்துக்கொண்டு ஸுகீவனோடு யுத்தம் செய்வதல்லவா நீதிக்குப் பொருத்தமாகும்! ஸுகீவனுடைய சப்தத்தையும் அட்டஹாஸத்தையும் பார்த்தால் அவனுடைய தைர்யத்திற்குக் காரணத்தை அல்பமாக நான் நினைக்கவில்லை. ஒரு பெரிய குரனுடைய ஸஹாயத்தை அவலம்பித்துத்தான் இவ்வளவு தைர்யத்துடன் அலக்ஷ்யமாகத் தங்களை யுத்தத்திற்கழைக்கிறான் என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்த விஷயம் கொஞ்சநாள் முன்பே என் காதில் பட்டிருக்கிறது அங்கதன் என்ற நமது குமாரன் கொஞ்சநாள் முன்பு தனது ஸகாக்களோடு அரண்யத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் காலத்தில் நமக்கு மிகவும் ப்ரியமான ஒரு சாரபுருஷன் அங்கதனிடத்தில் ‘அங்கதா, அயோத்திபதியான தசரதசக்ரவர்த்தியின் குமாரர்களான, ராமன், லக்ஷ்மணன், என்ற இருவர்கள் ரிச்யமுகபர்வதத்தில் ஸுகீவனுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்வதான உத்தேசத்துடன் அக்னி ஸாக்ஷிகமாக ஸுகீவனோடு ஸக்யம் செய்து கொண்டு ரிச்யமுகபர்வதத்தில் வாஸஞ் செய்து வருகிறார்கள். இருவர்களும் மஹாபராக்ரமசாலிகள். யுத்தத்தில் நிகரற்ற ஸௌர்யத்தோடும் கூடியவர்கள்

உன் தகப்பனாரான வாலியை ஜாகருகை இருக்கும்படி இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி ஏற்பாடு செய்' என்று அந்த சாரபுருஷன் சொன்னதாக அங்கதன் என்னிடம் தெரிவித்துக் கொண்டான். அதிலிருந்துமே நான் பெரிய கவலையுள்ளவளாகத் தானிருந்து வருகிறேன். அது இப் பொழுது அநுபவத்தில் ஸத்யமாகிவிட்டது. அவ்விதமான ஸஹாய ஸம்பத்தியில்லாதபோனால் ஸுகீவனுக்கு இவ்வளவு தைர்யம் ஏற்படக் காரணமேயில்லை. அப்படி ஸுகீவனுக்கு ஸஹாயமாக ஏற்பட்டிருக்கும் ராமனோ மஹாகுரன் என்றும் லோகத்தில் ப்ரஸீத்தி பெற்றவன். மஹாப்ரளய காலத்தில் ஸர்வஜகத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்கிற காலாக்கியைப் போல் ராமன் ஸுகீவனுக்கு ஸஹாயம் செய்ய ஆவிர்பவித்து வந்திருக்கிறார். அவ்விதமிருக்கும் பொழுது அவஸரமாக யுத்தத்திற்குத் தாங்கள் கிளம்பிப்போவது எனக்கு அவ்வளவு உசிதமாகத் தோன்றவில்லை. ஆகையால் தாங்கள் போகக்கூடாது" என்று வாலியைத் தாரை தடுத்தாள். தாரையினுடைய வார்த்தையை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், ஸுகீவனுடைய விஷயத்தில் வாலி அஸஹ்யமான கோபத்தை அடைந்து "ஹே ப்ரியே! நானும் அந்த ராமனைப்பற்றிக் கேழ்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஸுகீவனைப் போல் ராமனும் ராஜ்யப்ரஷ்டந்தான். ராமனுடைய பிதாவான தசரதர் ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வதாக ஏற்பாடு செய்திருக்கும் பொழுது, கைகேயிதேவி என்ற பெயருள்ள ஒரு ஸ்த்ரியானவள் ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடைபெறாமல் செய்து, அரண்யத்திற்கும் ராமனை விரட்டிவிட்டாள். அந்த ஸ்த்ரீக்கு பயந்து இந்த ராமனும், தம்பியோடும், மனைவியோடும் அரண்யத்திற்கு வந்து விட்டார்.

स्वर्क्षणेऽप्यशक्तस्य को हेतुः पररक्षणे ।

வரக்ஷணை உவ்யஸக்தஸ்ய கோ ஹேது: பரரக்ஷணை ।

ஸ்வரக்ஷணைப் பசுத்தஸ்ய கோ ஹேது: பரரக்ஷணை ।

என்ற நீதியை அநுஸரித்து, தனக்கு வந்த ஆபத்தை நிவர்த்தி செய்துகொள்ள முடியாதவன் அந்யணையா ரக்ஷிக்கப் போகிறான்! நீ ஸ்த்ரீ ஜாதியானதினால் மனதிற்கு தைர்யம் போதவில்லை. ஆகையால் என்னை நீ வீணாகத் தடுக்கவேண்டாம். ஒரு முஹூர்த்தத்தில் ஸுகீர்வனை யமலோகத்திற்கு கனுப்பிவிட்டு வந்து சேருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு பலாக்ரஹத்தோடும், மஹா கோபத்துடனும், தாரையினுடைய கையை மீறிக்கொண்டு வெளியில் கிளம்பினான். ஆகிலும், தாரை வாலியை விடவில்லை. பிறகும் வாலிக்கு ஹிதோபதேசம் செய்தாள். “ராமனைத் தாங்கள் ஸாமான்ய புருஷனாக நினைக்கக்கூடாது. என் புத்தியினால் மாத்ரம் நான் ராமனுடைய தத்வத்தை அறிந்தவளல்ல. ஒரு ஸந்தர்ப்பத்தில் அநேக மஹான்கள் மூலமாகவே ராமனுடைய பரதத்வத்தை நான் அறிந்தவள். அதனுடைய தத்வத்தை உங்களுக்கு நான் கொஞ்சம் சொல்கிறேன். அதைக்கேட்ட பிறகு உங்கள் உசிதம் போல் செய்யலாம்” என்று ஸமாதானப் படுத்திவிட்டு ராமனுடைய பரதத்வத்தைத் தாரை வாலிக்கு உபதேசிக்கின்றாள்.

निवासवृक्षसाधूनां आपन्नानां परागतिः ।

आर्तानां संश्रयश्चैव यशसश्चैकभाजनम् ॥

ज्ञानविज्ञानसंपन्नः निदेशे निरतः पितुः ।

धातूनामिव शैलेन्द्रः गुणानामाकरो महान् ॥

நிவாஸவ்ருக்ஷஸாஹூநாநாம் அபந்நானாநாம் பராகதிஃ ।
 ஆர்தானாநாம் சன்ஸ்ரயச்சைவ யசஸச்சைகபாஜநம் ॥
 ஜ்ஞான விஜ்ஞானஸம்பந்நஃ நிதேசே நிரதஃ பிதூஃ ।
 யாதூநாமிவ ஸைலேந்ரஃ குணானாமாகரோ மஹாந் ॥

நிவாஸவ்ருக்ஷஸ்ஸாதாநாநாம் ஆபந்நநாநாம் பராகதிஃ ।
 ஆர்தாநாநாம் ஸம்ச்ரயச்சைவ யசஸச்சைகபாஜநம் ॥
 ஜ்ஞான விஜ்ஞானஸம்பந்நஃ நிதேசே நிரதஃ பிதூஃ ।
 தாதாநாமிவ ஸைலேந்ரஃ குணானாமாகரோ மஹாந் ॥

‘ஸுகீவனுக்கு ராமன் ஸஹாயம் செய்வதுபோல் தனக்கும் ராமன் ஏன் ஸஹாயம் செய்யக்கூடாது?’ என்ற வாலியினுடைய சங்கையை சாழ்நி நிவாசவூஷ: (ஸாயுதாஃ நிவாஸவ்ருக்ஷ:) (ஸாதூநாம் நிவாஸவ்ருக்ஷ:) என்ற வாக்யத்தால் தாரையானவள் நிவர்த்தி செய்கிறாள். ராமனோ ஸஜ்ஜனங்களுக்கு வ்ருக்ஷம்போல் வாஸஸ்தானமாகும் ஸ்வபாவமுள்ளவர். தாபத்தால் தபிக்கப்பட்ட புருஷன் நிழலை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு வ்ருக்ஷத்தினுடைய மூலப்ரதேசத்தை அடைந்தால்தான் அந்த வ்ருக்ஷமானது தன்னுடைய நிழலினால் அவனுடைய தாபத்தை நிவர்த்தி செய்து வைக்கும். வ்ருக்ஷத்தினுடைய மூலப்ரதேசத்தை அடைகிறவனுமவ்ருக்ஷத்திற்கு அநுகூலமான கார்யத்தைச் செய்வதில் புத்தி உள்ளவனாக இருக்கவேண்டும். வ்ருக்ஷத்திற்குப் ப்ரதிகூலமாக இருந்து கொண்டு வ்ருக்ஷத்தினுடைய கிளைகளை வெட்டுகிறவனுக்கு அந்த வ்ருக்ஷமானது தன்னுடைய நிழலை எப்படிக்கொடுக்கும்? நிழலைக் கொடுக்கும் கிளைகளையே இல்லாமல் செய்த மனிதனுக்கு நிழலைக் கொடுக்கும் அவகாசம் எப்படி நேரிடும்? ப்ரக்ருதத்தில், ராமனும் வ்ருக்ஷம்போல் ஸ்வபாவமுள்ளவர். தன்னிடத்தில் அநுகூலமான புத்தியுள்ளவனுக்குத்தான் ரக்ஷகனாக ஆகுவார். தன்னைப் ப்ரபத்தி செய்தவனுக்கு யார் அநுகூலனாகவோப் ப்ரதிகூலனாகவோ இருக்கிறார்களோ அவன்தான் பகவானான ராமனுக்கு அநுகூலனாகவோ, ப்ரதிகூலனாகவோ ஆவான். நீயோ ராமனைப் ப்ரபத்தி செய்த ஸுகீவனுக்குத் த்ரோஹம் செய்கிறவனானதினால் ஸுகீவனுக்குப் ப்ரதிகூலமாக இருக்கும் காரணத்தைக்கொண்டு, ராமனுக்கும்ப் ப்ரதிகூலனாக ஆகிவிட்டாய். ஸுகீவனுக்குத் த்ரோகம் செய்த காரணத்தாலேயே, உன்னை ‘ஸாது’ என்று நினைக்க அவகாசமில்லாமல் ஆகிவிட்டது. ஸஜ்ஜனங்களுக்கு நிவாஸவ்ருக்ஷமான ராமன், பாசவதாபசாரத்தால் துர்ஜனனான உனக்கு எப்படி ஸஹாயம் செய்வார்? ஸஜ்ஜனங்களுடைய விஷயத்தில் வ்ருக்ஷமானது எப்படித் தன்னை ஆசிரயித்தவனுக்குத்

தாபத்தை நிவர்த்திசெய்து புஷ்ப பலாதிகளையும் கொடுத்து, அவனுடைய இந்திரியங்களை த்ருப்தி செய்து வைக்குமோ, அதுபோல் ராமனும் தன்னை ப்ரபத்தி செய்தவனுடைய விஷயத்தில், ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம், என்ற மூன்றுவித தாபங்களையும் நிவர்த்தி செய்து வைத்து அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, என்ற நான்குவித புருஷார்த்தங்களையும் பலனாகக் கொடுத்து பரமானந்த பரிதனாகச் செய்து வைக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவர். வ்ருக்ஷங்கள்கூட எப்பொழுதும் நிழலைக் கொடுக்காது. இலைகள் உதிர்ந்து போயிருக்குங் காலத்தில் எப்படி நிழலைக் கொடுக்கும்? ப்ரக்ருதத்தில், ராமனோ கேவலம் வ்ருக்ஷம்போல் மாத்ரமில்லீ. நிவாஸ வ்ருக்ஷம் என்று ராமனைச் சொல்லவேண்டும். நிவாஸம் என்ற பதத்தால் ஒரு ஸமயத்தில் மாத்ரம் தன்னுடைய பாஹுச்சாயையினால் பக்தனை ரக்ஷிக்கிறவர் என்பதில்லை. எப்பொழுதுமே ஸஜ்ஜனங்களை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவர் என்பது ப்ரகாசிக்கின்றது.

वासुदेवतरुच्छाया नातिशीता न घर्मदो ।

नरकांगारशमनी सा किमर्थं न सेव्यते ॥

வாஸுதேவதருச்சாயா நாதிசீதா ந வ்ரம்தா ।
நரகாங்காரஸமனீ ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே ॥

வாஸுதேவதருச்சாயா நாதிசீதா ந கர்மதா ।

நரகாங்காரஸமனீ ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே ॥

என்ற சாஸ்த்ரப்படி, ஸர்வ ஜகத்திற்கும் ஆச்ரயமாயும், ஸ்வயமாகவே ப்ரகாசிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதாயும் உள்ள, வாஸுதேவன் என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படும், பகவானாகிய வ்ருக்ஷத்தினுடைய நிழலோ அதிகமான சைத்யத்தையும் கொடுக்காது; அதிகமான உஷ்ணத்தையும் உண்டு பண்ணாது. சீதோஷ்ணங்கள் ஸமமாக இருக்கும் நிலையுள்ளது. ஸஜ்ஜனங்களுக்கு நரகவாஸம் என்ற தாபத்தை நாசம்

செய்து வைக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளது. இவ்வித மஹிமையுள்ள வாஸுதேவ தருச்சாயையானது ப்ராணிகளால் எக்காரணத்தைக் கொண்டு ஸேவிக்கப்படாமலிருந்துவரும்? என்ற தாற்பர்யத்தைக் கவனிக்கும் பொழுது, எந்த ஜனங்களும் ராமனுடைய எதிர் கஷ்டியில் இருந்துவர ந்யாயமில்லை, ஸுக்ரீவனுக்கு நீ எதிரியானதினால் ராமனுக்கும் எதிரியாகிவிட்டாய். அக்காரணத்தால் நீ ஸஜ்ஜனமில்லை; தூர்ஜனந்தான். உனக்கு ராமன் ஸஹாயம் செய்யவே மாட்டார். அந்தப் பேராசையை வைத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு நீ போக வேண்டாம்” என்ற விஷயத்தை ‘நிவாஸ வ்ருக்ஷஸ்ஸாதூரம்’ என்ற வாக்யத்தால் வாலிக்கு போதித்தாள்.

ஸஜ்ஜனங்களுக்கு ராமன் நிவாஸ வ்ருக்ஷமாக ஆகிறார் என்பது மாத்ரமில்லை. **आपन्नानां परानतिः** (சுவஹாதாம் வராமதிஃ) (ஆபந்நானாம பராகதிஃ) ‘தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு ஒரு விதமான தோஷமும் ஏற்பட ந்யாயமில்லை. அவர்களுடைய ப்ராரப்த கர்மாதீனமாக ஏதாவது ஏற்பட்டால் ‘**योग्यैर्षं वहास्यत्**’ (யொமகஷேஹம் வஹாஜ்யஹம்) (யோககேஷேமம் வஹாம்யஹம்) என்ற தன் ப்ரதிக்ஞையை அனுஸரித்து, ஆச்ரிதனுக்கு துக்க நிவர்த்தி பூர்வகமான பரமானந்தா வாப்தி ஏற்பட, ஆரம்பம் முதல், அந்த ஆச்ரிதன் பலத்தை அடைந்து க்ருதார்த்தனாக ஆகிறவரையிலும், அந்த ஆச்ரிதனுடைய ஸகல கார்யங்களையும் தன் கௌரவத்தைப் பாராட்டாமலே உயிரைக் கொடுத்துச் செய்வதில் முன் வரும் ஸ்வபாவமுள்ளவர். அதிலும் தன்னை ப்ரபத்தி பண்ணினவர்கள், ஆர்த்தர்களாக இருந்தால், (அதாவது, சோரபாதை, வ்யாக்ரம் முதலான துஷ்ட ம்ருகங்களுடைய பாதை, வ்யாதிக்களால் ஏற்படும் பாதை, இவைகளால் பீடிக்கப்பட்டவர்களானால்) அவர்களை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் ஸர்வ கார்யத்தையும் நிர்வாஹம் செய்கிறவர் என்பதை, **आतीनां संशयश्चैव**’ (சுதாதாதாம் ஸம்ஸ்யயஸ்யெஹுவ) (ஆர்தானாம் ஸம்ச்ரயச்சைவ), என்ற வாக்யத்தால் போதித்தாள்.

தாரை இவ்வளவு சொல்லியும், வாலி மூர்க்கனான தினால் தாரையைப் பார்த்து, 'நீ சொல்லியபடி உள்ள அனந்த கல்யாணகுணங்களோடுகூடிய மற்றொரு புருஷனே லோகத்தில் இல்லாமலா இருப்பான்? அந்த புருஷனை நான் எனக்கு ஸஹாயமாக ஆச்ரயித்துக்கொண்டு யுத்தம் செய்யத்தான் போகிறேன்' என்று வாலி சொன்னதற்குத் தாரையானவள் 'यशस्विभोजनं' (யசஸ்வெஸுகஹாஜநம்) (யசஸ்ச்சைகபாஜநம்) என்ற வாக்யத்தால் பதில் சொல்லுகிறாள். தன்னை ஆச்ரயித்த பக்தர்களுடைய விஷயத்தில் அவர்களுடைய யோக கேஷமத்தைத்தானாகவே வஹித்துக் கொண்டு ஸகலவிதமான ஆபத்திலிருந்தும் அவர்களை ரக்ஷிப்பதினால் ஏற்படும் கீர்த்தியானது மேல் கண்ட வாக்கியத்திலுள்ள यशः (யசு:) (யசு:) என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படும். அவ்விதமான யசஸ்ஸை அடைவதில் एकभोजनं, (வகஹாஜநம்,) (ஏகபாஜநம்) முக்யமான பாத்ரமாக ராமன் ஒருவன்தான் லோகத்திலேயே ப்ரஸித்தி பெற்றவன். ஆச்ரீதனை ரக்ஷிப்பதில் ராமனுக்கு ராமனைத் தான் ஸமானமாகச் சொல்லவேண்டுமே தவிர, மற்றொருவன் சதுர்தச புவனத்திலும் இல்லவேயில்லை. ஆகையால் ராமனைப்போல் வேறு யாரோ ஒருவன் இருப்பதாக நீ ப்ரமித்துக்கொண்டு அவனுடைய ஸஹாயத்தால் ஸுகீரவனோடு யுத்தம் செய்து நாம் ஜயித்து விடலாமோ என்ற துராக்ரஹத்தை அடையவேண்டாம். என்று வாலியை யுத்தத்திற்குப் போக வெட்டாமல் தாரையானவள் மிகவும் தடுத்தாள்.

தாரை சொல்லுகிற நிவாஸவ்ருக்ஷஸாதுநா (நிவாஸவ்ருக்ஷஸாதுநா) (நிவாஸவ்ருக்ஷஸ்ஸாதூநாம்) என்ற ச்லோகமானது,

चतुर्विधा भजन्ते मां जनास्सुकृतिनोऽर्जुन ।

आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥

அதுவீடியா ஹஜனே மாம் ஜனாஸுகூர்தினொர்ஜுநம் ।

ஆர்தேஜா ஜிஜ்ஞாஸூரர்தார்தீ ஜ்ஞானீ ச ஹரதர்ஷம ॥

சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜகாஸ்ஸுக்குதிநோர்ஜூச |
ஆர்தோ ஜிஞாஸூர்தார்த்தி ஞாநீ ச பரதர்ஷப ||

என்று பகவத் கீதையில் உள்ள ச்லோகத்துடன் ஸமானமான அர்த்தத்தோடு கூடினது. அங்கு ஜிக்ஞாஸுக்கள் என்று சொல்லியிருக்கும் மோக்ஷகாமர்களான ஜனகர்திகளை இங்கு சாபூநா (ஸாபயதநா) (ஸாதூநாம்) என்ற பதத்தால் குறிப்பிட்டுத்தாரை சொல்லுகிறாள். கீதா ச்லோகத்தில் ஶநீ: (சூத-3) (ஆர்த:) என்ற பதத்தால் சொல்லப்பட்ட, ஐச்வர்யத்திலிருந்தும் ப்ரஷ்டர்களாயும், சோர, வ்யாக்ர, வ்யாதிகளால் உபத்ருதர்களாயும் உள்ள த்ரௌபதி, கஜேந்த்ரம் முதலான பக்தகோடிகளை ஶநீநா ஶ்ரயஸீவ (சூத-3 நா ஶஸ்யயஸ்யெவ) (ஆர்தானாம் ஶம்ச்யச்சைவ) என்ற வாக்யத்திலுள்ள ஶநீ (சூத-3) (ஆர்த) பதத்தால் ஸுசிப்பிக்கின்றாள். கீதா ச்லோகத்திலுள்ள ஶயாநீ (ஸய-3-4) (அர்தார்தி) என்ற பதத்தால் ஸுசிப்பிக்கப்பட்ட அபூர்வமான ஐச்வர்யத்தை எதிர்பார்த்த குசேலர் முதலான பக்தர்களை நிவாஸயஸ்யஸூநா (நிவாஸயஸ்யஸூநா) (நிவாஸயஸ்யஸூநா) (நிவாஸயஸ்யஸூநா) என்ற இந்த ச்லோகத்திலுள்ள ஶயாநா பரானி: (சூவஶாநா வராநா) (ஆபந்நானாம் பராகதி:) என்ற வாக்யத்திலுள்ள ஶயாநா (சூவஶாநா) (ஆபந்நானாம்) என்ற பதத்தால் ஸுசிப்பிக்கின்றாள். கீதா ச்லோகத்திலுள்ள ஶநீ ச ஶரதஸ்ய (ஐநாநீ ச ஶரதஸ்ய) (ஞாநீ ச பரதர்ஷப) என்ற வாக்யத்தால் போதிக்கப்பட்ட ஆத்மஞானிகளான ஶனகாதிகளை ப்ரக்ருத ச்லோகத்திலுள்ள ஶசஸீகஶான (யஸஸ்யெவகஶான) (யசஸ்ச்சைகபாஜநம்) என்ற வாக்யத்தால் தாரை ஸுசிப்பிக்கின்றாள். ஶநிவாஸீவ ஶமநீ (ஐநாநீவாஸீவ ஶமநீ) (ஞாநீவாஸீவ மே மதம்) என்று பகவானுலேயே தனக்கும் ஞானிகளுக்கும் கொஞ்சமேனும் பேதமில்லை யென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றபடியால் அவ்விதமான பெருமையைக் காட்டிலும் வித்வான்களுக்கு வேறு யசஸ் ஒன்றுமேயில்லை. அவ்விதம் பகவானுடைய ஶ்வருபர்கள் என்ற யசஸ்ஸோடு கூடின ஞானிகளை இந்த

ராமாயண ச்லோகத்தில் யச: (யஸ:) (யச:) என்ற பதத்தால் தாரை போதித்து, அவ்விதமான ஞானிகளுடைய தெளர்லப்பத்தை யச: (யஸஸ:) (யசஸ:) என்ற ஏக வசனத்தாலும் போதித்து அந்த ஞானிகளுக்கு அத்விதீயமான ஆச்ரயமாக பகவான் ஆகிரூர் என்றதையும் ஈக்ஷணம் (வனக லாஜநம்) (ஏக பாஜநம்) என்ற பதத்தால் தாரை ஸூசிப்பிக்கின்றான். இவ்விதம் கீதா ச்லோகத்திற்கு ஸமானமான அர்த்தத்தைப் போதிக்கும் சக்தியுள்ள நிவாஸஸூஸாநா (நிவாஸஸூஸாநா) (நிவாஸவ்ருக்ஷஸஸாதானம்) என்ற ச்லோகத்தால் ராமனுடைய பரதத்வத்தை வாலிக்கு போதித்து 'அவ்விதமான மஹா புருஷனை ஸஹாயமாக அவலம்பித்த ஸுகீர்வனோடு தத்தகாலத்தில் தாங்கள் யுத்தம் செய்வது அபஜயத்தைத்தான் கொடுக்கு மன்னியில் ஜயத்திற்கு அவசாசமே யில்லை. ஆகையால் இத்தருணத்தில் யுத்தத்திற்கு போகாமலிருப்பதுதான் உசிதமாகும்.

தவிரவும், ஆசிரினை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்திலோ, ஆசிரிதனுடைய அபீஷ்டமான பலத்தை உடன் கொடுக்கும் விஷயத்திலோ, ராமன் தகுந்த ப்ரபுத்தான் என்பதை ஸர்வ ப்ராணிகளும் அறிந்து கொள்ளும்படி ராமனிடத்தில் ஞான விக்ஞான ஸம்பத்தியானது பரிபூர்ணமாக இருந்து வருகிறது. லௌகிக ஞானமோ, சாஸ்த்ர ஜன்யமான ஞானமோ, இந்த இரண்டும் ராமனிடத்தில் குடியிருந்து வருகிறதென்றே சொல்லவேண்டும். ஞானத்திற்குத் தகுந்தபடி அநுஷ்டானமும் ராமனிடம் ஸம்பூர்ணமாக இருந்து வருகிறது. நிரத: நிரத: நிரத: (நிஷெஸ நிரத: வித:) (நிதேசே நிரத: பித:) என்றபடி பித்ருவாக்ய பரிபாலனம் என்ற தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதற்கு, வம்ச பரம்பரையாகத் தன்னிடம் வந்த ராஜ்யபூயைக்கூடத் தள்ளிவிட்டு, அர்த்தத்தைக் காட்டிலும் தர்மமே பெரிதென்ற விஷயத்தைப் ப்ரகரம் செய்ய வேண்டிய நிமித்தமாக அரண்யத்தில் வாஸம்

செய்கிறார். இதுவே ராமன் வேதோக்தமான தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கிறவர் என்பதற்குக் காரணமாகப் போதும். பித்ருவாக்ய பரிபாலனம் என்ற தர்மமானது மற்ற சாஸ்த்ரோக்தமான எல்லா தர்மங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாக ஆகும். அதனால் சாஸ்த்ரவிதியில் சொல்லியிருக்கும் ஸகல ஸத்கர்மாக்களையும் அநுஷ்டிப்பதில் ராமன் மிகவும் ச்ரத்தையோடு கூடினவர் என்பது வெளியாகும். அரண்யத்தில் வாஸஞ்செய்து கொண்டு ம்ருக ப்ஷிகளுக்குக்கூடத் தன்னுடைய மங்கள விக்ரஹமானது த்ருஷ்டிக்கு கோசரமாகும்படி நடந்துவருவதிலிருந்தும் ராமனிடத்தில் பரம ஸௌலப்யமும் இருந்து வருகிறதென்பது வெளியாகிறது. அத்துடன் ஸுநானாக்ரோ மஹான் (முணாநாபாக்ரோ உஹாந) (குணாநாமாக்ரோ மஹான்) என்பதினால் அனந்த கல்யாண குணங்களால் அலங்க்ருதமாயும் மஹான் (உஹாந) (மஹாந்) என்ற பதத்தால், தேசத்தாலோ, காலத்தாலோ, வஸ்துவினாலோ, பரிச்சேத மற்ற ஸ்வபாவ முள்ளதாயும் உள்ள பரம்பொருளே ஸ்ரீராமன் என்பதையும் வெளிப்படுத்தினார்.

न तस्य कार्यं करणं च विद्यते ।
 न तत्समश्चाभ्यधिकश्च विद्यते ॥
 परास्यशक्तिः विविधैव श्रूयते ।
 स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च ॥

நதஸ்ய கார்யம் கரணம் ச வித்யதே ।
 ந தத்ஸமஸ்சாப்யதிகச்ச வித்யதே ॥
 பராஸ்யசக்தி: விவிதயெவ ஸ்ரூயதே ।
 ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞானவலக்ரியா ச ॥

ந தஸ்ய கார்யம் கரணம் ச வித்யதே ।
 ந தத்ஸமஸ்சாப்யதிகச்ச வித்யதே ॥
 பராஸ்யசக்தி: விவிதயெவ ஸ்ரூயதே ।
 ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞானவலக்ரியா ச ॥

என்ற ச்ருதியானது, எந்த பரப்ரம்மத்தினிடத்தில் இயற்கையாயும், அப்ராக்ருதமாயுள்ள ஞான, பல, ஐச்வர்யாதி குணங்களைப் போதிக்கின்றதோ, அந்த பரப்ரம்மந்தான் ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்ரீராமகை விளங்கிவருகிறது என்பது தாரையினுடைய அபிப்பிராயமாகும்.

“இவ்விதமான மஹிமையுள்ள ராமனோடு விரோதத்தைச் செய்து கொள்வது நமக்கு அழகேயில்லை. யுத்தவார்த்தையே வேண்டாம். ராமனோடு ஸ்நேஹத்தைச் செய்து கொள்வதுதான் உமக்கு ப்ரக்ருதத்தில் உசிதமாகும். ஸுகீர்வனிடத்தில் வைரத்தை விட்டுவிட்டு (யௌவராஜ்யத்தில் ஸுகீர்வனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்து) தங்களுடைய அருகிலேயே ஸுகீர்வனை வைத்துக்கொள்ளுங்கள் ப்ராதாவினுடைய ஸௌஹ்ருதத்தை நீர் அவலம்பிக்க வேண்டும். அதைவிட்டால் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் தங்களுக்கு வேறு கதியே யில்லை.

प्रसिद पश्यं शृणु जल्पितं हि मे न रोषमेवानुविधातुमर्हसि ।

क्षमो हि ते कोसलराजसूनुना न विप्रहृशकसमानतेजसा ॥

பூவீழ்வய்யம் ஸ்ரணுஜ்ஜிதம் ஹி மெ ந ரோஷமேவாநுவிதாது
வியாதாஹஹூவரி ।

க்ஷமோ ஹி தெ கோஸலராஜஸூநாநாந விஹ்ரஹ்ச்சக்ரஸமாநதேஜஸா ॥
ஸௌநதெஜஸா ॥

ப்ரவீத பத்யம் ச்ருணு ஜல்பிதம் ஹி மெ ந ரோஷமேவாநுவிதாது ,
மர்ஹவரி ।
க்ஷமோ ஹி தே கோஸலராஜஸூநாந விஹ்ரஹ்ச்சக்ரஸமாநதேஜஸா ॥

ஹே ப்ரபோ தாங்கள் ப்ரஸன்ன சித்தனாகவேண்டும். ஹிதமான என்னுடைய வார்த்தையையும் அநுஷ்டிக்க வேண்டும், மறுபடியும் கோபத்தை அவலம்பிக்கக் கூடாது. இந்த்ரனுக்கு ஸமானமான தேஜஸ்ஸோடு கூடின கோஸல தேசத்து அரசனான ராமனின் விரோதமானது

உமக்கு ஒரு நாளும் நன்மையைக் கொடுக்காது. என்னை உத் தேசித்தாவது நீர் இப்பொழுது யுத்தத்திற்குப் போகக் கூடாது.” என்று தாரை வாலியினிடம் ரொம்பவும் கெஞ்சிக் கதறிக் கேட்டுக்கொண்டாள்.

तदा हि तारा हिमतेव वाक्यं तं वालिनं पथ्यमिदं वभाषे ।

न रोचते तद्वचनं हि तस्य कालाभिपन्नस्य विनाशकाले ॥

ததா ஹி தாரா ஹிதரெவவாக்யௌ தம் வாலினம் பத்யமிதம் பபாஷே ।

ஸஹாக்ஷே ।

ந ரொஹதெ தவ்வநம் ஹி தவ்யௌ காலாபிபந்நஸ்ய விநாசகாலே ॥

ஹிநாஸகாலே ॥

ததா ஹி தாரா ஹிதரெவ வாக்யம் தம் வாலினம் பத்யமிதம் பபாஷே ।
ந ரொஹதெ தவ்வநம் ஹி தவ்ய காலாபிபந்நஸ்ய விநாசகாலே ॥

என்றபடி, தாரையானவள் வாலிக்கு இஹத்தில் ஹிதமாயும், பரத்திற்குப் பத்யமாயும், உள்ள அழகான வார்த்தையைத் தான் வாலியினிடம் பேசினாள். ஆகிலும் வாலிக்கு வினாச காலம் ஸமீபித்து விட்டதினால் ம்ருத்யுவினால் க்ரஹிக்கப் பட்டவனாகிவிட்டான். அக்காரணத்தால் தாரையினுடைய வார்த்தையில் வாலிக்கு ருசி ஏற்படவில்லை என்பதைக் கவியானவர் சொல்லுகிறார்.

வாலியும், சந்த்ரனைப்போல் ஆஹ்லாதத்தை உண்டு பண்ணக்கூடிய முகத்தோடுகூடின தாரையைப் பார்த்து அதட்டி அந்தப்புரத்திற்குள் போகும்படி செய்துவிட்டு, “சத்ருவான ஸுகீர்வனுடைய அட்டஹாஸத்தை நான் எப்படிப் பொருத்துக் கொள்ளமுடியும்? ஸஹித்துக்கொள்ள நான் ஸமர்த்தனல்ல. ஆகையால் என்னை நீ தடுக்கவேண்டாம்” என்று விட்டு யுத்தத்திற்குக் கிளம்பிவிட்டான். அப்படிப்போகும் வாலியை அநுஸரித்தே தாரையும், மற்றும் சில ஸ்த்ரீகளும் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள். வாலி கோபத்துடன் தாரையைப் பார்த்து

न च कार्यो विषादस्ते राघवं प्रति मत्कृते ।
 धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च कथं पापं करिष्यति ॥
 निवर्तस्व सहस्रीभिः कथं भूयोऽनुगच्छसि ।
 सौहृदं दर्शितं तारे मयि भक्तिः कृता त्वया ॥
 प्रतियोत्स्याम्यहं गत्वा सुग्रीवं जहि संभ्रमम् ।
 दर्पमात्रं विनेष्यामि न च प्राणैर्विमोक्ष्यते ॥

ந அ கார்யோ விஷாதஸ்தே ராகவம் ப்ரதி மத்க்ருதே ।
 யஜ்ஞஸ்ய க்ருதஜ்ஞஸ்ய கயம் வாவம் காரிஷ்யதி ॥
 நிவர்தஸ்வ ஸஹஸீபிஃ கயம் ஹூயொநுமஹூஷி ।
 லெஸாஹூஷம் டிஸிஷதம் தாரொ மயி ஹக்திஃ க்ருதா த்வயா ॥
 ப்ரதியொத்யாஹம் மக்வா ஸுக்ரீவம் ஜஹி ஸம்ஹூஷ்ய ।
 டிவஷாஹம் விநேஷ்யாமி ந அ ப்ராணைவிமோக்ஷ்யதே ॥

ந ச கார்யோ விஷாதஸ்தே ராகவம் ப்ரதி மத்க்ருதே ।
 தர்மக்ருச்சக்ருதக்ருச்ச கதம் பாபம் கரிஷ்யதி ॥
 ஸீவர்தஸ்வ ஸஹஸ்தீபிஃ கதம் ப்ரயோநுகசசவமி ।
 லௌஹூருதம் தர்சிதம் தாரே மயி பக்திஃ க்ருதா த்வயா ॥
 ப்ரதியோத்ஸ்யாம்யஹக்ருத்வா ஸுக்ரீவம் ஜஹி ஸம்ப்ரமம் ।
 தர்பமாத்ரம் விநேஷ்யாமி ந ச ப்ராணைர்விமோக்ஷ்யதே ॥

“ஹே தாரே! ஸுக்ரீவனுக்கு ஸஹாயமாக இருக்கும் ராமன் என்னைக் கொன்றுவிடுவாரோ என்ற பயம் உனக்கு வேண்டாம். ராமனோ தர்மக்ருன் என்றும், க்ருதக்ருனென்றும் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவ்விதமான மஹானுபாவன் நிராபராதியான என்னை ஒன்றும் செய்யமாட்டார். நீ என்னை அனுஸரித்து வரவேண்டாம். மற்ற ஸ்த்ரீகளையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற்கும் போய் நான் திரும்பிவருவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இரு. என்னுடைய லௌஹூருதத்தை நீ காண்பித்ததில் நான் ரொம்பவும் ஸந்தோஷப் படுகிறேன். என்னிடத்தில் உனக்கு பக்தியும் த்ருடமாக இருந்து வருகிறது. என்னை யுத்தத்திற் கழைக்

கும் ஸுகீவனோடு நான் யுத்தம் செய்துதான் ஆகவேண்டும். ஆனால் ஸுகீவனை நான் கொல்லவில்லை. கொழுப்பை மாத்தரம் அடக்கிவிட்டு வந்து சேருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு யுத்தத்திற்கு அபிமுகமாகவே கிளம்பிவிட்டான். தாரையும் தன்னால் கூடுமானவரை தடுத்துப்பார்த்தும் முடியவில்லையே என்றதினால் வருத்தத்துடன் வேறுகதியில்லாத தனால் மங்கள ஆசீர்வாத புரஸ்ஸரமாக வாலியை அனுப்பிவிட்டு, மற்ற ஸதீர்களோடு அந்தப்புரம் சென்றாள். வாலியும் நகரத்திற்கு வெளியில் வந்து ஸுகீவனைப் பார்த்தவுடன் மஹா கோபத்தை யடைந்து, முஷ்டிகளாலும், தலப்ரகாரங்களாலும் ஸுகீவனைத்தான் அடிக்கிறவனாயும், அப்படியே ஸுகீவனால்தான் அடிக்கப்படுகிறவனுமாகவும் வெகு காலம் வரையிலும் யுத்தத்தைச் செய்தான். ஸுகீவன், வாலி, இருவர்களும் வருஷங்களை வேறோடு பிடுங்கிக்கொண்டு அடிக்கிறதும், மலைகளைப் பெயர்த்துக்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் அடிக்கிறதும் கோரமான யுத்தத்தைச் செய்தார்கள். க்ரமமாக ஸுகீவனும் க்ஷணமான பலத்தோடு கூடினவனாக ஆகிவிட்டான். அவ்விதம் ச்ரமப்படும் ஸுகீவனை ராமன் பார்த்து தனது அம்பராத் தூணியிலிருந்து யமனை தேவதையாக உடைய காலசக்ரம் என்ற பாணத்தை வாலியைக் கொல்லவேண்டிய உத்தேசத்துடன் வில்லில் ஸந்தானம் செய்தார். அந்த பாணத்தை ராமன் ஸந்தானம் செய்கிற காலத்தில் நாண் கயிற்றினுடைய சப்தமானது நாலாதிக்குகளிலும் பரவி ஸகலப்ராணிகளுக்கும் பயத்தை உண்டுபண்ணியது. ராமனும் பாணத்தை வாலியைப்பார்த்துப் ப்ரயோகம் செய்தார்.

मुक्तस्तु वज्रनिर्घोषः प्रदीप्ताशनिसन्निभः ।
 राघवेण महाबाणो वालिवक्षसि पातितः ॥
 ततस्तेन महातेजा वीर्योत्सिक्तः कपीधरः ।
 वेगेनाभिहतो वाली निपपात महीतले ॥

इन्द्रश्च इषोद्धतः पौर्णमास्यां महीतले ।
आश्वयुक्समये मासि गतश्रीको विचेतनः ॥

உதவூ வஜ்ருநிவெடூஷ: வுஜீவூஸுநிலி ஹிஹ: ।
ராவவெண உஹாபாண: வாலிவக்ஷலி பாதித: ॥
ததஸ்தேந உஹாதேஜா வீயோதவிக்த: கபீசுவர: ।
வெமெநாஹிஹதோவாலீ நிபபாத மஹீதலே ॥
உந்ரத்வஜ இவோத்தாத: பெளர்ணமாஸ்யாம் மஹீதலே ।
ஆஸ்வயுக்ஸமயே மாவி கதஸ்ரீகோ விசேதந: ॥

முத்தஸ்து வஜ்ரகிரீகோஷ: ப்ரதீப்தாசநிஸந்திப: ।
ராகவேண மஹாபாண: வாலிவக்ஷலி பாதித: ॥
ததஸ்தேந மஹாதேஜா: வீர்யோத்விக்த: கபீசுவர: ।
வேகேராபிஹதோவாலீ நிபபாத மஹீதலே ॥
இந்த்ரத்வஜ இவோத்தாத: பெளர்ணமாஸ்யாம் மஹீதலே ।
ஆஸ்வயுக்ஸமயே மாவி கதஸ்ரீகோ விசேதந: ॥

ராமனூல் விடப்பட்ட பாணமோ வஜ்ராயுதத்தினுடைய சப்-
தம் போன்ற சப்தத்தோடு கூடினதாகவும் ஜ்வலிக்கிற
மின்னலைப்போல் ப்ரகாச முள்ளதாகவு மிருந்துகொண்டு
வாலியினுடைய மார்பு ப்ரதேசத்தில் போய் விழுந்தது.
உடன் வாலியும் மஹா தேஜஸ்வியானாலும், வீரனாலும்,
ராமபாணத்தினுடைய வேகத்தை ஸஹிக்க முடியாமல் பூமி-
யில் விழுந்துவிட்டான். வாலி விழுந்ததைப் பார்க்கும்
பொழுது இந்த்ரத்வஜம் போல் காணப்பட்டது. கௌட-
தேசத்தில் ஒரு உத்ஸவ ஸந்தர்ப்பத்தில் இந்த்ரனை உத்தே-
சித்து ஒரு த்வஜத்தை ஸ்தாபனம் செய்கிற ஸம்ப்ரதாய
முண்டு. அந்த த்வஜமானது ரொம்பவும் ப்ரம்மாண்டமாக
இருந்துவரும். சரத்கால பெளர்ணமாவாயை தினம்
அந்த உத்ஸவத்தினுடைய ஸமாப்தி தினமாகும். அன்று
அந்த த்வஜத்தைக் கீழே தள்ளி விடுவார்கள். அந்த இந்த்-
ரத்வஜமானது கீழே விழும்பொழுது பார்க்கிற ஜனங்-
களுக்கு பயத்தை உண்டு பண்ணுவதுபோல், ராமபாணத்தா

லடிபட்டு வாலி கீழேவிழும்பொழுது பார்க்கிற ஜனங்களுக்கு மஹா பயத்தை உண்டு பண்ணியது. அவன் கைகால்களுடைய சேஷ்டையும் நின்றுவிட்டது.

नरोत्तमः कालयुगान्तकोपमं शरोत्तमं काञ्चनरूप्यभूषितम् ।
 ससर्ज दीप्तं तममित्रमर्दिनं सधूममग्निं मुखतो यथा हरः ॥
 अधोक्षितः शोणिततोयविस्त्रैः सुपुष्पिताशोक इवानलोद्धतः ।
 विचेतनो वासवसूनुराहवे विभ्रंशितेन्द्रध्वजवत्क्षितिं गतः ॥

நரோத்தம: காலயுகாந்தகோபமம் ஸரோத்தமம் காஞ்சனரூபயூஷிதம் ।
 ராஸர்ஜ டீப்தம் தமமித்ரமர்दिनம் சதூமமக்னிம் முகதோ யதா ஹர: ॥
 ஸஸர்ஜ டீப்தம் தமமித்ரமர்दिनம் ஸயஸமக்னிம் முகதோ யதா ஹர: ॥
 ஸயோக்ஷித: ஸோணிததோயவிஸ்ரவெ: ஸுபுஷ்பிதாஸோக இவானலோத்தத: ।
 விசேதனோ வாஸவஸூனூராஹவே விப்ரம்ஸிதேந்ந்ரத்வஜவத் க்ஷிதிங்கத: ॥

நரோத்தம: காலயுகாந்தகோபமம் ஸரோத்தமம் காஞ்சனரூபயூஷிதம் ।
 ஸஸர்ஜ தீப்தம் தமமித்ரமர்दिनம் ஸயஸமக்னிம் முகதோ யதா ஹர: ॥
 அதோக்ஷித: ஸோணிததோயவிஸ்ரவெ: ஸுபுஷ்பிதாஸோக இவானலோத்தத: ।
 விசேதனோ வாஸவஸூனூராஹவே விப்ரம்ஸிதேந்ந்ரத்வஜவத் க்ஷிதிங்கத: ॥

நரச்ரேஷ்டனான ஸ்ரீராமன் யுகாந்த ம்ருத்யுவுக்கு ஸமானமாயும், தங்கம் வெள்ளிகளாலங்கரிக்கப்பட்ட அடிபாகத்தோடு கூடினதாயும், ஜ்வாலாமுகமாயும், புகையோடு கூடின அக்னிபோலொத்ததாயும், உள்ள காலசக்ரம் என்ற சரேஷ்டமான பாணத்தை ஸம்ஹார கர்த்தாவான ருத்ரனைப் போல் வாலியைக் குறித்து ப்ரயோகம் செய்தார். அந்த பாணத்தால் அடிபட்ட வாலியோ ரக்த ஸ்ராவங்களால் பூசப்பட்ட தேஹத்தோடு கூடிக்கொண்டிருக்குங் காரணத்தால் பூமியில் விழுந்துகிடக்கும் சிவப்பான புஷ்பங்களால் நிறைந்த அசோக வ்ருக்ஷம் போலும், பூமியில் விழுந்துகிடக்

கும் இந்த்ரத்வஜம் போலும், இந்த்ர புத்ரான வாலியான வன் ப்ராணிகளுடைய த்ருஷ்டிக்குத் தென்பட்டுக்கொண்டு, பூமியில் சேஷ்டையற்றவனாக விழுந்து கிடந்தான்.

सालानां भेदनं चैव किष्किन्दागमनं तथा ।
 वालिसुग्रीवयोर्युद्धं श्रुत्वा विजयपूर्विकम् ।
 युद्धे विजयमानोति वालिनो विजयं यथा ॥

ஸாலானாம் ஹெதநம் ஷைவ கிஷ்கிந்நாகமநம் ததா ।
 வாலிஸூக்ரீவயோர்யுத்தம் ஶ்ருத்வா விஜயபூர்விகம் ।
 யுத்தே விஜயமாப்நோதி வாலினோ விஜயம் யதா ॥

ஸாலானாம் பேதநம் ஷைவ கிஷ்கிந்நாகமநம் ததா ।
 வாலிஸூக்ரீவயோர்யுத்தம் ஶ்ருத்வா விஜயபூர்விகம் ।
 யுத்தே விஜயமாப்நோதி வாலினோ விஜயம் யதா ॥

என்ற ஸ்காந்த புராண வசனப்படி, ஸப்தஸால வ்ருக்ஷங் களை ராமன் பேதித்த கதையையும், கிஷ்கிந்தைக்கு வந்த கதையையும், வாலிக்கும் ஸூக்ரீவனுக்கும் நடந்த யுத்த வ்ருத்தாந்தத்தையும் ச்ரவணம் செய்கிறவர்கள், வரலியை ஸூக்ரீவன் ஜயித்ததுபோல் எவ்விதமான விவாதங்களிலும் ஜயத்தை அடையலாம் என்ற பலச்ருதியோடு வாலி வதமானது சொல்லப்பட்டது.

ராமபாணத்தால் அடிபட்ட வாலி பூமியில் விழுந்து வேர் முறிந்த பூமியில் விழுந்த வ்ருக்ஷம் போலும் கீழே விழுந்த தேவராஜனுடைய த்வஜம் போலும் விளங்கிவந்தான். சந்த்ரனில்லாத ஆகாசம்போல் வாலியை இழந்த பூமியானது சோபிக்கவில்லை. பூமியில் விழுந்து ம்ருதப்ராயனாக வாலி இருந்தாலும் வாலியை ஶ்ரீயோ, ப்ராணனோ, ப்ரதாபமோ, பராக்ரமமோ, விடவில்லை. தேவேந்த்ரனால் கொடுக்கப்பட்ட காஞ்சன மாலையைக் கழுத்தில் வாலியானவன் தரித்துக் கொண்டிருப்பதே ஶ்ரீமுதலானவைகள் வாலியை விடாமலிருப்பதின் காரணமாகும். ஸந்த்யயினால் அனுவர்த்த

மான மேகம்போல் காஞ்சனமாலையினால் வாலி விளங்கி வந்தான். வாலியிடைய .கழுத்திலிருக்கும் காஞ்சன மாலை, வாலியினுடைய தேஹம், மர்மஸ்தானத்தை பேதிக்கின்ற ராமபாணம், இந்த மூன்றையும் கவனிக்கும்போது லக்ஷ்மியே மூன்றுவிதமாக உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு வாலியினிடம் விளங்கிவருகிறாளே என்று தோன்றுகிறது. அந்த ராம பாணமானது வாலிக்குப் பரமபதத்தை அளிக்கக்கூடியதாகவும் விளங்கிவந்தது. ஜ்வாலையில்லாத அக்னி போலவும், தேவ லோகத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்த யயாதி மஹாராஜாவைப் போலவும், ப்ரளய காலத்தில் பூமியில் விழுந்த ஸூர்யனைப்போலவும், மஹேந்த்ரனைப்போல் சத்ருக்களால் ஐயிக்க முடியாத பராக்ரமத்தோடு கூடினவனாகவும் விளங்குகிற மஹேந்த்ரனுடைய புத்ரனான வாலியை ஸ்ரீராமன் லக்ஷ்மணனோடு ஸமீபம் சென்று கவனித்துப் பார்த்தார். வாலியும் ராமனைக் கவனித்துப் பார்த்து விநய பூர்வகமாயும், தர்மத்திலிருந்தும் நழுவாததாயும், ஸூக்ஷ்மத்ருஷ்டிகளுக்குத் தோன்றினாலும், ப்ராக்ருத ஜனங்களுக்குப் பருஷ்மாகத் தோன்றுகிற வார்த்தைகளைச் சொல்கிறான். ‘ராமா, நீ, ராஜபுத்ரன் லோகப்ரஸித்தமான கல்யாண குணங்களோடும் கூடினவன், சாஸ்த்ரத்தில் வீச்வாஸமும உள்ளவன். ஸத்குலத்தில் பிறந்தவன். நிர்மலமான மனதோடும் கூடினவன். தேஜஸ்வீ, ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷண வ்ரதாதிகளை அநுஷ்டிக்கிறவன். இவ்விதம் மஹிமையுள்ள நீ, நான் பராங்குகனாக இருக்கும் பொழுது (அதாவது ஸூக்ரீவனோடு யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்குங் கரணத்தால் உனக்கு எதிரியாக இல்லாமலிருக்கும் பொழுது) என்னை வதம் செய்தாயே? இது தர்மமாகுமா? இதனால் நீ என்ன அபூர்வமான லாபத்தை அடைந்து விட்டாய்? ‘ராமன் தயை உள்ளவன் ஸதாசாரத்தை அறிந்தவன் ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதை வ்ரதமாக உடையவன்.’ என்று ஸர்வ ப்ராணிகளும் உன்னைப் புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். நானும் உன்னுடத்திலுள்ள மனோ நிக்ரஹம், இந்திரிய நிக்ரஹம், பொறுமை, தர்மம், தைர்யம், பராக்ரமம்,

அபராதிகளை தண்டிப்பது, உன்னுடைய ஆபீஸாத்தியம், முதலான ஸத்திரங்களை அறிந்து 'நிரபராதியான என்னை நீ ஒன்றும் செய்யமாட்டாய்' என்ற தைர்யத்துடன், தாரையினால் போகக்கூடாதென்று தடுக்கப்பட்டாலும் நான் ஸுகீவனோடு யுத்தத்திற்கு வந்தேன் உன் தேசத்திலோ நகரத்திலோ, நான் யாதொரு விதமான அபராதமும் செய்யவில்லை. உன்னையும் நான் அவமதிக்கவில்லை. அப்படி நிரபராதியான என்னை எதற்காக நீ கொன்றாயோ? இதனால் உன்னை நான் 'ராமன் வெளிக்கு தார்மிகன்போல் வேஷம் போடுகிறவன். உண்மையில் அதார்மிகன். பாபாசாரம்தான் ராமனிடம் இருந்து வருகிறது. ஸாதுக்களைப்போல் வேஷம் போடுகிறவன்.' என்று நினைக்கிறேன் பஸ்மங்களால் மறைக்கப்பட்ட அக்னிபோலவும், த்ருணங்களால் மூடப்பட்ட பாமுங்கிணறு போலவும், நீ இருந்து வருகிறாய். நானோ வனத்தில் வாஸஞ் செய்கிறவன். ஜாதியில் வானரன். ஸுகீவனோடு யுத்தஞ் செய்வதில் வ்யாபரிக்கப்பட்ட புத்தியோடும் கூடினவன். என்னோடு யுத்தமும் செய்ய வரவில்லை. அவ்விதமிருக்கும் என்னை எதற்காக நீ கொன்றாய்? நீ அதார்மிகன் என்றதை நீ தரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஐடாபாரமே ஸுகிப்பிக்கின்றது. ஸூத்ரிய குலத்தில் பிறந்த எந்தஅரசனும் ஐடா தாரியாகவும் மரவுரியை தரித்துக்கொண்டிருப்பவனாகவும் இருப்பது வழக்கமே இல்லை. அப்படி இருந்தாலும் ஒருவித தோஷமில்லாத ப்ராணியை அவர்கள் ஹிம்ஸிக்க மாட்டார்கள். உன்னிடத்திலோ அந்த தர்மத்திற்கு மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மிகவும் க்ருரமான ஸ்வுபாவத்தோடு கூடினவன்தான். வெளிக்கு ஸௌம்யமான உருவத்துடன் ஸஞ்சரிக்கிறாய். லோகத்தில் ப்ராணிகளுக்கு ஒருவருக்கொருவர் விரோதம் வருவதில், பூமியோ, தனமோதான் காரணமாகும். உனக்கும் நமக்குள் அது விஷயமான யாதொரு விரோதத்திற்கும் இடமில்லை. நான் காட்டில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு கந்த மூலாதிகளைப் புஜிக்கிறவன். நீயோ அரசன். உனக்கும் நமக்கும் எந்த விதத்திலும்

விரோதம் ஏற்படவே காரணமில்லை. நீ அரசனானதினால் ராஜாக்களுக்கு வேட்டையாடுவது ஸ்வாபாவிகதர்மம் என்ற காரணத்தைக் கொண்டு வேட்டையாடுவதாக நினைத்து என்னைக் கொன்றிருப்பாயோ, என்பதற்கும் அவ காசமில்லை. என்னுடைய மாம்ஸமோ, என்னுடைய சர்மமோ, உன்னைப் போலுள்ள தார்மிகனுக்கு அர்ஹமேயில்லை.

पञ्च पञ्चनखा भक्ष्याः ब्रह्मक्षत्रेण राघव ।

शल्यका श्वानिघो गोघा शशः कूर्मश्च पञ्चमः ॥

வஹ வஹவநவா ஹக்ஷீரஃ ஸ்ரஹ்ஷக்ஷெண ராவவ ।
ஸயூகா ஸ்வானியொ மொயா ஸஸஃ சுஹ்ஹு வஹஃ ॥

பஞ்ச பஞ்சநகா பக்ஷ்யா: ப்ரஹ்மக்ஷத்ரேண ராகவ ।
சல்யகா ச்வாவீதோ கோதா சச: கூர்ம்ச்ச பஞ்சம: ॥

என்ற சாஸ்த்ரப்படி ஐந்து நகங்களோடு கூடின ஜாதிகளின் ஐந்து ப்ராணிகளுடைய மாம்ஸத்தைத்தான் த்ரைவர்ணிகர்கள் புஜிக்கலாம்.

“शल्यकं (ஸயூகம்) (சல்யகம்) என்றால் வேகமாகவே ஓடுகிற ஒரு ம்ருக விசேஷம். அல்லது முனைகளை போலிருக்கும் ரோமங்களுக்கு சல்யம் என்று பெயரண்டு. அந்த ரோமங்களோடு கூடின மிருக விசேஷம் சல்யகம் என்று சொல்லப்படும். श्वानिघः (ஸ்வானிஃ) (ச்வாவித:) என்றால் நாய்களை அடிக்கும் ம்ருகங்கள். சல்யகமும், ச்வாவிதமும், வராஹ ஜாதியில் சேர்ந்த மிருகங்களாகும், गोघा: (கொயா:) (கோதா:) என்ற சப்தத்தால் ருரு என்று சொல்லப்பட்ட ம்ருகமாகும். அதுவும் வராஹம் போன்ற உருவத்தோடு கூடினது. முயல், ஆமை, இந்த ம்ருகங்களுக்கு ஐந்து நகங்களும் உண்டு. க்ஷத்ரியனுக்கு இவைஎள்தான் பக்ஷ்யமாக ஆகும்.”

நான் வானர ஜாதியானதால் ஐந்து நகங்களிருந்தாலும் உனக்கு பக்ஷ்யமில்லை. ஆகையால் என்னைக் கொன்றதில் ம்ருகயா விநோதம் காரணமென்று நீ சொல்ல முடியாது. குரங்கினுடைய தோலையும் விவேகிகள் தொடவே மாட்டார்கள். ஆகையால் என் வதத்தில் சர்ம லோபமும் காரணமில்லை. மஹாதார்மிகனான தசரதருக்கு நீ எப்படிப் புத்ரனாகப் பிறந்தாயோ? ஸாதுக்களுடைய ஸமரஜத்தில் வாலி வதத்திற்கு என்ன காரணம் என்று உன்னைக்கேட்டால் எப்படித்தான் பதில் சொல்லுவாயோ? உதாளீனனான என்னிடத்தில் ப்ரகடனம் செய்த உன்னுடைய பராக்ரமத்தை ளீதையை அபஹரித்துப்போன ராவணனிடம் ப்ரகடனம் செய்திருந்தால் அழகாயிருந்திருக்கும்.

दृश्यमानस्तु युध्यथाः मया यदि नृपात्मज ।

अथ वैवस्वतं देवं पश्येस्वं निहतो मया ॥

त्वयाऽदृश्येन तु रणे निहतोऽहं दुरासदः ।

प्रसुप्तः पन्नगेनेव नरः पानवशं गतः ॥

ஐயுடையதென்றால் யுத்தம்: மயா யதி ந்ரபாத்தம்ஜ ।

அத்ய வைவஸ்வதம் தேவம் பச்யேஸ்த்வம் நிஹதோ மயா ॥

தவயாத்ருச்யேந து ரணே நிஹதோஹம் துராஸத: ।

ப்ரஸுப்த: பந்நகேநேவ நர: பாநவசங்கத: ॥

த்ருச்யமாநஸ்து யுத்யேதா: மயா யதி ந்ரபாத்தம்ஜ ।

அத்ய வைவஸ்வதம் தேவம் பச்யேஸ்த்வம் நிஹதோ மயா ॥

தவயாத்ருச்யேந து ரணே நிஹதோஹம் துராஸத: ।

ப்ரஸுப்த: பந்நகேநேவ நர: பாநவசங்கத: ॥

ராமா, எனக்கு எதிரில் நின்று கொண்டு நீ யுத்தம் செய் திருந்தால் இப்பொழுது நீ உமலோகத்தில் வைவஸ்வதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாய். என் த்ருஷ்டிக்கு யோக்யமாகா மல் நீ மறைந்திருந்துகொண்டு என்னை நீ கொன்றுவிட்டாய். என்னை நீ கொன்றதற்கு ஸுராபானம் செய்து தன் ப்ரக்ரை யில்லாமல் தூங்குகிறவனை ஸர்ப்பம் கடித்துவிட்ட தென்பதைத்தான் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லவேண்டும். மறைந்திருந்து கொண்டு என்னை நீ வதம் செய்த தென்பது ரொம்பவும் சாத்ஸ்ர விரோதமானது. தவிரவும்,

मामेव यदि पूर्वं त्वं एतदर्थमचोदयः ।
 मैथिलीमहमेकाहा तव चानीतवान्भवेत् ॥
 सुग्रीवप्रियकामेन यत्कृते निहतस्त्वया ।
 कण्ठे बध्वा प्रदद्यां ते निहतं रावणं रणे ॥
 न्यस्ता सागरतोये वा पातले वापि मैथिलीम् ।
 आनयेयं तवादेशात् श्वेतामश्वतरीमिव ॥

மாவேவ யதி பூர்வம் த்வம் ஏததர்தமசோதய: ।
 மைதிலீமஹமேகாஹா தவ சானீதவாந்ஹவேத் ॥
 ஸுக்ரீவப்ரியகாமேந யத்க்ருதே நிக்ருதஸ்த்வயா ।
 கண் டே வய்யா ப்ரதத்யாம் தே நிக்ருதம் ராவணம் ரணே ॥
 ந்யஸ்தாம் ஸாகரதோயேவா பாதலேவாபி மைதிலீம் ।
 ஆநயேயம் தவாதேசாத் ச்வேதாமச்வதரீமீவ ॥

மாமேவ யதி பூர்வம் த்வம் ஏததர்தமசோதய: ।
 மைதிலீமஹமேகாஹா தவ சானீதவாந்ஹவேத் ॥
 ஸுக்ரீவப்ரியகாமேந யத்க்ருதே நிக்ருதஸ்த்வயா ।
 கண்டே பத்வா ப்ரதத்யாம் தே நிக்ருதம் ராவணம் ரணே ॥
 ந்யஸ்தாம் ஸாகரதோயேவா பாதலேவாபி மைதிலீம் ।
 ஆநயேயம் தவாதேசாத் ச்வேதாமச்வதரீமீவ ॥

ராமா, ஸுக்ரீவனைப்போய் ஸக்யம் செய்து கொண்டாயே!
 அதுவே உன்னுடைய புத்தி மாந்தயத்தைக் காட்டுகிறது.
 ஸீதையை ராவணன் அபஹரித்துப்போன விஷயத்தை
 முன்பே என்னிடம் சொல்லியிருக்கக்கூடாதா! அப்படிச்
 சொல்லியிருந்தால் ஒரே நாளில் உன்னிடம் ஸீதை
 யைச் சேர்த்து வைத்திருப்பேன். எந்த ராவணனை
 வதிப்பதற்காக ஸுக்ரீவனுடைய ஸஹாயத்தை விரும்பி
 என்னை நீ கொன்றாயோ, அந்த ராவணனை நான் அஸஹாய
 கை இருந்து கொண்டு, அவன் கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டி
 இழுத்து வந்து, உன் பாத மூலத்தில் போட்டுவிடுவேன்.
 ஸீதையை எங்குதான் அவன் கொண்டு வைத்திருக்கப்

போகிறான, ஸமுதரத்தில் வைத்திருந்தாலும் ஸரி, பாதாள லோகத்தில் வைத்திருந்தாலும் ஸரி, உடன் கொண்டு வந்து உன்னிடம் ஸமர்பித்திருப்பேன். மது, கைடபன் என்ற இரு அஸுரர்களும், ச்வேதா ச்வதீ, என்ற உபநிஷத்தாகிய ஸ்த்ரீயை அபஹரித்துப் பாதாள லோகத்தில் கொண்டுபோய் ஸ்தாபனம் செய்து வைத்திருந்தார்கள். அதை பகவானான ஹயக்ரீவ மூர்த்தி அறிந்து பாதாள லோகம் சென்று மது, கைடபன், என்ற அஸுரர்களையும் கொண்டு அந்த ச்வேதா ச்வதீ என்ற உபநிஷத்தைப் பூலோகத்திற்குக் கொண்டு வந்தார், என்ற புராணக் கதையை நீ கேட்டிருக்கலாம். அது போல் நானும் ராவணனைக் கொண்டு வீரையை உன்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்ப்பித்திருப்பேன். உனக்கு என்னை ஸ்நேஹம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று தோன்ற வில்லையே. உன் கால வித்யாஸமதான்! அறு போகட்டும்.

युक्तं यत्प्राप्नुयाद्भ्राज्यं सुप्रोवः स्वर्गते मयि ।

अयुक्तं यदधर्मेण त्वयाहं निहतो रणे ॥

யுக்தம் யத்பாபுந்யாட்ப்ராஜ்யம் ஸுப்ரோவஃ ஸ்வர்கதே மயி ।

அயுக்தம் யததர்மேண த்வயாஹம் நிஹதோ ரணே ॥

யுக்தம் யத்ப்ராப்த்யாத்ப்ராஜ்யம் ஸுக்ரீவஃ ஸ்வர்கதே மயி ।

அயுக்தம் யததர்மேண த்வயாஹம் நிஹதோ ரணே ॥

நான் ஸ்வர்க்கம் சென்ற பிறகு என் தம்பியான ஸுக்ரீவன் ராஜ்யத்தை அடைவது உசிதம்தான். அதர்மமாக நீ என்னைக் கொன்றது மாத்ரம் பெரிய பிசகுதான்.

काममेवं विधो लोकः कालेन विनियुज्यते ।

காமமேவம் வித்யோ லோகஃ காலேந விநியுஜ்யதே ।

காமமேவம் வித்யோ லோகஃ காலேந விநியுஜ்யதே ।

ப்ராணிகளுக்கும் மரணம் அவச்யம் பாவியானதினால் உன்
னால் அடிபட்டு நான் மரிப்பதிலும் எனக்குக் கொஞ்ச
மேனும் வருத்தமேயில்லை.

क्षमं चेद्भवता प्राप्तं उत्तरं साधु चिन्त्यताम् ।

கூசும் அஃகவதா ப்ராப்தம் உத்தரம் ஸாது சிந்த்யதாம் ।

கூசும் சேத்பவதா ப்ராப்தம் உத்தரம் ஸாது சிந்த்யதாம் ।

என் த்ருஷ்டிக்கு யோக்யமாகாமல் நீ மறைந்திருந்து என்
னைக் கொன்றது சாஸ்த்ர ஸம்மதம்குமா? அதற்கு மாத்
திரம் நீ நன்றும் யோஜித்து பதில் சொன்னால் போதும்.

इत्येवमुक्त्वा परिशुक्लवक्त्रः शरामिघाताद्व्यथितो महात्मा ।

समीक्ष्य रामं रविसत्रिकाशं तूष्णीं बभूवामरराजसूनुः ॥

உத்யேவமுக்தவா பரிசுக்லவக்த்ர: சராமிஃகாதாத்வ்யதிதோ மஹாத்மா ।

சஹாதா ।

ஸமீக்ஷ்ய ராமம் ரவீஸத்ரிகாசம் தூஷ்ணீம் பபூவாமரராஜஸூநூ: ॥

ஸூநூ: ॥

இத்யேவமுக்த்வா பரிசுக்லவக்த்ர: சராயிகாதாத்வ்யதிதோ மஹாத்மா ।

ஸமீக்ஷ்ய ராமம் ரவீஸத்ரிகாசம் தூஷ்ணீம் பபூவாமரராஜஸூநூ: ॥

✽

பாணவ்யதையினால் மிகவும் கஷ்டத்தை அடைந்து கொண்
டிருக்கும் உதாரஸ்வபாவத்தோடு கூடின வாலி, அதிக
மான ஸம்பாஷணத்தால் கண்டமும், முகமும் சோஷித்
துப்போன காரணத்தைக் கொண்டு ஸூர்யனைப்போல் ப்ர
காசிக்கும் ராமனைப் பார்த்துக்கொண்டே மஹேந்த்ர புத்ரன்
என்ற பெருந்தன்மையினால் மௌனமாக இருந்துவிட்
டான்.

इत्युक्तः प्रश्रितं वाक्यं धर्मार्थसहितं हितम् ।

परुषं वालिना रामो निहतेन विचेतसा ॥

யுடன், தர்மத்திற்கு ப்ராதான்யத்தையும் அர்த்தத்திற்கு
கௌண பாவத்தையும் ப்ரகாசப்படுத்தக் கூடிய ஹிதமான
வார்த்தையைச் சொன்னார்.

“வானர ராஜனான ஹே வாலியே! பெரியோர்களை நீ
கேட்காமலும், ஸ்வயமாக ஞான மில்லாமலும், துராசார
தப்பரனாக இருந்து கொண்டு காரண மில்லாமலே
என்னை நீ நிந்திக்கிறாயே! அது உனக்கு அழகாகுமா?
இந்த பூமண்டலம் முழுமையும், காடுகள், ஸமுத்ரங்
கள் உள்பட, இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில பிறந்த அரசர்களுடைய
ஸொத்தாக ஆகும் அந்த ராஜ்யத்தை பரதன் பரிபாலனம்
செய்து வருகிறான். பரதனே தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கக்
கூடியவன். ஸத்யம தவறமாட்டான். தர்மம், காமம், அர்த்
தம், இவைகளுடைய தத்வத்தை அறிந்தவன். அவ்விதமான
அரசனுடைய தர்மவ்ருத்தியின் நிமித்தமான ஆக்களுயை
நாங்கள் பரிபாலனம் செய்கிறவர்களாய்க் கொண்டு, இந்த
பூமி பூமுமையும் ஸஞ்சாரம் செய்கிறோம். தர்மத்தில் அபி
மானமுள்ள பரதன் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து வரும்போது
தர்மத்திற்கு விரோதமாக யாரால்தான் இந்த பூமியில் நடக்க
முடியும்? தர்மத்திலிருந்தும் நமுவின் உன்னைப்போன்ற
மூர்க்க ஜனங்களை நிக்ரஹம் செய்வதே எங்களுடைய ஸ்வ
பாவமாகும். நீயோ தர்மலோபத்தைச் செய்தவன். உன்
னுடைய கர்மாவும் பெரியோர்களுக்கு ஸம்மதமாகாதது.
காம சாஸ்த்ர ப்ரதானனாக நீ இருந்து வருகிறாய். ராஜமார்க்
கத்தில் கொஞ்சமேனும் நீ இல்லை யென்றே சொல்லலாம்.

श्रेष्ठो भ्राता पिता चैव यश्च विद्यां प्रयच्छति ।

त्रयस्ते पितरो ज्ञेयाः श्रेष्ठं पथि हि वर्तिनः ॥

ஜெஷ்டஜோஸ்தாதா விதாஸௌவ யஸுஸிஷ்டாஃ ப்ரயக்ஷதி ।

த்ரயஸ்தௌ விதரௌ ஜ்ஞேயாஃ ஃயஸேஷ்ட ப்ரயி ஹி வ்ர்தினஃ ॥

ஜ்யேஷ்டோ ப்ராதா பிதாஸைவ யச்சலித்யாம் ப்ரயக்ஷதி ।

த்ரயஸ்தே பிதரோக்ஞேயாஃ தர்மயே பதி ஹி வ்ர்தினஃ ॥

ஜ்யேஷ்டப்ராதா, தகப்பனார், அத்யாத்ம வித்யையை உப தேசம் செய்தவன், இந்த மூன்று பேர்களும் தர்ம மார்க்கத்தி லிருக்கும் ப்ராணிகளுக்கு பித்ருக்களாக அறியத்தகுந்தவர் கள். இந்த மூன்று பேர்களையும் பிதா என்ற புத்தியுடன் ஸமானமான கௌரவத்தோடு பூஜிக்கவேண்டும். இதை நீ அறிந்திருக்கிறாயா? இதுபோலவே,

यवियान् आत्मनः पुत्रः शिष्यश्चापि गुणोदितः ।

पुत्रवत्ते त्रयश्चिन्त्याः धर्मश्चेदत्रकारणम् ॥

யவியானு சூதூந: வுத்த: பரிஷ்யஸூராவி மூணொழித: ।

வூத்ருவதே த்ருயபித்யா: யதேஷிதகாரணம் ॥

யவீயர் ஆத்மந: புத்ர: சிஷ்யச்சாபி குணோதित: ।

புத்ரவததே த்ருயசசிந்த்யா: தர்மச்சேதர்காரணம் ॥

தம்பி, புத்ரன், விநயம் முதலான குணத்தோடு கூடிய சிஷ்யன், இந்த மூன்று பேர்களும் தர்ம சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகக் கருதினவனுக்கு புத்ரனுக்கு ஸமானமாக ஆவார்கள். புத்திரனிடத்தில் நடந்து கொள்வது போல் சிஷ்யனிடத்திலும், கனிஷ்டப்ராதாவினிடத்திலும் பரம ப்ரேமையுடன் நடந்து கொள்ளவேண்டும். தர்மத்தின் ஸ்வரூபம் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமானது. ஸஜ்ஜனங்களுக்குக்கூட தர்மத்தை அறிவது தூர்லபமாகத் தானிருந்து வருகிறது. அவனவனுடைய புண்ய பாபங்களை அவனவனுடைய ஹ்ருதயத்தில் அந்தர்யாமியாக விளங்கும் ஈசுவரனால்தான் அறிய முடியும். வானர ஜாதியில் பிறந்த உன்னால் தர்ம ரஹஸ்யம் எப்படி அறியக்கூடும்? ப்ரயோஜன மில்லாத கோபத்தால் என்னை எதற்காக நீ நிந்திக்கிறாய்? உன்னை நான் கொன்றதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேள்.

भ्रातुर्वीसि भार्यायां त्यक्त्वा धर्मं सनातनम् ।

अस्य त्वं धरमाणस्य सुभ्रीवस्य महात्मनः ॥

ந ஹி யஜென்ராகுஷி றொகவதுதாஜவெயுவஃ |
 ஜணாஜநஜிசு வஸூஜி நிமுஹம் ஹரியமயவ ||
 ந ஹி தெ ஜஷெயெ வாவம் ஸூகிரியொஹம் காவொஜுவஃ |
 சளரஸீம் ஹமிநீம் வாஷி ஹாயூம் ஹாவஜிநாஜஸி யஃ ||
 பூஅரெத நரஃ காராகி தவஜி ஜனொ வயஃ ஷூதஃ ||

ந ஹி தர்ம விருத்தஸ்ய லோகவ்ருத்தாதபேயுஷஃ |
 தண்டாதந்யத்ர பச்யாமி நிக்ரஹம் ஹரியூதப ||
 ந ஹி தே மர்ஷயே பாபம் ஸூத்ரியோஹம் சூலோத்பவஃ |
 ஓளரஸீம் பகிநீம் வாபி பார்யாம் சாப்யநஜஸ்ய யஃ ||
 ப்ரசரேத நரஃ காமாத் தஸ்ய தண்டோ வதஃ ஸ்ம்ருதஃ ||

தர்ம வ்ருத்தத்திலிருந்தும் நமூவி நடக்கும் மூர்க்கனுக்கு வதத்தைத் தவிர வேறு அவனை நிக்ரஹம் செய்யும் வழி ஒன்றுமே யில்லை. ஸூத்ரியனாரும், மஹா குலத்தில பிறந்தவனாயுமுள்ள நான் உன்னுடைய பாபத்தை எப்படி ஸஹித்துக்கொள்ள முடியும்? தன்னுடைய பெண், ஸஹோதரி தம்பியினுடைய பார்யை, இவர்களிடம் காம விகாரத்தால் ப்ரவேசித்த பாபியைக் கொல்லவே வேண்டும், என்று மன்வாதிகள் தன்னுடைய ஸ்ம்ருதியில் சாஸீத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால், ஒரு அரசனுடைய ராஜ்யத்தில் சாஸ்த்ரத்திற்கு ஸம்மதமில்லாத கோரமான பாபத்தை ஒருவன் செய்தால் அவனை அந்த அரசன் தண்டிக்க வேண்டுமென்ற நீதிசாஸ்த்ர மர்யாதையை அனுஸரித்தும் நான் உன்னை தண்டித்தேன். ராஜ்யத்தில் பாபத்தைச் செய்த கைதியானவன் அந்த அரசனைப் பார்த்து 'உனக்கு நான் ஏதாவது குற்றம் செய்தேனா? என்னை நீ எப்படி தண்டிப்பாய்?' என்று கேட்பது ந்யாயமாகுமா? அப்படிக்கேட்டால் அதுவும் ஒரு பெரிய குற்றமாக ஆகாதா? அதுபோல் தானே நீயும் என்னைப் பார்த்து 'உனக்கு நான் அபராதம் செய்தேனா? எதற்காகக் கொன்றாய்?' என்று கேட்டாய். தேவதத்துனுடைய மனைவியை யக்ருத்ததன் பலாத்காரம் செய்து ஆகர்ஷித்து விட்டதற்காக தேவதத்தன், தனக்கேற்பட்ட

இந்த அவமானத்தை அந்த தேசத்தரசனிடம் தெரிவித்துக் கொண்டதை முன்னிட்டும், யக்ஞத்தன அவ்விதம் செய்தது வாஸ்தவம்தான் என்று ருஜுவான பிறகும், அந்த அரசன் யக்ஞத்தனை ந்யாயப்ரகாரம் தண்டித்தது அதண்டியனை தண்டித்ததாகவா ஆகும்! மூர்க்கத்தனமாக நீ பேத்தாதே. ஆனால், நான் அரசனா என்று நீ சங்கிக்கவும் ந்யாய மில்லை.

भरतस्तु महीपालः वयन्तु आदेशवतिनः ।

त्वं तु धर्मादतिक्रान्तः कथं शक्य उपेक्षितुम् ॥

ஹரதஸ்து மஹீபால: வயந்து ஆதேசவதிந: ।

கவம் து தர்மாதிக்ரான்த: கதம் சக்ய உபேக்ஷிதும் ॥

பரதஸ்து மஹீபால: வயந்து ஆதேசவதிந: ।

த்வம் து தர்மாதிக்ரான்த: கதம் சக்ய உபேக்ஷிதும் ॥

பரதனே செங்கோல் பிடித்து அரசாண்டு வருகிறான். நாங்களோ அந்த அரசனுடைய ஆக்ஞையைப் பரிபாலனம் செய்யும் ராஜ புருஷர்கள். ஒரு குற்றவாளியை ராஜா நேரிலேயா வந்து தண்டிப்பானா? ராஜ புருஷர்கள் மூலமாகத்தானே தண்டிக்கும் வழக்கமானது காணப்படுகிறது. அப்படி ராஜ புருஷர்கள் மூலமாக ஏற்படும் தண்டனையும் ராஜ தண்டனை தானே. அதுபோல் நான் ராஜ புருஷன் ஆனதினால் உன்னை நான் தண்டித்தது ராஜ தண்டனைதான் என்பதில் ஆகேஷ்பணையில்லை.

[ஆனால் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ராமன் பரதனுடைய ஆக்ஞையைத்தான் பரிபாலனம் பண்ணுகிறவனாகச் சொன்னாரே, அந்த வார்த்தை ஸத்யமாக ஸ்வீகரிக்க முடியுமா? என்றதை விசாரித்தால், ராம வசனம் ஸத்யந்தான் என்பதில் ஆகேஷ்பணையே இல்லை. सत्येन लोकान् जयति, धर्मं सत्यं प्रतिष्ठितं, सत्यान्नपरो धर्मः, (வந்தேதூத ஹொகாநு ஜயதி,

யஜெஷுதஜம் ஓக்ஷிதம், ஸத்யாஹவரொ யஜெஷு,) (ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி, தர்மேஸத்யம் ப்ரதிக்ஷிதம், ஸத்யாந்நபரோ தர்ம:;) என்ற ப்ரமாண வசனங்களைக் கொண்டும் ஹஸ்தப் ராப்தமான ராஜ்யத்தை விட்டுவிட்டு பித்ரு வாக்ய பரிபால ணம் என்ற தர்மானுஷ்டான மூலமாக பிதாவை ஸத்யஸந்த னாகச் செய்யவேண்டு மென்ற அனுபவத்தைக் கொண்டும், சர்வதா பலவதி ஹ்யதா-அநுபபத்தி: (ஸர்வதோ பலவதி ஹ்யதா-அநுபபத்தி:) என்ற ந்யாயத்தைக் கொண்டும், 'வயந்வா தேச வர்திந:' ('வயந்வா தேச வர்திந:') ('வயந்த்வாதேச வர்திந:') என்ற ராம வசனம் அந்யதானுயத்திரூப அர்த்தாபத்தி ப்ரமாணத்தால், அதாவது பரதனுடைய ஆக்ஷை ஏற்படாமலிருந்தால் ஸத்ய ஸந்தான ராமன் இவ்விதம் சொல்லியிருக்கமாட்டார் என்ற காரணத்தால், பரதாதேசமும் (கட்டளையும்) ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும், என்பதை ஊஹிக்கவேண்டும்.

இத்துடன், ஒரு ராஜ்யத்திற்கு அரசன் ஸித்தித்து விட்டால் அந்த அரசனைச் சேர்ந்த உத்யோகஸ்தர்களுக்கு தண்டியனை தண்டிக்கிற விஷயத்திலோ மற்ற ராஜகீயமான விஷயத்திலோ அந்த அரசன் நேரில் ஆகக்ஷை செய்ய வேண்டுமென்பதேயில்லை. அரசனுடைய ஆக்ஷை ஸித்தமாகவே ராஜ புருஷர்களுக்கு ராஜ கார்யத்தில் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இது லோகத்தில் அநுபவ ஸித்தமானது. அதுபோல் தத்காலத்தில் பரதன் ராஜ்யத்திற்கு மூலப்ரபு என்பது ஸித்தமானதினால் ராமன் அந்த பரதனைச் சேர்ந்தவரானதினாலும் பரதனுடைய ஆதேசம் ராஜ கார்யத்தில் ஸாக்ஷாதாக ஏற்படாமல் போனாலும் அது ஸித்தமாகவே ஏற்படுகிறது என்பதை நினைத்துத்தான் பகவானான ஸ்ரீராமன், 'வயந்வா தேச வர்திந:' ('வயந்வாதேச வர்திந:') ('வயந்த்வாதேச வர்திந:') என்று வாலியைப் பார்த்துச் சொன்னார். ஆகையால், ராமனிடத்தில் மித்யா வசனத்திற்குக் கொஞ்சமேனும் அவகாசமில்லை.

தவிரவும், பகவானான ஸ்ரீராமனே தன்னுடைய ராஜ்யத்தில் தத்காலத்தில் பரதனைப் பரிபாலனம் செய்ய ஆக்ஞாபித்திருக்கிறார். அதனால் ராமரிடத்திலேயே ப்ரதானமான ராஜ புருஷத்வம் ஸித்தித்துவிட்டது. தன்னால் நியமிக்கப்பட்ட பரதனுக்குத் தான் அளித்த ராஜ்யத்தை நிர்துஷ்டமாகச் செய்து கொடுக்கவேண்டியது தன் பொறுப்பானதினால் துராசாரத்தில் ஈடுபட்ட வாலியைப் போன்ற மூர்க்க ஜனங்களால் ஏற்பட்ட ராஜ்யத்தினுடைய தேரஷத்தை நிவர்த்தி செய்து கொடுப்பது ராமனுடைய கடமை யானதினால், பரதன் தனக்கு ஆக்ஞை செய்ய வேண்டுமென்ற நிபந்தனையே யில்லை. ஆக்ஞையானது ஸித்தந்தான். இதனாலும் ராம வசனத்தில் மித்யா வசனமோ என்ற சங்கைக்கிடமில்லை.]

“ஸுகீவனோடு நான் செய்து கொண்டிருக்கும் ஸக்யமோ லக்ஷ்மணனுக்கும் எனக்கும் உள்ள ஸக்யம் போன்றதாகும், அந்த ஸக்யத்திற்கோ இழந்துபோன தாரத்தையும், ராஜ்யத்தையும். மறுபடியும் அடையும்படி ஒருவருக்கொருவர் தன்னால் ஆன உபகாரத்தைச் செய்வதே மஹாபலமாக ஆகும். ஸுகீவன் ஸக்யம் செய்து கொண்ட காலத்திலேயே உன்னைக்கொன்று கிஷ்கிந்தா ராஜ்யத்தையும், ருமை என்ற தாரத்தையும் மறுபடியும் ஸுகீவனை அடையச் செய்வதில் நான் ப்ரதிக்கொரு செய்துவிட்டேன். அந்த ப்ரதிக்கொருயை நான் எப்படிக்கைவிடமுடியும்? ஸுகீவனும் என்னுடைய நன்மையில் மிகவும் ஈடுபட்டவனாக இருந்துவருகிறான். ப்ரதானினுடைய பார்யையை நீ பலாத்காரம் செய்து ஸங்கமத்தைச் செய்த பாபமென்ன, உன்னைப்போன்ற பாபிகளைத் தண்டிப்பதற்காகவே ராஜாக்கொருயை முன்னிட்டு ராஜ புருஷர்களான நாங்கள் அரண்யத்தில் ஸஞ்சரிப்பதென்ன, ஆச்ரயித்த ஸுகீவனுடைய விஷயத்தில் நான் செய்த ப்ரதிக்கொரு யென்ன, என்னை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு யார்

த்ரோஹம் செய்கிறானே அவன்தான் எனக்கு த்ரோஹியாக ஆகுவான் என்றது முதலான அநேக காரணங்களால் உன்னை நான் சிக்ஷித்தது உசிதந்தான்; சாஸ்த்ர ஸம்மத முமே. ஆகையால் நீயும் 'நம்மை ராமன் வதித்தது தர்மந் தான்; நாம் செய்த பாபத்திற்கு மஹா ப்ராயச் சித்தமாக ஆகும்,' என்றெண்ணி ஸந்தோஷப்படவேண்டும். பாபிகளுக்கு ராஜ தண்டனை ஏற்பட்டால்தான் ஸம்சுத்தி ஏற்படுகிறது.

श्रूयते मनुना गीतौ श्लोकौ चारित्रवत्सलौ ।
 गृहीतौ धर्मकुशलैः तत्तथाचरितं ह्ये ॥
 राजभिर्धृतदण्डास्तु कृत्वा पापानि मानवाः ।
 निर्मलाः स्वर्गमायान्ति सन्तः सुकृतिनो यथा ॥
 शासनाद्वा विमोक्षद्वा स्तेनः स्तेयाद्विमुच्यते ।
 राजा त्वशासन्पापस्य तदवाप्नोति किल्बिषम् ॥

ஸ்ரூயதெ மனுநா கீதௌ ஸ்லோகௌ சாரித்ரவத்ஸலௌ ।
 ம்ருஹீதௌ த்ரம்குஸலை: தத்ததாசரிதம் ஹரே ॥
 ராஜபிர்ஹிததண்டாஸ்து க்ருத்வா பாபானி மானவா: ।
 நிர்மலா: ஸ்வர்க்மாயாந்தி ஸந்த: ஸுக்ருதிநோ யதா ॥
 சாஸநாத்வா விமோக்ஷாத்வா ஸ்தேந: ஸ்தேயாத் விமுச்யதே ।
 ராஜா த்வசாஸந் பாபஸ்ய ததவாப்நோதி கில்பிஷம் ॥

ச்ரூயதே மனுநா கீதௌ ஸ்லோகௌ சாரித்ரவத்ஸலௌ ।
 க்ருஹீதௌ தர்மகுசலை: தத்ததாசரிதம் ஹரே ॥
 ராஜபிர்ந்ருததண்டாஸ்து க்ருத்வா பாபானி மானவா: ।
 நிர்மலா: ஸ்வர்க்மாயாந்தி ஸந்த: ஸுக்ருதிநோ யதா ॥
 சாஸநாத்வா விமோக்ஷாத்வா ஸ்தேந: ஸ்தேயாத் விமுச்யதே ।
 ராஜா த்வசாஸந் பாபஸ்ய ததவாப்நோதி கில்பிஷம் ॥

மனுவினால் சொல்லப்பட்ட இரண்டு ஸ்லோகங்களும் ஸதாசாரத்தை மிகவும் பெருமைப்படுத்துவதாக ஆகின்றன. தர்ம ஸூக்ஷ்மத்தை அறிந்த க்ஷத்ரியர்கள் அந்த இரண்டு

சீலோகங்களையும் எப்பொழுதும் தன்னுடைய மனதிலேயே ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அதைத் தான் நான் இப்பொழுது ஆதரிக்கிறேன். அந்த இரண்டு சீலோகங்களின் தாத்பர்யத்தை நீ அறியவும். அதாவது, ப்ராதாவினுடைய பார்யையை பத்னியாக ஸ்வீகரித்துக்கொண்ட உன்னைப்போன்ற பாபிகள் அவரவர்களின் பாபத்திற்குத் தகுந்த படி ராஜாக்களால் தண்டிக்கப்பட்டவர்களாக ஆகிவிட்டார்களேயானால் அந்த பாபத்திலிருந்தும் விடுபட்டவர்களாக ஆகி, புண்யவாங்களுக்கு ஸமானமான வைபவத்தோடு கூட ஸ்வர்க்கலோகம் போகிறார்கள். அன்யனுடைய ஸொத்தை அபஹரித்த பாபிகள் ராஜாக்களால் தண்டிக்கப்பட்டவர்களாக ஆனாலும், தண்டிக்கப்படாதவர்களானாலும் அவர்கள் தன் பாபத்திலிருந்து விடுபட்டவர்களாக ஆகிவிடுகிறார்கள். தண்டிக்கப்பட்டால் பாபிகளிடத்தில் பாபம் போய் விடுகிறது. ராஜாக்கள் தண்டிக்காமல் உதாளீனமாக இருந்து விட்டால் அந்தப் பாபிகளுடைய பாபம் ராஜாவைச் சேர்கிறது என்றுதான் மேல் சொன்ன சீலோகத்தின் தாத்பர்யமாகும். உன்னுடைய பாபமோ மஹாபாபமாகும். நான் உன்னை தண்டித்ததினால் நீ பரிசுத்தனாகிவிட்டாய். நான் உன்னை வதம் செயததை உனக்கு நான் உதவி செய்ததாகவே நீ கருதவேண்டும்.

என்னுடைய வம்சமாகிய இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் மாந்தாதா என்ற ஒரு சக்ரவர்த்தி ராஜ்யபரிபாலனம் செய்து வந்தது லோகபரஸ்த்தமானதே. அவர் அரசாளுங்காலத்தில் தன் ராஜ்யத்தில் ஒரு க்ஷபணகன், உன்னைப்போல்தான், தன் தம்பினுடைய பார்யையை பலாத்காரமாக அபஹரித்துக்கொண்டு தம்பியையும் காட்டிற்கு விரட்டிவிட்டான். இந்த ரஹஸ்யமானது மாந்தாதா என்ற அரசனுக்குத் தெரிந்தவுடன், இந்த பாபத்திற்கு வதமே சிஷ்யாகச் சொல்லியிருக்கும் சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து, அந்த க்ஷபணகனை வதித்திருக்கிறார். அந்த சிஷ்டாசாரத்தை

அவலம்பித்தும் நான் உன்னை வதித்தேன். உன்னுடைய வதமானது சாஸ்த்ர ஸம்மதமும், சிஷ்ட ஸம்மதமுமாகிறது. ஆகையால் நீ வீணாக மனதில் தாபத்தை வைத்துக்கொள்ள வேண்டாம். நாங்கள் சாஸ்த்ரத்திற்குப் பராதீனர்கள். சாஸ்த்ரத்தை மீறி ஆபத் காலத்திலும் நடக்கமாட்டோம். பாபிகளை ராஜாக்கள் தண்டிக்கக் கடமைப்பட்டவர்களான தினால், அந்தப் பாபியானவன் தனக்கு அபராதம் செய்தானோ என்றதையோ, நமக்கெதிரியாயிருந்து போர் செய்கிறானோ என்றதையோ, சுவனிக்கவேண்டிய அவச்யமேயில்லை. அந்தப் பாபியானவன், அபராதியோ, அநபராதியோ, பராங் முகனோ, ஸ்வாபிமுகனோ, அவன் செய்த பாபத்தை ராஜாக்கள் அறிந்தவுடன், அந்தந்த பாபத்திற்குத் தகுந்தபடி சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கும் தண்டனையை ராஜாக்கள் செய்யக் கடமைப்பட்டவர்கள்.

‘என்னுடைய த்ருஷ்டிக்குக் கோசரமாகாமல் என்னை நீ கொல்லலாமா?’ என்று நீ கேட்டாயே, அதில் எனக்கு யாதொரு விதமான கோபமும் இல்லை, தாபமுமில்லை.

वागुरामिश्च पाशैश्च कूटैश्च विविधैर्नराः ।

प्रतिच्छन्नाश्च दृश्याश्च गृह्णन्ति सुवह्वन्मृगान् ॥

प्रधावितान् वा वित्रस्तान् विस्रब्धांश्चापि निष्ठितान् ।

प्रमत्तानप्रमत्तान् वा नरा मांसार्थिनो भृशम् ॥

विश्यन्ति विमुखांश्चापि न च दोषोऽत्र विद्यते ।

यान्ति राजर्षियश्चित्र मृगयां धर्मकोविदाः ॥

तस्मात्त्वं निहतो युद्धे मया बाणेन वानर ।

अयुष्यन् प्रतियुष्यन् वा यस्माच्छाखाமृगो ஹ்சி ॥

வாமுராமிஸ்சு பாசைஸ்சு கூடெஸ்சு விவிதெயெநராஃ ।

புரதிஸ்சந்நாஸ்சு துஸ்யாஸ்சு குஹ்ணந்தி சுவஹ்வந்மருகான ॥

புரதாவிதான வா வித்ரஸ்தான விஸ்த்ரஸ்தாஸ்சாபி நிஸ்திதான ।

புரமுத்தானபுரமுத்தான வா நரா மாஸார்தினாஸ்ரமஸ்சு ॥

விஜயினிவிவாஹாபூமி ந அ ஷொஷொசுவிஜயதே ।
 யானி ராஜஷயபூமி து ஜமபாஹ யஜுகொவிடாஃ ॥
 தவ்ராதம் நிஹதொ யுகெஹ யா வொனொ ந வாநா ।
 சுயுகிஷ்யயுகிஷ்ய வ்ராதாவாஜமொஹிவீ ॥

வாகுராபிச்ச பாசைச்ச கூடைச்ச விவிதைந்நரா: ।
 ப்ரதிச்சந்நாச்ச த்ருச்யாச்ச க்ருஹ்ணந்தி ஸுபஹூந் ம்ருகாந் ॥
 ப்ரதாவிதாந்வா வித்ரஸ்தாந் விஸ்ரப்தாம்ச்சாபி கிஷ்டிதாந் ।
 ப்ரமத்தாந்ப்ரமத்தாந்வா நரா மாம்ஸார்திகோ ப்ருசம் ॥
 வித்யந்தி விபூகாம்ச்சாபி ந ச தோஷோத்ர வித்யதே ।
 யாந்தி ராஜ்ஷயச்சாந்ர ம்ருகயாம் த்ரமகோவிதா: ॥
 தஸ்மாத் த்வம் நிஹதோ யுத்தே மயா பாணந வாநா ।
 அயுத்யந் ப்ரதியுத்யந் வா யஸ்மாச் சாகாம்ருகோ ஹ்யவீ ॥

நீ வானர ஜாதியில் பிறந்தவனான தினால் உன்னை நான் மறைந்தடித்ததினால் யாதொரு தர்மலோபமும் கிடையாது. எவ்வளவோ ப்ராசீனமாக ஷுத்ரியர்கள் வலை போட்டு ம்ருகங்களைப் பிடிக்கிற வழக்கமுண்டு. கயிறுகளாலும், கபடமான செய்கைகளாலும், ஓடுகிற ம்ருகங்களையோ, நின்றவரும் ம்ருகங்களையோ, மற்றொரு ம்ருகத்தோடு சண்டைபோடும் பொழுதோ, வீளையடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதோ, தூங்கு பொழுதோ, விழித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதோ, அந்த ம்ருகங்களுக்கு நேரிலும், மறைந்தும் இருந்து கொண்டும் பிடிக்கிற வழக்கங்களுண்டு. வேட்டையாடுவதில் ஸமர்த்தனான ஷுத்ரியனோடு உனக்குப் பழக்க மிருந்தால் ஏன் மறைந்திருந்தடித்தா யென்று என்னைக் கேட்கமாட்டாய். ஆனால் நீ தெரிந்து கொண்டவன் போலவும் என்னைப் பார்த்து, 'மாம்ஸார்த்திகளான ஷுத்ரியர்கள் ம்ருகங்களைக் கொல்லுகிற வழக்கமுண்டு ம்ருகத்தின் சர்மாவில் அபிலாஷை உள்ளவர்களும் கொல்லுகிறதுண்டு. நான் ஒன்றுக்கும் உபயோக மில்லாதவன். என்னுடைய தோலும், மாம்ஸமும், ஷுத்ரியனுக்கு அர்ஹ மில்லையே! எதற்காக நீ என்னைக் கொன்றாய்?' என்று நீ கேட்டதிலிருந்துமே

க்ஷத்ரியன் ம்ருகத்தைக் கொல்வது தர்மந்தான் என்பதை ஸம்மதித்துவிட்டாய். அப்போது நான் உன்னைக் கொன்றதும் தர்மந்தானே. வ்ரணசிகித்ஸா ந்யாயம் என்பதை நீ அறிந்திருக்கிறாயா? ஒரு புருஷனுடைய ஒரு அவயவத்தில் ஒரு வ்ரணம் ஏற்பட்டு அந்த வ்ரணத்தால் அந்த மனுஷ்யனுக்கே ஸ்வரூப நாசம் வந்து விடுமென்று ஏற்படும் பக்ஷத்தில் எந்த அவயவத்தில் அந்த வ்ரணம் ஏற்பட்டதோ, அந்த அவயவத்தை வைத்யர்கள் சேதித்து விடுகிற வழக்கமுண்டு. அவயவியின் நாசத்தைக் காட்டிலும் அவயவ நாசம் பெரிதல்ல. அதுபோல் உன்னைப்போல் ஒரு மூர்க்கமான குரங்கே ஒரு ராஜ்யத்தில் வந்து அட்டஹாஸம் செய்து, அந்தக் குரங்கினுடைய உபதர்வம் ப்ரஜைகளுக்குப் பொறுக்க முடிகிறதில்லை. அந்த ஒரு குரங்கினால் அநேக ப்ரஜைகளுக்கு நாசம் வருவதைக் காட்டிலும் அந்த ஒரு குரங்கை நசிக்கச் செய்வது தர்மமென்று நினைத்து அரசன் அந்தக் குரங்கைச் சுட்டுவிட்டான். அந்தக் குரங்கானது அரசனைப்பார்த்து 'என்னுடைய மாம்ஸமோ, தோலோ, உனக்கு உபயோக மில்லையே. எதற்காக என்னைச் சுட்டாய்?' என்று கேட்பதுபோல் நீ என்னைப் பார்த்துக் கேட்பதாகும். வ்ரணசிகித்ஸா ந்யாயத்தை அவலம்பித்தால் மாம்ஸத்திற்கும் தோலுக்கும் அனர்ஹமான ம்ருகங்களையும் எதிரிலோ, மறைந்தோ நின்று கொண்டு அடிக்கலாம். ஆகையால் உன்னை நான் மறைந்திருந்து அடித்தது தர்மந்தான்.

‘तिर्यङ्गुणा यः सार्वभौमाः आभिमुख्येन योऽभ्युच्छति सः पार्श्वान् भवति’
 (‘தியங்குணா ய: ஸார்வபௌம: ஆபிமுக்யேந யோத்ஸுமிச்சதி ஸ: பாபீயாந் பவதி’) என்ற ச்ருதியால் திர்யக் ஜாதியோடு அபிமுகமாக நின்று கொண்டு யுத்தம் செய்யக்கூடாது. அதுவும் ஸார்வபௌமனனால் அவனுக்கு ரொம்பவும் தோஷம் ஏற்படுகிறது, என்று தெரிகிற படியால் திர்யக் ஜாதியில் சேர்ந்த உன்னை நான் மறைந்து

‘नाविष्णुः पृथिवीपतिः’ (‘நாவிஷ்ணு: பூமிவீபதி:’) (‘நாவிஷ்ணு: ப்ருதிவீபதி:’) என்ற சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்து மஹாவிஷ்ணுவே அரசனாக அவதரித்து பூலோகத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறார்.

अष्टाभिर्लोकपालानां मात्राभिः कल्पितो नृपः (சஷ்டாஹிஹொகுவாயா தாஹாசுராஹி: கல்பிதோ ந்ருப:) (அஷ்டாபிர்லோகபாலானாம் மாத்ராபி: கல்பிதோ ந்ருப:) என்ற மற்றொரு சாஸ்த்ரமும், இந்த்ரன், அக்னிபகவான், யமதர்மராஜா, நிர்ருதி, வருணன், வாயு, ஸோமன், ஈசானன், என்ற எட்டு திக்பாலர்களுடைய அம்சங்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பூலோகத்தில் அரசனாக அவதரித்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறது. ஆகையால் ராஜ நிந்தையானது தேவ நிந்தையில் பர்யவஸிக்கும்.

धर्मशास्त्राथारूढाः वेदखङ्गधरा द्विजाः ।

लीलार्थमपि यद्व्ययुः स धर्मः परमः स्मृतः ॥

யஷ்டபாஷாஸாஸுதா: வெஷ்வயயரா திஜா: ।

லீலாஸுதவி யத்யயு: ஸ யஷ்ட: பரம: ஸ்மூத: ॥

தர்மசாஸ்த்ரதாருடா: வேதகட்கதரா த்விஜா: ।

லீலார்தமபி யத்யயு: ஸ தர்ம: பரம: ஸ்மூத: ॥

என்றபடி வேத தர்ம சாஸ்த்ரத்தில் நிபுணர்களாயுள்ள ப்ராம்ஹணனோ, ஷுத்ரியனோ, வைச்யனோ, வினையாட்டாக ஒரு வார்த்தையைப் பேசினாலும், அதுவும் பரம தர்மமாகத்தானாகும். அவர்கள் பேசுவதே தர்மமாயிருந்தால், நடத்தையானது தர்ம விரோதமாயிருக்குமா? ஆகையால் என்னுடைய ஆசாரமானது கொஞ்சமேனும் தர்மத்திலிருந்து நழுவினதாக ஆகாது. வேத தர்ம சாஸ்த்ரத்தில் உனக்குப் பரிச்சயமில்லாத காரணத்தால் நீ இவ்விதம் என்னை நிந்திக்கிறாய். நான் அநபராதியான் உன்னைக் கொன்றேன் என்றோ, பராங்குக வதத்தைச் செய்தேன் என்றோ, மறைந்தடித்ததி

னால் தோஷ முள்ளவகை ஆகிறேன் என்றே: வேத தர்ம சாஸ்த்ர நிபுணனானவன் ஒருவனும் சொல்லத்துணிய மாட்டான்”

*

*

*

ஆனால் இவ்வளவு தூரம் வேததர்ம சாஸ்த்ரத்தில் நைபுண்யத்தை அடைந்த பகவானான ஸ்ரீராமன் தான் பகவானாயிருந்தும், வாலிக்கு எதிரில் நின்று அவனைக் கொல்லாமல், மறைந்து கொண்டிருந்தது அடித்தாரே அதனுடைய ரஹஸ்யம் என்ன என்பதை ஆலோசிக்கவேண்டும். வாலிக் கெதிரில் ராமன் நின்று கொண்டிருந்தாரேயானால்.

रूपौदाय्युणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम् ।

ரூபௌதாயகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம் ।

ரூபௌதாயகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம் ।

என்ற மஹர்ஷியினுடைய வாக்யத்தை யனுஸரித்து, அளகூட முடியாத ஸௌந்தர்யத்தோடு கூடின சரீரம், ‘आमदा बलदा:’ (‘आत्मादा बलदा:’) (‘ஆத்மதா பலதா:’) என்ற ச்ருதியில் சொல்லியபடி தன்னை த்யானம் பண்ண விரும்பும் ப்ராணிகளுக்கு அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் தன்னுடைய பரிபூர்ண ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்கிற ஆத்மதானம் என்ற பரம ஓளதர்ய மென்ன, ரொம்பவும் தீனர்களாயுள்ள ஜனங்களோடுகூட தானாக அவர்களை அழைத்து இடைவிடாமல் அவர்களோடு ஸ்னேஹத்தைப் பாராட்டும் ஸௌசீல்யம் என்ற குணமென்ன, இவைகளால் தன்னைப் பார்க்கும் ஜனங்களுடைய த்ருஷ்டியையும் சித்தத்தையும் அபஹரித்துத் தன் வசமாக்கிக் கொள்ளக்கூடிய பெருமையானது ராமனிடத்தில் இருப்பதாகத் தெரிகிறபடியால், வாலி ராமனைக் கண்டவுடனே தன் த்ருஷ்டியையும் சித்தத்தையும், ராமனிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்துவிட்டு, ராமனுடைய ப்ரபாவத்தையும் அவன் அறிந்தவனாயுமாகி மிகவும் வணக்கத்து

டன் ராமனிடத்தில் சரணாகதி செய்துவிடுவான். அப்போது ராமன் வாலியைக் கொல்லுவது உசிதமாக ஆகாது. ஸுகீ வனுக்கு எதிரில், ராமன் அக்னி ஸாக்ஷியாக வாலியைக்கொல்லுகிறேன் என்று செய்த ப்ரதிக்ஞையும் வீணாக ஆகிவிடும். வாலி மூலமாக வாலிக்குப் பரம மித்ரனான ராவணனும் ஸீதையை ராமனிடம் கொண்டு வந்து அர்ப்பணம் செய்துவிட்டு ராமனை சரண மடைந்துவிடுவான். அப்பொழுது ராவணனை வதிப்பதும் உசிதமாகாது அதனால் தேவகார்யம் ஸித்திக்காமல் ஆகிவிடும்.

सहि देवैरुदीर्णस्य रावणस्य वधार्थिभिः ।

अर्थितो मानुषे लोके जज्ञे विष्णुस्सनातनः ॥

ஸஹி டெவெரூடீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்திபிஃ ।
அர்திதோ மானுஷெ லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதநஃ ॥

ஸஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்திபிஃ ।

அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸநாதநஃ ॥

என்றபடி ராவண வதத்திற்காக தேவதைகளால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு பூலோகத்தில் மலுஷ்யனாக அவதாரம் செய்ததும் பயனற்றதாக ஆகிவிடும். வாலிக் கெதிரில் ராமன் நின்றால் இவ்விதம் அநேக விதமான அனர்த்தங்களுக்கு அவகாசம் ஏற்படுகிறபடியால் அவைகளுக்கிடங் கொடாமலிருப்பதற்கும், ஸ்ஷத்ரியனுக்கு வேட்டையாடும் ந்யாயத்தை அநுஸரித்து ம்ருகங்களை மறைந்தடிக்கலாம், அது தோஷமாகாது என்று தெரிகிறபடியாலும், திரயக் ஜாதிகளுக்கு அபிமுகமாக ஸார்வபௌமன் நின்று யுத்தஞ் செய்யக்கூடாது என்ற காரணத்தாலும், பகவானான ஸ்ரீராமன் மறைந்து நின்று கொண்டு வாலியைக் கொன்றார். இந்த உண்மையை அறிந்தவர்கள் வாலிவத விஷயமாக ஸ்ரீராமனிடத்தில் யாதொரு விதமான தோஷ சங்கையையும் செய்ய மாட்டார்களென்பது ஸித்தமாகும்.

தவிரவும், லோகானுபவத்தையும் அநுஸரித்துப் பார்ப்போம் அதாவது, ஒரு நயாயாதிபதியினிடம் ஒருவன், மற்றொருவன் தன்னை பலாத்காரமாகப் பிடித்தடித்து தன் ஸொத்தையும் சேஷ்தர தாரங்களையும் அபஹரித்துக் கொண்டுவிட்டான் என்ற விஷயத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டான். நயாயாதிபதியோ அந்த ப்ரதிவாதிக்கு மூன்று தடவை தன்னுடைய நயாய ஸலத்தில் ஆஜராகும்படி குறிப்பிட்டுத் தெரிவித்தான். ஆகிலும், ப்ரதிவாதி நயாயாதிபதியின் எதிரில் ஆஜராகவில்லை.

वारत्रयं निवेद्यापि न चेद्वादी समागतः ।

इतरस्य वशं सर्वं धनं दद्यात् नयाधिपः ॥

வாரத்யம் நிவேடியாபி ந சேத்வாதி ஸமாகத: ।

இதரஸ்ய வஸம் ஸர்வம் தநம் தத்யாத நயாதிப: ॥

வாரத்யம் நிவேத்யாபி ந சேத்வாதி ஸமாகத: ।

இதரஸ்ய வஸம் ஸர்வம் தநம் தத்யாத நயாதிப: ॥

என்ற நீதி சாஸ்தரத்தை அநுஸரித்து அந்த ப்ரதிவாதி வரா ததனால் வாதியினுடைய கக்ஷிஜயிக்கும்படி நீதிபதி ப்ரதிவாதிக்கு சிசைஷ்யை விதித்துவிட்டான். இதை எல்லா நீதிஸ்தலங்களிலும் அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள். இதை தர்மம் என்றுதான் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அதுபோல் ப்ரக்ருதததிலும் ராமனிடம் ஸுகீரீவன் தன்னுடைய தாரத்தை வாலி பிடுங்கிக்கொண்டு, ராஜ்யத்தில் வாளுக்கு செய்யக்கூட இடங்கொடுக்காமல் விரட்டி விட்ட விஷயத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டான். பகவானான ஸ்ரீராமனோ தர்ம வ்யதிக்கரமத்தைச் செய்தவர்களை தண்டிக்க அவதரித்த ராஜபுருஷனான தினால் நீதி சாஸ்தரத்தை அநுஸரித்து 'ஸுகீரீவன் என்னை சரணமடைந்திருக்கிறான். நீ அவனுக்கு அப்ராதம் செய்ததற்கு என்ன காரணத்தைச் சொல்லுகிறாய்?' என்றதை வாலியை நேரில் வரவழைத்து விசாரிக்கவேண்டும் என்ற அபிப்ராயம் உள்ளவர்போல், ஸுகீரீவனுக்குத்

தான் ரக்ஷகனாக இருந்துவரும் விஷயத்தை வாலிக்கு அங்க தன் மூலமாகவும், ப்ரதம யுத்தத்தில் வாலியைக் கொல்லாமல் உபேக்ஷித்ததின் மூலமாகவும், நிவாஸவூஃஸாயூநா (நிவாஸவூஃஸூ ஸாயூதா) (நிவாஸவ்ருக்ஷஸ்ஸாதூனாம்) என்றது முதலிய ச்லோகங்களால், தன்னுடைய பெருமையைத்தாரை மூலமாக வாலிக்கு உபதேசம் செய்ததின் மூலமாகவும், வாலிக்கு மூன்று தடவை விஷயத்தை ஸூசிப்பித்ததும், வாலி தன்னுடைய எதிரில் ஆஜராகி அவனுடைய அபிப்ராயத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளாத காரணத்தால் மேல் சொன்ன ரீதி மர்யாதையை அநுஸரித்து, சாஸ்த்ர விரோத மில்லாமலும், தர்மமாயும், சிஷ்ட ஸம்மதமாயும், உள்ள தண்டனையை பகவானான ஸ்ரீராமன் தான் ஸார்வபௌமன் ஆனதினால் வாலிக்கு விதித்தார்.

ஆகையால் ராமலிடம் யாதொருவித தோஷ சங்கைக்கும் அவகாசமேயில்லை. ஆகிலும் ஸுகீர்வன் ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஸுகீர்வனுடைய பார்யையான ருமையை வாலி அபஹரித்துக் கொண்டானென்ற குற்றத்திற்காக வாலியைத் தண்டிக்கலா மென்றால், வாலியும் மாயா வியென்ற அஸூரனை விரட்டிக்கொண்டு ஒரு குகைக்குள் ப்ரவேசித்திருந்த காலத்தில் ஸ்ரேஃபாநா பிநுஃசம: (ஜெயஃஜூதா விதூஸஃ) (ஜ்யேஷ்டப்ராதா பித்ருஸம:) என்ற சாஸ்திர ப்ரகாரம் பிதாவுக்கு ஸமானமான வாலியினுடைய பார்யையான தாரை ஸுகீர்வனுக்குத் தாயாருக்கு ஸமானமாயிருக்கும்போது அந்தத் தாரையிலிடம் ஸுகீர்வன் ஸங்கமத்தைச் செய்ததாக

धर्मेण मातरं यस्तु खीकरोति जुगुप्सितम् ।

யஜெண மாதரம் யஸ்து ஸ்ஃகரோதி ஜுகுப்ஸிதம் ।

தர்மேண மாதரம் யஸ்து ஸ்ஃகரோதி ஜுகுப்ஸிதம் ।

என்ற இந்த ச்லோகத்திலிருந்தும் தெரிகிறபடியால் ஸுகீர்வனையும் ராமன் தண்டிக்கவேண்டாமா என்று சங்கிக்கலாம். அதற்கு ஸமாதானத்தையும் அடியில் கண்டவாறு அறியவும்.

ஸுகர்வன், ஜீவித்துக் கொண்டுதானிருக்கிறான் என்பது வாலிக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்பொழுதே ஸுகர்வன் பார்வையான ருமையினிடம் வாலிக்கு ஸங்கமம் ஏற்பட்டது. அதுபோல் ஸுகர்வனுக்கல்ல. வாலி மாயாவியை விரட்டிக் குகைக்குள் போன காலத்தில் வாலியினுடைய ஜீவிதத்தில் ஸுகர்வனுக்கு நிச்சயம் ஏற்படவில்லை. வாலி மரித்துவிட்டான் என்ற தீர்மானத்துடன் வாலிக்கு ஸம்ஸ்காராதிகள்கூட நடந்து பிறகு ஸுகர்வன் அரசனாக வந்தான் என்ற கதையானது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. ப்ராதா ஜீவிக்கும் பொழுது அவனுடைய பார்வையினிடம் மற்றொரு ப்ராதாவிற்கு ஏற்படும் அபிகமனந்தான் தோஷமாகு மன்னியில், ப்ராதா மரித்த பிறகு அந்த ப்ராத்ரு பார்வையினிடம் மற்றொரு ப்ராதாவிற்கு கேற்படும் அபிகமனமானது தோஷமாகாதென்று தேவரேண ஸுதோத்பத்தி ப்ரகரணத்தில், தர்மசாஸ்த்ரத்தில் விளக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இந்த ந்யாயத்தை இக்கலியில் உபயோகப் படுத்தக்கூடாதென்றும் சாஸ்த்ரத்தில் நிஷேதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ஜிதேந்த்ரியர்களாயும், தார்மிகர்களாயுமுள்ள மஹாபுருஷர்களால் நிரம்பிய க்ருத, த்ரேதாயுகம் முதலிய யுகாந்தரங்களில், ஒரு வம்சமே ஸந்ததியில்லாமல் அழிந்துவிடுமென்று சொல்லும்படி நேர்ந்தால் அந்த ஸ்தலத்தில் மாத்ரம் தேவரேண ஸுதோத்பத்தி ந்யாயத்தை உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அன்னியில் அதர்ம பகுளமான இக்கலியில் மேற் சொல்லிய ந்யாயமானது பாதித்யத்தைத்தான் கொடுக்கு மென்பதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. த்ரேதா யுகத்திலல்லவா ராமாவதாரம் ஏற்பட்டது. அந்த யுகத்தில் மேற் சொல்லிய சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராமாண்ய முண்டு. அதிலும் ப்ராதா ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ப்ராத்ருபார்யாவமர்சனம் பரமதோஷமாகத் தானாகும். அது சாஸ்த்ரத்தால் அனுமதிக்கப்பட்டதாகாது. ப்ராதாவின் ஜீவிதத்தில் நிச்சயமில்லாமல் ம்ருதனாக ஆகிவிட்டானென்றேற்படும் பொழுது ப்ராத்ரு பார்யாவமர்சனம் யுகாந்தரத்தில் சாஸ்த்

ரத்தில் அனுமோதிக்கப் பட்டபடியால் தோஷமேயில்லை. ஆகையால் வாலியினுடைய ஜீவீதத்தில் நிச்சயமில்லாத காரணத்தால் ம்ருதனாக ஆகிவிட்டான் என்றெண்ணி வாலியின் பார்வையான தாரையினிடம் ஸுகீர்வன் ஸம்பந்தப்பட்டது தோஷமாகாது. அதனால் ஸுகீர்வன் தண்டியனாக ஆகமாட்டான். ஸுகீர்வன் ஜீவீத்திருப்பது தெரிந்திருக்கும்பொழுதே ஸுகீர்வனுடைய பார்வையருமையினிடம் வாலி ஸம்பர்க்கம் செய்ததினால் வாலி மஹா பாபியாகத்தானாகிறான். அக்காரணத்தால் தண்டியனாகவும் ஆகிறான். ஆகையால் ராமன் வாலியை தண்டித்தது சாஸ்த்ர ஸம்மதமும் தான். தர்மமும் தான். ஆகையால் கொஞ்சமேனும் ராமன் நீதியையும், தர்மத்தையும் நழுவி நடக்கும் ஸ்வபாவ மில்லாதவனானதிலும், தர்மத்தையே ஸ்தாபிக்க அவதாரம் செய்திருப்பதிலும், ராமன் செய்த வாலி வதத்தை பரமதர்மந்தானென்று ஆஸ்திகர்கள் அறியவேண்டும்.

விதிருபமான சாஸ்த்ரத்திலோ, நிஷேத ரூபமான சாஸ்த்ர திரத்திலோ, ப்ராம்மணன், ஷத்ரீயன், வைச்யன், என்ற த்ரைவர்க்களுக்கும் மாத்ரம் அதிகாரமென்று உத்தர மீமாம்ஸா சாஸ்த்ர ஸித்தாந்தமானதினால் திர்யக் ஜாதியான வாலியினிடம் பகவானான ஸ்ரீராமன் நிஷேத சாஸ்த்ரத்தை உபயோகப்படுத்தி வாலியை தண்டிக்கலாம், அது தர்மந்தானென்றும் நிருபணம் செய்தது ஸமஞ்ஜஸமாக ஆகுமா என்று யோசிக்கவேண்டும். திர்யக் ஜாதியிலும் மனுஷ்யர்களைப்போல் வ்யவஹாரமும், மனுஷ்யனுக்கு ஸமானமான விவேகமும் இருக்குமானால் அந்த திர்யக் ஜாதியினிடத்திலும் விதி நிஷேத சாஸ்த்ரத்திற்கு அவகாசமுண்டு. தர்மத்தில் அதிகாரமில்லாததான இந்த்ரன் முதலான தேவர்களுக்கு, வருத்ரன் முதலான அஸுரர்களைக் கொன்ற காரணத்தால் ப்ரம்மஹத்திதோஷம் ஏற்பட்டதென்றும், அந்த தோஷத்தை நிவர்த்தி செய்து கொள்ள ப்ராயச்சித்த கர்மாவில் அதிகாரம் ஏற்படுவதுபோல் மனுஷ்ய ஸமானமாக வ்யவஹாரஞ் செய்கிற திர்யக்ஜாதிகளுக்கும் விதி நிஷேத சாஸ்த்

ரத்தில் அதிகாரத்தை ஒப்புக் கொள்வதில் யாதொருவிதமான பாதகமுமில்லை.

தவிரவும், இந்த்ரன் முதலான தேவர்களுக்கு தன்னைக்காட்டிலும் வேறான இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களில்லாததினால், தானே தேவதையாயிருக்கும் கர்மாக்களில் அவர்களுக்கு அதிகாரமில்லாமல் போனாலும், அவர்களை தேவதைகளாய் அபேக்ஷிக்காத, தானம், தீர்த்தாடனம் முதலான தர்மங்களிலோ, மோக்ஷ ஸாதனமான ப்ரம்ம வித்யையிலோ இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளுக்கும் அதிகாரம் உண்டென்று தான் சாரீரகமீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்தில் 'सुदुष्यं पि वाद्रायणससम्भवात्' ('தடிவயடிவி வாடிராயணஸஸம்பவாகி') (ததுபர்யபி பாதராயணஸஸம்பவாத்) என்ற தேவதாதிகரணத்தில் வித்தாந்தம் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. அதுபோல் ப்ரக்ருதத்திலும் விவேகமுள்ள வாலியைப் போன்ற வானரர்களுக்கும், திர்யக் ஜாதியானாலும், தர்மாதர்மங்களில் அதிகாரமுண்டு. இந்த்ரன் முதலான தேவர்களுக்குக்கூட அந்தந்த மந்த்ரங்களில், இந்த்ரன், வருணன், என்று அந்தந்த தேவதைகளைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் சப்தங்களுக்கு (அதாவது தேவதா வாசகமான சப்தங்களுக்கு.) அந்தர்யாமியான ஈச்வரனிடத்தில் ஸமந்வயத்தை (தாத்பர்யத்தை) ப்ரதிபாதனம் செய்திருக்கிறபடியாலும், அக்காரணத்தால் எந்த கர்மாவிலும் இந்த்ரன் முதலான தேவர்களுக்கு தேவதை என்ற முறையில் ஸம்பந்தமில்லாமல் போனாலும், வேதத்தில் சொல்லிய எல்லாக் கர்மாக்களிலும் இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களுக்கும் அதிகாரம் உண்டென்றே வித்தாந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தேவர்களை ப்ராம்மணர்கள் என்று சொல்ல முடியாமல் போனாலும் தேவர்களும் ஷத்ரீயர்கள் ஆனபடியால், வைவஸ்வதமனு முதலானவர்களைப்போல் கர்மாவிலும் அதிகருநர்கள் தான், என்பதை அவச்யம் ஒப்புக் கொண்டே தீரவேண்டும். அக்காரணத்தினாலேயே புராணங்களில் இந்த்ரன், வருணன், முதலான தேவர்கள் யக்

ளும் செய்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஆனால் அந்த வாச்யங்களை அர்த்தவாத வாச்யமென்று தள்ளிவிடக் கூடாது. எந்த புண்ய கர்மாக்களுக்கும் அர்த்தவாத வாச்யங்களைக் கொண்டுதான் பலத்தைக் கல்பிக்கவேண்டும். அதுபோல் அர்த்தவாத வாச்யங்களால் தேவர்களுக்குக் கர்மாக்களையும் கல்பிக்கலாம். த்ரைவர்ணிகர்களுக்குத்தான் கர்மாவில் அதிகாரமென்று சொல்லுமிடத்தில், த்ரைவர்ணிக பதத்திற்கு வேதஸம்பத்தி, வேதார்த்த ஞானம், இவைகளோடு கூடின ஜாதி என்ற அர்த்தத்தைப் ப்ரகாசப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இந்த்ரன் முதலான தேவர்களுக்குக் கர்மாவிலும் அதிகாரமுண்டு. அதுபோல் வாலியைப் போன்ற திரியக் ஜாதிகளுக்கும் வேதார்த்த ஞானஸம்பத்தி இருக்கும் பக்ஷத்தில் விதி நிஷேத சாஸ்தரத்தில் அதிகாரத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இதுதான் ஸ்வர்களுக்கான வேதவ்யாஸர், வால்மீகி முதலான மஹர்ஷிகளுடைய ஆந்தரமான அபிப்ராயமாகும்.

புராணந்தரத்தில், மார்க்கண்டேய மஹர்ஷியினிடம் ஜெமினி தர்மதத்வத்தைத் தெரிந்து கொள்ள ஆவலுடன் ப்ரசன்மம் செய்யுங்காலத்தில், விந்தய பர்வதத்தினுடைய உபவனத்தில் வளிக்கும் ஒரு பக்ஷ மூலாக ஜெமினிக்கு மார்க்கண்டேயர் தர்ம ஸூக்ஷ்மத்தை உபதேசித்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரகந்தமான ஸ்ரீமத் ராமாயணத்திலேயே, ஜடாயுஸ்விற்கு பகவானை ஸ்ரீராமனை ஒளர்த்வதேஹிக க்ரியை செய்தார் என்பதாகவும், பிறகு ஜடாயுஸ்வின் ப்ராதாவான ஸம்பாதி, ஜடாயுஸ்வின் மரணத்தைக் கேட்டதும் தன்னுடைய ப்ராதாவுக்குத் தான் உதகதானம் செய்ததாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் எல்லாவிஷ்டமும் ஸங்கதந்தான். விவேகத்தான் ப்ரதானம்; ஜாதி ப்ரதானமல்ல. விவேகத்திற்குப் பூர்வஜன்ம ஸம்ஸ்காரம் காரணமாகும். ஆகையால் எந்த ஜாதியில் பிறந்தவனாயிருந்தாலும் பூர்வஜன்மஸம்ஸ்கார பலத்தால் விவேகம் இருக்கும் பக்ஷத்தில் அந்த ஜாதிக்கு விதி நிஷேத ரூபமான சாஸ்த்

ரத்தில் அதிகாரத்தை ஒப்புக்கொண்டே தீரவேண்டும். ப்ரக்ருதத்தில் வாலி, ஸுகீர்வன் முதலிய வானரங்களோ திர்யக் ஜாதியில் பிறந்தவர்களாயிருந்தாலும், விவேக முள்ள வர்களானதினால் வாலிக் கெதிரில் பகவானான ஸ்ரீராமன் தர் மத்தை உபதேசஞ் செய்து, ப்ராதாவான ஸுகீர்வன் ஜீவித் துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அவனுடைய பார்வையான ருமையினிடத்தில் வாலி ஸங்கமம் செய்தது அதர்மந்தான் என்றதை ருஜுப்படுத்தி, அதற்கு அவனுக்கு வத சிசுஷ தான் செய்யவேண்டு மென்றும் சட்டத்தையும் ப்ரகாசப் படுத்தி வாலியை பகவானான ஸ்ரீராமன் கொன்றது, பரம தர்மந்தான் என்பதை சாஸ்த்ரத்திலும், சிஷ்ட ஆசாரத்தி லும் நம்பிக்கையுள்ள ஆஸ்திகர்கள் ஒப்புக்கொண்டே தீர வேண்டும்

प्रययसि धातुः सुशश्वेर्मुख्यः श्रुतिगणमपनीतं प्रत्युपादस हत्वा ।
दिदिजमकथयशो ब्रह्म सत्यवनानां तमहमखिलहेतुं जिह्मिनीं नतोऽसि ॥

புறயவபலி யாது: ஸுகீர்வன்கெழுடிவெறு: ஸுகீ
மணவநீதம் ப்ரத்யுவாடித் து ஹவா
ஜிஹிமகதயபஷேஜா ஸ்ரஹ ஸதஜ்வுதாநாம் தஹவீய
ஹெதுஃ ஜிஹீநம் நதொஃவலி ॥

ப்ரலயபயலி தாது: ஸுப்தாக்தேர்முடகப்ய் ச்ருதிகணமபநீதம்
ப்ரத்யுபாதத்த ஹத்வா ।
திதிஜமகதயத்யோ ப்ரஹ்ம ஸத்யவ்ரநாநாம் தமஹமகிலஹேதம்
ஜிஹ்மயீநம் நதோஸ்மி ॥

இந்த ச்லோகத்தால், ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில், மஹா புருஷனான ஸ்ரீசுகாசார்யாள் மத்ஸ்யாவதாரகதையை வர்ணிக்கின்றார். அதாவது, மஹாப்ரளய காலத்தில் ஹிரண்யகர்ப்பன் யோக நித்ரையில் அமர்ந்திருக்கும் பொழுது, அந்த புருஷ அவதாரத் தினுடைய முகங்களிலிருந்தும் வேத ஸமுஹங்களை ஹயக் ரீவன் என்ற ஒரு அஸுரன் அபஹரித்துக்கொண்டு பாதாள லோகம் சென்றுவிட்டான். மறுபடியும் ஸ்ருஷ்டியினுடைய

ஆரம்ப காலத்தில் ஸத்ய வ்ரதன் என்ற ஆதிராஜனான ஒரு மனுவினுடைய ப்ரார்த்தனைக் கிணங்கி, பகவானான மஹா விஷ்ணு மதஸ்யமாக அவதரித்துப் பாதாள லோகம் சென்று அந்த ஹயகீர்வ நென்ற அஸுரனையும் கொன்று, மறுபடியும் வேதத்தை ஸ்வீகரித்து பூலோகம் வந்து அதை அங்காங்கு ஸ்தாபித்துவிட்டு, வேதத்தினுடைய பரம தாத் பர்யத்திற்கு விஷயமான பரப்ரம்மத்தையும் ஸத்யவ்ரதனுக்கு உபதேசித்தார். அந்த மதஸ்யமோ ஸகல ஜகத்திற்கும் மூலகாரணமான பரம்பொருள்தான். வேஷத்தால்தான் மதஸ்யம். அந்த பரம்பொருளை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன் என்று சுகாசார்யாளே சொல்லியிருக்கிறார். ஆகையால் இந்த இடத்தில் மதஸ்யமானது எப்படி ஞானோபதேசம் பண்ணுமென்று கேட்க முடியுமா? அந்த ஸ்தலத்தில் ஜாதியை மறந்து விவேகத்தைத்தானே ப்ரதானமாக ஸ்வீகரித்துக் கொள்ளவேண்டும். அதுபோல்தான் ப்ரக்ருதத்திலும் வாலி ஸுகீர்வன் முதலானவர்கள் விஷயத்திலு மென்பதை அறியவும் ஆனால், மதஸ்யமாக வெளிக்குத் தோன்றினாலும் ஸாஷ்நாத் மஹா விஷ்ணுத்தானே. அதுபோல் ப்ரக்ருதத்தில் ஆகுமா? என்ற சங்கடக்கு, வாலி, ஸுகீர்வன், முதலான வானரங்கள் வெளிக்கு திர்யக் ஜாதிகளாகத் தோன்றினாலும், உண்மையில் இந்தரன் ஸூர்யன் முதலான தேவர்கள்தான், என்றதை அறிந்து, ராமன் செய்த வாலி வதத்தைப் பரமதர்மத்தானென்று அறியவும்.

*

*

*

एवमुक्तस्तु रामेण वाली प्रव्यथितो भृशम् ।

न दोषं राघवे दध्यौ धर्मोऽधिगतनिश्चयः ॥

வனவலுகூலு ராமெண வாலீ வ்ரவ்யதீதோ ஹ்ரஸாடி ।

ந ஷொஷம் ராவவெ ட்யத்யௌ யதேஷ்யிமதநிப்யயஃ ॥

வெமுத்தஸ்து ராமேண வாலீ ப்ரவ்யதீதோ ப்ருசம் ।

ந தோஷம் ராகவே தத்யௌ தர்மேதிகதநிச்சயஃ ॥

ராமன் சொல்லிய வார்த்தையைகளைக் கேட்டு வாலி 'நாம் ராமனுடைய மஹத்வமும், தர்மரஹஸ்யமும் தெரியாமல் அதிகோபமாய்ப் பேசிவிட்டோமே' என்ற விஷயத்தில் மிகவும் வருத்தத்தை அடைந்து, ராமனுடைய வசனத்தால்லயே தான் தர்ம ரஹஸ்யத்தை அறிந்த காரணத்தால் ராமனிடத்தில் கொஞ்சமேனும் தோஷ மிருப்பதாக வாலியே நினைக்கவில்லை. அஞ்சலிபந்தத்துடன் ராமனிடம் தன்னுடைய அபிப்ராயத்தை ஸ்பஷ்டமா யும் தெரிவித்துக் கொண்டான் அதாவது:—

यत्त्वमाथ नरश्रेष्ठ तदेवं नात्र संगयः ।

प्रतिवक्तुं प्रकृष्टे हि नापकृष्टस्तु शक्नुयात् ॥

யத்வமா^{க்}த^{க்} நர^{க்}ஸ்ரேஷ்ட^{க்} ததெ^{க்}வம்^{க்} நா^{க்}த்ர ஸம்^{க்}சய^{க்} : ।

ப்ர^{க்}திவக்^{க்}தும்^{க்} ப்ர^{க்}க்ருஷ்டே^{க்} ஹி^{க்} நா^{க்}பக்^{க்}ருஷ்ட^{க்}ஸ்து^{க்} சக்^{க்}துயாத் ॥

யத்வமாத் நரச்ரேஷ்ட தேவம் நாந்ர ஸம்சய: ।

ப்ரதிவக்தும் ப்ரக்ருஷ்டே ஹி நாபக்ருஷ்டஸ்து சக்தயாத் ॥

'ராமா! என்னுடைய வத விஷயமாகத் தாங்கள் எந்தெந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னீர்களோ, அவைகள் அவ்விதம்தான். தர்மத்திலிருந்தும் கொஞ்சமேனும் நழுவாதது என்பதில் எனக்கு கொஞ்சமேனும் ஸம்சயமில்லை. மேலும், ஸர்வக்ருணை தங்களிடத்தில் கிஞ்சிக்குருணை நான் என்னதான் சொல்ல முடியும்? ஸாஹஸத்துடன் தங்களுக்குப் பதில் சொன்ன என்னுடைய மெளட்யத்தையும் தாங்கள் கூறித்துக் கொள்ளவேண்டும். தாங்களோ, தர்மஸூக்ஷ்மத்தைப் ப்ரத்யக்ஷமாக அறிந்த மஹாநுபாவன். நானோ.

मामप्यगतधर्माणं व्यतिक्रान्तपुरस्कृतम् ।

धर्मसंहितया वाचा धर्मज्ञ परिपालय ॥

மா^{க்}ஹ^{க்}வ^{க்}ஸ்த^{க்}ம^{க்}த^{க்} ய^{க்}ஜ்^{க்}க^{க்}ா^{க்}ணம்^{க்} வ^{க்}ஸ்தி^{க்}க்ர^{க்}ா^{க்}ண^{க்} வ^{க்}ஸ்த^{க்}ஸ்த^{க்}ஸ்த^{க்} ।

ய^{க்}ஜ்^{க்} ஸம்^{க்}ஹி^{க்}தயா^{க்} வா^{க்}வா^{க்} ய^{க்}ஜ்^{க்}ஜ்^{க்} வ^{க்}ஸி^{க்}வா^{க்}ய ॥

மாமப்யகத தர்மாணம் வ்யதித்ராந்த புஸ்க்ருதம் ।
தர்ம ஸம்ஹிதயா வாசா தர்மக்ஞு பரிபாலய ॥

அவச்யம் செய்யவேண்டிய தர்மங்களைக் கைவிட்டவன், செய்யக்கூடாததான அதர்மங்களை தர்மம் போல் ஆசரித்தவன். என்னைப்போல் பாபியான ஒரு ப்ராணியை மற்றொரு இடத்தில் பார்க்க முடியாது. தங்களுடைய வார்த்தைகள் ஒன்றொன்றிலும் தர்ம தத்துவங்கள் ப்ரகாசிக்கின்றன. அதைக்கேட்டு நானும் இப்போது தர்ம ரஹஸ்யத்தை அறிந்து, இவ்விதம் நான் பாபியாக ஆகிவிட்டேனே என்று மிகவும் வருந்துகிறேன். என்னைத் தாங்கள்தான் தர்மமாக ரக்ஷிக்கவேண்டும். என்னுடைய ஆத்மாவைப் பற்றியும் எனக்கு யாதொரு கவலையுமில்லை. தாரையைப் பற்றியோ, மற்ற பந்துக்களைப்பற்றியோ எனக்குக் கவலையில்லை. அங்கதன் என்ற என் புத்ரனைப்பற்றி மாத்ரம் என் மனம் ரொம்பவும் வருந்துகிறது. குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து என்னைவிட்டு அவன் பிரிந்ததில்லை. அவன் ஒருவன்தான் எனக்குப் புத்ரன். அவனை மாத்ரம் தாங்கள் ரக்ஷிக்கவேண்டும். ஸுகீர்வனிடத்திலும் அங்கதனிடத்திலும் ஸமானமான பாவத்தைத் தாங்கள் வைத்து அங்கதனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பரதனும், லக்ஷ்மணனும் எவ்விதம் தங்களுக்கு ப்ராதாக்களோ, அதுபோல் ஸுகீர்வனையும் அங்கதனையும் தங்கள் ப்ராதாவாகவே பாவிக்கவேண்டும். உண்மையில்,

त्वतोऽहं वधमाकांक्षन् वर्यमाणोऽपि तारया ।

सुग्रीवेण सह भ्रात्रा दून्द्युद्धसुपागतः ॥

கவதொஹம் வயமாகாங்க்ஷந வாயுஹொணொஹி தாரயா ।
ஸுகீர்வெண ஸஹ ஸ்ராத்ரா ஊஹயஹொஹொவாமதஃ ॥

த்வத்தோஹம் வதமாகாங்க்ஷந வார்யமாணாபி தாரயா ।
ஸுகீர்வெண ஸஹ ப்ராத்ரா த்வந்த்வயுத்தமுபாகதஃ ॥

தாரையினால் ஸுகீவனோடு யுத்தத்திற்குப் போகக்கூடா தென்று நான் தடுக்கப்பட்டவனாயிருந்தாலும் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தையும் மஹிமைகளையும் அறிந்தே நான் தங்கள் கையினால் எனக்கு வதம் ஏற்பட வேண்டுமென்று எண்ணித் தான், ஸுகீவனோடு நான் யுத்தம் செய்ய வந்தேன். என் மனோரதம் பூர்த்தியாகிவிட்டது. தங்களுடைய பாணத்தால் வதம் ஏற்பட்டதிலிருந்து, நான் வானரபாவத்திலிருந்து விழுத்தனாகி நித்ய ஸூரிகளுடைய நடுவில் முக்தனாக விளங்கி வரும்படியான பாக்யத்தை அடைந்துவிட்டேன்”

இந்த தாத்பர்யத்தால் கூர்ம புராணத்திலுள்ள ஒரு ப்ராசீனமான கதையையும் ஆஸ்திகர்கள் அநுஸந்தானம் செய்துகொள்ள வேண்டிய தவசியமாகும். அதாவது:—

அபராஜிதமான வைகுண்டத்திற் கதிபதியான மஹா விஷ்ணு ராமாவதாரம் செய்வதற்கு பூந்தியே. ப்ரம்மாவினு டைய ஆக்ஞையினால் இந்த்ரன் முதலான தேவர்களே, தபோ மஹிமையினால் வானர ஸ்த்ரீகளாக ஆவிர்பவித்திருக்கும் அப்ஸரஸ்ஸுக்களிடம், மஹாபலிஷ்டர்களான புத்ரர்களை உண்டு பண்ணினார்களென்று பூநீமத் ராமாயணத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

19-றகு வாலியும்தான் ராமனிடம் யாதொரு விதமான வார்த்தையையும் பேசமுடியாமல் மௌனமாக இருந்துவிட்டான். ராமனும் வாலியை ள்ளர்த்வமான வாக்யங்களால் ஸமாதானப்படுத்தினார்: “ஹே ஹரிச்வரா, நீ எந்த விஷயத்திலும் ஸந்தாபத்தை அடையக்கூடாது. உன் புத்ரனான அங்கதனை ரக்ஷிக்கிற விஷயத்தில் உனக்கும் கொஞ்சமேனும் கவலைவேண்டாம். நான் அது விஷயத்தில் ஜாகரூகனாக இருந்து வருகிறேன். தர்மத்திற்கு விருத்தமாக நான் நடந்து கொண்டதாக நீ நினைக்கவேண்டாம். ஸுகீவனோடு நீ யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்குங் காரணத்தால் பராங்குலனாக நீ இருக்கும்பொழுது உன்னை நான் வதித்ததினாலும்,

மரத்தடியில் மறைந்திருந்து உன்னை நான் கொன்றதினாலும் நான் அக்ருத்யத்தைச் செய்தவன்போல் உனக்குத் தோன்றலாம். அந்த துரெண்ணத்தை நீ விட்டுவிடவேண்டும். உன்னுடைய வதம் தர்மமா? அதர்மமா? என்று விசாரித்து, தர்மந்தான் உன்னுடைய வதமென்ற நிச்சயமேற்பட்ட பிற்பாடுதான், நான் உன்னை வதித்தேன். ஆகையால் என்னை அதார்மிகளே என்று ஸந்தேஹிக்க வேண்டாம். உன்னுடைய ஆத்மாவைப் பற்றியும் உனக்குக் கவலை வேண்டாம். ப்ராதாவினுடைய பார்வையினிடம் ஸம்பந்தப்பட்டதினாலும் ப்ராதாவை ராஜ்யத்தைவிட்டு வீரட்டின காரணத்தாலும் பரலோகம் நமக்கெப்படிக்கிடைக்கும், என்ற ஸந்தேஹம் உனக்கு வேண்டாம்.

राजभिर्धृतदण्डास्तु कृत्वा पापानि मानवाः ।

निर्मलाः स्वर्गमायान्ति सन्तः मुक्तितनो यथा ॥

शासनाद्वा विमोक्षाद्वा स्तेनः स्तेयाद्विमुच्यते ।

राजा त्वशासन्पापस्य तदवाप्नेति किल्बिषम् ॥

ராஜபிர் த்ருதண்டாஸ்து க்ருத்வா பாபாநி மாநவா : ।
நிர்மலா : ஸ்வர்கமாயாந்தி ஸந்த : ஸுக்ருதிநோ யதா ॥
சாஸநாத்வா விமோக்ஷாத்வா ஸ்தேந : ஸ்தேயாத்விமுச்யதே ।
ராஜா த்வசாஸந்பாபஸ்ய ததவாப்நோதி கில்பிஷம் ॥

ராஜபிர் த்ருதண்டாஸ்து க்ருத்வா பாபாநி மாநவா : ।
நிர்மலா : ஸ்வர்கமாயாந்தி ஸந்த : ஸுக்ருதிநோ யதா ॥
சாஸநாத்வா விமோக்ஷாத்வா ஸ்தேந : ஸ்தேயாத்விமுச்யதே ।
ராஜா த்வசாஸந்பாபஸ்ய ததவாப்நோதி கில்பிஷம் ॥

என்ற மனுவசனத்தை அநுஸரித்து உனக்கு மஹாப்ராயச் சித்தம் ஏற்பட்டு விட்டபடியால் நீ பரலோகம் போவதில் யாதொரு ப்ரதிபந்தகமான பாபமும் உன்னிடத்திலில்லை. ப்ராயச்சித்த ரூபமான தர்மமாகவே உன்னுடைய வதமாகிற

படியால் என்விடத்திலும் அதார்பிகளே என்ற சங்கைக்கு இடமே யில்லை. ஆகையால், உன் விஷயத்திலோ, என் விஷயத்திலோ நீ ஸந்தேஹத்துடன் குழப்பத்தை அடையவேண்டாம்' என்று.

न वयं भवता चिन्त्योः नाप्यात्मा हरिसत्तम ।

वयं भवद्विशेषेण धर्मतः कृतनिश्चयाः ॥

ந வயம் ஹவதா ஹிந்த்யோ: நாவ்யாத்மா ஹரிஸததம |
வயம் ஹவதவிசேஷேண ஧ர்மத: க்ருதநிச்யாய: ||

ந வயம் பவதா சிந்த்யா: நாப்யாத்மா ஹரிஸததம |
வயம் பவதவிசேஷேண தர்மத: க்ருதநிச்யாய: ||

என்ற ச்லோகத்தால் வாலியை ஸ்ரீராமன் ஸமாதானப் படுத்தினார்.

“தண்டனைக்கு அர்ஹனாயுள்ள புருஷஸிடத்தில் எந்த அரசன் தண்டனையைச் செய்கிறானோ, தண்டிக்கக்கூடிய குற்றத்தைச் செய்த எவன் அரசனால் தண்டிக்கவும் படுகிறானோ,—அதாவது, தண்டிக்கிறவன், தண்டிக்கப்படுகிறவன் இருவர்களும்---அவரவர்களுக்கு சாஸ்த்ரத்தை அநுஸரித்ததால் ஏற்படவேண்டிய லாபம் எதுவோ அதை அவரவர்கள் அடைந்தவர்களாகவே ஆகிறார்கள். சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியபடி உன் குற்றத்திற் கேற்பட்ட ந்யாயமான தண்டனையை என் மூலமாய் நீ அடைந்து விட்டபடியால் நீ பரமசுத்தனாக ஆவிட்டாய். பரலோகத்திற்கு யாதொருவிதப் ப்ரதிபந்தமும் உனக்கேற்படாது. ஆகையால் மனதிலுள்ள சோகத்தையும், அவிவேகத்தையும், பயத்தையும், விட்டுவிட்டு, ‘எகல பாபத்திலிருந்தும் நாம் விடுபட்டவனாகி விட்டோ’மென்ற ஸந்தோஷத்துடன் நீ இருந்து வரவேண்டும். ப்ரார்ப்த கர்மாவை யாராலும் வெல்ல முடியாது. உன் விடத்தில் அங்கதன் எவ்விதம் போஷிக்கப்பட்டு வந்தானோ அதற்கு மேலாகவே என்விடத்திலும், ஸுகீர்வனிடத்திலும்

போஷிக்கப்பட்டுப் பெருமையை மடைந்து வருவான் என்பதையும் நீ அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அந்த விஷயத்தில் ஸந்தேஹமே வேண்டாம்” என்றும் பலவாறாக வாலியை ஸ்ரீராமன் ஸமாதானப் படுத்தினார்.

स तस्य वाक्यं मधुरं महात्मनः समाहितं धर्मपथानुवर्तिनः ।
निशम्य रामस्य रणावमर्दिनः वचः सुयुक्तं निजगाद वानरः ॥
शराभितप्तेन विचेतसा मया प्रदूषितस्त्वं यदजानता प्रभो ।
इदं महेन्द्रोपम भीमविक्रम प्रसादितस्त्वं क्षम मे नरेश्वर ॥

ஸ தஸ்ய வாக்யம் மதூரம் மஹாத்மநஃ ஸமஹிதம் தர்மபதானுவர்தினஃ ।
நிசமய ராமஸ்ய ரணாவமர்தினஃ வசஃ சுயுக்தம் நிஜகாத வானரஃ ॥
ஸராஹிதவெத விசேதஸா மயா ப்ரதூஷிதஸ்த்வம் யதஜானதா ப்ரபோ ।
ஐதம் மஹேந்த்ரோபமபீமவிக்ரம ப்ரஸாதிதஸ்த்வம் க்ஷம மே நரேஸ்வர ॥
நரெஸ்யர ॥

ஸ தஸ்ய வாக்யம் மதூரம் மஹாத்மநஃ ஸமஹிதம் தர்மபதானுவர்தினஃ ।
நிசமய ராமஸ்ய ரணாவமர்தினஃ வசஃ சுயுக்தம் நிஜகாத வானரஃ ॥
ஸராஹிதவெத விசேதஸா மயா ப்ரதூஷிதஸ்த்வம் யதஜானதா ப்ரபோ ।
ஐதம் மஹேந்த்ரோபமபீமவிக்ரம ப்ரஸாதிதஸ்த்வம் க்ஷம மே நரேஸ்வர ॥

வாலியும் ராமனுடைய ஸமாதான வார்த்தையைக் கேட்டு உசிதமான பதிலைச் சொன்னான். “ராமா! உன்னுடைய, மஹிமையை அறியாத மூடனாக நான் ஆகிவிட்டேன். அத்துடன், உன் பாணத்தால் அடிபட்ட காரணத்தால் இருந்த ப்ரக்ஞையையும் இழந்துவிட்டேனே! இந்த காரணங்களைக் கொண்டு அக்ஞானத்தால் நான் அதீந்தரிய தர்ம விஷயத்தில் உன்னோடு ப்ரலாபித்தேனென்பது யாதொன்றுண்டோ அது பெரிய அபராதமாகத்தானாகும். நீயோ இந்த்ரனுக்கு ஸமானமான வைபவ முள்ளவன், சத்ருக்களுக்கு

பயத்தை உண்டு பண்ணும் பராக்ரமத்தோடும் கூடினவன். இவ்வித மஹிமையுள்ள உன்னிடத்தில் நான் அபசாரம் செய்து விட்டேனே என்ற விஷயத்தில்தான் என் மனது தாபத்தை அடைகிற தன்னியில், மற்ற எந்த விஷயத்திலும் எனக்குக் கொஞ்சமேனும் தாபமில்லை. என்னுடைய அப ராதங்களை நீ பொறுத்துக்கொண்டு என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு வாலி ராமபாணத்தினுடைய வீர்யத்தால் அந்த்யகால துக்கத்தை ஸஹிக்க முடியாமல் ப்ராண வியோகத்தை அடைந்தான்.

இவ்விதம் ராமபாணத்தால் அடிபட்டு தன் பர்த்தா வான வாலி ம்ருதனாகப் போனதை தாரையானவள், கேட்ட மாத்திரத்தில், அந்தப்புரத்திலிருந்தும் கிளம்பி ஓடி வந்து வெகுப்ரகாரமாக ப்ரலாபித்துக் கதறினாள். ராமனையோ, லக்ஷ்மண ஸ்வாமியையோ, ஸுகீரீ வனையோ, கொஞ்சமேனும் கண்யமாக நினைக்காமல் ம்ருத மாகக்கிடக்கும் வாலியின் ஸமீபஞ்சென்று தாரை அநேக வானர ஸ்த்ரீகளோடுங்கூட கதறுவதைப் பார்த்து, ஸ்ரீராமனுக்கும் மனதில் கொஞ்சம் வருத்தம் ஏற்பட்டது. ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியை அழைத்துத் தாரையை ஸமா தானம் செய்யும்படி பகவானான ஸ்ரீராமன் ஆக்ரூபித்தார். ஆஞ்சனேயஸ்வாமியும் தாரையினுடைய ஸமீபஞ் சென்று ஸமாதானம் செய்தார். “ஹே தாயே,

गुणदोषकृतं जन्तुः स्वर्गमिफलहेतुकम् ।

अव्यग्रस्तदवाप्नोति सर्वं प्रेत्य शुभाशुभम् ॥

முண்பொஷகூதம் ஜந்து: ஸ்வர்கமஹேதுகம் ।

சுவய்ரஸ்ததவாப்னோதி ஸர்வம் ப்ரேத்ய ஸுபாஸுபம் ॥

குணதோஷக்ரூதம் ஜந்து: ஸ்வகர்மபலஹேதுகம் ।

அவ்யக்ரஸ்ததவாப்னோதி ஸர்வம் ப்ரேத்ய ஸபாஸபம் ॥

என்ற சாஸ்த்ரத்தால் பூர்வகர்ம வாஸனை என்ற காரணத்தால் இந்த ஜன்மாவில் ப்ராணிகள் ஞானத்தாலோ, அக்ஞானத்தாலோ, அதாவது தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, எந்த கர்மாக்களைச் செய்கிறார்களோ அந்த கர்மா—சுபகர்மாவானால் அதனுடைய பலமாகிய ஸுகத்தை அனுபவிக்கவும், அசுபகர்மாவானால் அதன் பலமாகிய துக்கத்தை அனுபவிக்கவும், கர்ம வேகத்தால் தங்கு தடையில்லாமல் இந்த சரீரத்தை விட்டுவிட்டுப் பரலோகம் செல்லுகிறார்கள்; என்று தெரிகிற படியால் உன்னுடைய பர்த்தாவான வாலியானவன் ஸுகரீவனாலேயோ, ராமனாலேயோ கொல்லப்பட்டான் என்ற எண்ணத்தை நீ அடையவேண்டாம். அவனுடைய கர்மவினால் தான் அவன் கொல்லப்பட்டான். அப்படிக் கொல்லப்பட்டுப் பரலோகத்தில் அநுபவிக்கவேண்டிய கர்மாவோடு பரலோகம் சென்று விட்டான். ஸுகரீவாதிகளைக் கேவலம் நிமித்தமாக மாத்திரந்தான் சொல்லவேண்டும். விவேகமுள்ள நீ, இவ்விதம் ப்ரலாபிப்பது உனக்கு அழகல்ல. தவிரவும்,

शोच्या शोचसि कं शोच्यं दीनं दीनानुकम्पसे ।

कस्य को वाऽनुशोच्योऽस्ति देहेऽसिन्बुद्बुदोपमे ॥

சொச்யா சொசவி கம் சோச்யம் தீநம் தீநாநுகம்பஸே ।

கஸ்ய கோ வாஃநுசொச்யொஸ்தி தேஹேஸிந்ஃபுத்புதோபமே ॥

சோச்யா சொசவி கம் சோச்யம் தீநம் தீநாநுகம்பஸே ।

கஸ்ய கோ வாநுசொச்யொஸ்தி தேஹேஸிந்ஃபுத்புதோபமே ॥

ஹே தாரே, வாலியைப்பற்றி நீ துக்கப்பட வேண்டிய அவச்யமேயில்லை. இது உனக்கு மாத்திரமல்ல. பொதுவாக எல்லா ப்ராணிகளையும் சேர்ந்தது. போனவனைப் பற்றி துக்கிப்பதில் என்ன ப்ரயோஜனம் ஏற்படும்? அவனவன் தன் தன் நிலையைப் பற்றித்தான், 'நாம் எந்த கர்மவினால் எந்த லோகம் போவோமோ' என்று துக்கித்துக்கொள்ள வேண்டியது. போனவனோ அவன் கர்மவிற்குத் தகுந்த

படி லோகாந்தரம் போய்விட்டான். உன்னுத்மாவைப் பற்றி, நீ 'நமக்கென்ன கதி ஏற்படப்போகிறதோ. என்று துக்கிக்கத் தகுந்தவளாக இருக்கிறாய். அதைப் பற்றி நீ கவலைப்படாமல் வாலியைப் பற்றி கவலைப்படுகிறாய். அவன் தான் அவன் கரிமாவிற்றுகரிய லோகம் சென்றுவிட்டான். பிறகு எதற்காக துக்கப்படவேண்டும்? தவிரவும் நீ ஸ்வயம் தீனையாக இருந்துகொண்டு அன்யனை தீனாக நினைத்து அவன் தைன்யத்தைப் போக்கடிக்கக் கவலைப்படுகிறாயே. அதுவும் உன்னுடைய மெளட்யத்தைத்தான் ப்ரகாசப் படுத்துகிறது. இந்த தேஹத்தில்—எல்லா தேஹங்களும் நச்வரமானதினாலும், ஸமுத்ர நுரையைப்போல் அஸ்திரமான தினாலும்—துக்கப்படுகிறவன் யார்? துக்கத்திற்கு விஷயம் எது? எல்லாதேஹமும் நச்வரமாக இருக்கும் பொழுது மேற் சொன்ன விபாகத்திற்கு அவகாசமுண்டா? ஒரு மஹா ரோகியானவன் மற்றொரு மஹாரோகியைப்பார்த்து அவன் ரொம்பவும் ரோகத்தால் கஷ்டப்படுகிறானே என்று துக்கிப் பது போலிருக்கிறது, நீ துக்கப்படுவது. தேஹமே ஆத்மா என்ற தேஹாத்ம வாதத்தை அநுஸரித்து நான் இந்த விஷயத்தை உனக்குச் சொன்னேன். வாஸ்தவத்திலோ தேஹம் ஆத்மாவாக ஆகாது. ஆத்மா தேஹத்திற்கு விலக்ஷணமான வஸ்து என்பது ஸுப்ரஸித்தமானது. வாலியினுடைய சரீரமே உன் பர்த்தா என்றெண்ணி துக்கப்படுகிறாயா? அல்லது வாலி சரீராவச்சின்னமான ஆத்மாவை பர்த்தாவாக நினைத்து நீ துக்கப்படுகிறாயா? ஆத்மாவோ நித்யமான வஸ்துவான தினால் துக்கத்திற்கு விஷயமாகவே ஆகாது. சரீரமோ என்றும் நச்வரமானதினால் என்றும் அழியப் போகிறதே; அக்காரணத்தால் அதுவும் துக்கத்திற்கு விஷயமாக ஆகாது.

अन्तवन्त इमे देहाः नित्यस्योक्ताः शरीरिणः ।

अनाशिनोप्रमेयस्य तस्माद्युध्यस्वभारत ॥

சனவன் உலெ ஷெஹா: நித்யஸ்யோக்தா: ஸரீரிண: ।

சநாபிநொபுரெயஸ்ய தஸ்யாடிஸ்யஸ்வஹாரத ॥

அந்தவந்த இமே தேஹா: நித்யஸ்யோக்தா: சரீரிண: ।

அநாசினோப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாந்யுத்யஸ்வபாரத ॥

என்ற பகவத் வாக்யமே “ஆத்மா நித்யமானதினால் துக்கத்திற்கு விஷயமர்காது; தேஹம் நச்வர மானதிலும் துக்க விஷயமாக ஆகாது” என்றதில் ப்ரமாணமாக ஆகும். ஆகையால் விஷய மில்லாமலே அஸ்தானத்தில் நீ துக்கப்படுகிறாய். விவேகமுள்ள உனக்கு இது அழகல்ல. லோக ரீதியை அனுஸரித்தும் பிள்ளையில்லாம லிருக்கும் ஸ்த்ரீ பர்த்தா மரித்துவிட்டால் நிற்கதியாய் ஆகிவிட்டோமே என்று அழுதாலும் அது ஒரு விதத்தில் ந்யாயமாகக்கூடும். புத்ரனோடு கூடியிருக்கும் பொழுது பர்த்தா மரித்த பிறகு அழுகிற ஸ்த்ரீ உன்னை ஒருவனைத்தான் நான் பார்த்தேன். அங்கதன் என்ற புத்ரன் ராஜாதி ராஜனாக உனக்கு விளங்கி வரும்பொழுது ஏன் வீணாகக் கஷ்டப்படுகிறாய்? எழுந்திருந்து மனதை ஸமாதானப் படுத்திக்கொண்டு மரித்த வாலிக்கு மேல் செய்ய வேண்டிய கார்யங்களைச் செய்ய ஏற்பாடு செய்” என்று ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியானவர் தாரையை ஸமாதானப் படுத்தினார். தாரையும் ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியினுடைய உபதேச வாக்யத்தைக் கேட்டு சிறிது மனஸ் ஸமாதானத்தை அடைந்தவளானாலும், தன் பர்த்தாவான வாலியை இழந்த விஷயத்தில் அவளுக்கு ஏற்பட்ட துக்கத்தை வர்ணித்து முடியாது.

न हि मम हरिराजसंश्रयात् क्षमतरमस्ति परत्र चेह वा ।

अभिमुखहतवीरसेवितं शयनमिमं मम सेविषु क्षमम् ॥

ந ஹி மம ஹிராஜஸம்ஸ்யாத் க்ஷமதரமஸ்தி பரத்ர சேஹ வா ।

அபிமுகஹதவீரஸேவிதம் சயநமிமம் மம ஸேவிஷு க்ஷமம் ॥

ந ஹி மம ஹிராஜஸம்ஸ்யாத் க்ஷமதரமஸ்தி பரத்ர சேஹ வா ।

அபிமுகஹதவீரஸேவிதம் சயநமிமம் மம ஸேவிஷு க்ஷமம் ॥

என்று ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியைப் பார்த்துச் சொன்னாள். “ஹே ஹநுமன்! தாங்கள் என்ன வேதாந்தோபதேசம் செய் தாலும் என் மனது தாபத்தைத் தானடைகிறது வானராதி ராஜனான வாலியினுடைய ஸம்பந்தத்தைக் காட்டிலும் மேலான ச்ரேயஸ் இஹத்திலோ பரத்திலோ இல்லை யென்றே என்னுடைய நிச்சயமாகும். ஆகையால் யுத்தத்தில் சத்ரு வான ஸுகீர்வனுக்கு அபிமுகமாக நின்று கொண்டு யுத்தத் தில் மரித்த வீரனான வாலியுடன் உடன்கட்டையேறி மரிப் பதில்தான் என்னுடைய மனதிற்கு ஸந்தோஷ மேற்படும்.” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆஞ்சனேய ஸ்வாமிக் கெதிரில் மிகவும் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டாள். மரித்த வாலியும் தான் மரிக்கப்போகும் ஸந்தர்ப்பத்தில் அங்கதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு தனது எதிரில் வந்து நிற்கும் ஸுகீர் வனைப்பார்த்து ஸமாதானமும் செய்கிறான்.

सुग्रीव दोषेण न मां गन्तुमर्हसि किल्बिषात् ।

कृत्यमाणं भविष्येण बुद्धिमोहेन मां बलात् ॥

ஸுகீர்வ ஷோஷண ந மாம் கந்தமர்ஹஸி கில்பிஷாத் ।

கூர்ஷ்யமாணம் பவிஷ்யேண புக்திமோஹேந மாம் பலாத் ॥

ஸுகீர்வ தோஷண ந மாம் கந்தமர்ஹஸி கில்பிஷாத் ।

கூர்ஷ்யமாணம் பவிஷ்யேண புக்திமோஹேந மாம் பலாத் ॥

“ஸுகீர்வா! உன்னை நான் ராஜ்யத்தைவிட்டு விரட்டி விட்டு உன்னுடைய பத்னியான ருமையை ஸ்லீகரித்துக் கொண்டதனால் என்னை மஹாபாபியியென்றே நீ அறியக் கூடும். அவ்விதம் என்னை நீ எண்ணி அனாதரவு செய்யக் கூடாது. இவ்விதம் ராமபாணத்தா லடிபட்டு ஹதமாக நான் ஆகப்போகிற பாலியான கார்யத்திற் கனுகுணமான புத்தி மோஹத்தால் நான் மோசம் போய்விட்டேன். அக்கா ரணத்தால் என்னை நீ வீரோதியாக நினைத்துக்கொண்டு என் புத்ரனான அங்கதனிடம் த்வேஷத்தைப் பாராட்டக்கூடாது.

அங்கதனை ரக்ஷிக்கிற பொறுப்பு உன்னைச் சேர்ந்தது. அங்கதனும் உனக்கு ஸமானமான பராக்ரமத்தோடு கூடினவன் தான். ராக்ஷஸர்களுடைய வதத்தில் அங்கதனும் முன்பு நின்றுகொண்டு தேவர்களாலும் ஸாத்யப்படாத கர்மாவைச் செய்வான். ராகவனுடைய கார்யத்தையும் கொஞ்சமேனும் தடையிலாமலும், தாமத மன்றியிலும் செய்து முடிக்க வேண்டும்.

इयं च मालामाधस्व दिव्यां सुग्रीव काष्ठीनीम् ।

उदारा श्रीः स्थिताद्यस्यां संप्रजह्यान्मृते मयि ॥

உயம் அ மாலாமாதஸ்வ திவ்யம் ஸுகீர்வ காஞ்சநீம் ।

உதாரா ஸ்ரீ: ஸ்திதாடியஸ்யாம் ஸம்ப்ரஜஹ்யாந்மருதெ மயி ॥

இயம் ச மாலாமாதஸ்வ திவ்யம் ஸுகீர்வ காஞ்சநீம் ।

உதாரா ஸ்ரீ: ஸ்திதாஹ்யஸ்யாம் ஸம்ப்ரஜஹ்யாந்மருதெ மயி ॥

என்னுடைய கழுத்தில் விளங்கிவரும் காஞ்சனமாலையையும் நீ க்ரஹித்துக்கொள். அந்த மாலையில் ஸ்ரீயானவள் விளங்கி வருகிறாள். நான் மரித்துவிட்டால் அந்த மாலையை ஸ்ரீயானவள் விட்டுவிடுவாள். ஆகையால் என்னுடைய மரணத்திற்கு முன் பாக்ஷவ மாலையை நீ ஸ்வீகரித்துக்கொள்” என்று சொல்லிவிட்டு வாலியும் மரித்துவிட்டானென்று முன்பு சொல்லப்பட்டது. ஸுகீர்வனும் ப்ராத்ரு ஸௌஹ்ரு தத்தை முன்றிட்டு ரொம்பவும் துக்கத்தை அநுபவித்தான். ஸுகீர்வனுடைய துக்கத்தைப் பார்க்கும் பொழுது ராமனும் தைர்யத்தை அவலம்பிக்க முடியாமல் கொஞ்ச காலம் கஷ்டப்பட்டார். தாரையும் வாலியைக் கட்டிக்கொண்டு வெகு காலம் ப்ரலாபித்துவிட்டுக் கஷ்டப்படும் பொழுது, மந்த்ரிகள் தாரையை ஸமாதானஞ் செய்து வாலியினுடைய ஸமீபத்திலிருந்து கொஞ்ச தூரம் அப்பால் அழைத்து வந்தனர், மார்க்கத்தின் நடுவில் தாரை ராமனையும் பார்த்தாள்.

सा विस्फुरन्ती परिरभ्यमाणा भर्तुः सकाशादपनीयमाना ।
 ददर्श रामं शरचापपाणिं स्वतेजसा सूर्यमिव ज्वलन्तम् ॥
 सुसंवृतं पार्थिवलक्षणैश्च तं चारुनेत्रं मृगशबनेत्रा ।
 अदृष्टपूर्वं पुरुषप्रधानं अयं स काकुत्स्थ इति प्रजज्ञे ॥
 तस्येन्द्रकल्पस्य दुरासदस्य महानुभावस्य समीपमार्या ।
 आर्तातितूर्णं व्यसनाभिपन्ना जगाम तारा परिविह्वलन्ती ॥
 सा तं समासाद्य विशुद्धसत्त्वा शोकेन संभ्रान्तशरोरभावा ।
 मनस्विनी वाक्यमुवाच तारा रामं रणोत्कर्षणलब्धलक्षम् ॥

ஸா விஹூரணீ வரிரஹ்யமாணா ஹதௌஸ்காபாபாடிவநீயமானா ।
 ததர்ஸ ராமம் ஶரசாபபாணிம் ஸ்வதேஜஸா ஸஞ்யமிவ ஜ்வலந்தம் ॥
 ஸுஸம்வ்ருதம் பார்திவலக்ஷணைச்ச தம் சாருநேத்ரம் ம்ருகசாபநேத்ரா ।
 அத்ருஷ்ட்பூர்வம் புருஷப்ரதானம் அயம் ஸ காருத்தஸ்த இதிப்ரஜ்ஞே ॥
 தஸ்யேந்த்ரகல்பஸ்ய தூராஸதஸ்ய மஹானுபாவஸ்ய சமீபமார்யா ।
 ஆர்தாதிதூர்ணம் வ்யஸநாபிபந்நா ஜகாம தாரா பரிவிஹ்வலந்தீ ॥
 ஸா தம் ஸமாஸாத்ய விசுத்தஸத்வா சோகேந ஸப்ராந்தசரீரபாவா ।
 மநஸ்விநீ வாக்யமுவாச தாரா ராமம் ரணோத்க்ஷணலப்தலக்ஷம் ॥

ஸா விஸ்புரந்தீ பரிரப்யமாணா பர்துஸஸகாசாதபநீயமானா ।
 ததர்ச ராமம் சரசாபபாணிம் ஸ்வதேஜஸா ஸஞ்யமிவ ஜ்வலந்தம் ॥
 ஸுஸம்வ்ருதம் பார்திவலக்ஷணைச்ச தம் சாருநேத்ரம் ம்ருகசாபநேத்ரா ।
 அத்ருஷ்ட்பூர்வம் புருஷப்ரதானம் அயம் ஸ காருத்தஸ்த இதிப்ரஜ்ஞே ॥
 தஸ்யேந்த்ரகல்பஸ்ய தூராஸதஸ்ய மஹானுபாவஸ்ய சமீபமார்யா ।
 ஆர்தாதிதூர்ணம் வ்யஸநாபிபந்நா ஜகாம தாரா பரிவிஹ்வலந்தீ ॥
 ஸா தம் ஸமாஸாத்ய விசுத்தஸத்வா சோகேந ஸப்ராந்தசரீரபாவா ।
 மநஸ்விநீ வாக்யமுவாச தாரா ராமம் ரணோத்க்ஷணலப்தலக்ஷம் ॥

தாரை பார்க்கும் பொழுதோ ஸ்ரீராமன் ஸூர்யனைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு ராஜலக்ஷணங்களால் அவங்கரிக்கப்பட்டு அழகான கண்களுடன் விளங்கிவந்தார். தாரையினாலேயோ, மற்றவர்களாலேயோ, இது போன்ற ஸௌந்தர்யத்துடன் முன்பு ஸ்ரீராமன் பார்க்கப்பட்டிருப்பாரென்று சொல்ல முடியாது. புருஷர்களுக்குள் ப்ரதான புருஷன் இந்த ராமன் தானென்றும் தாரை தீர்மானித்து, இந்த மஹா புருஷன் தான் கருத்தவம்சத்தில் பிறந்த ராஜனாக இருப்பானென்று தீர்மானித்தாள். 'நமது குழந்தை அங்கதன் மூலமாக, ஸூக்ரீவனுக்கு ஸஹாயமாக தாசரதி என்ற ஒரு மஹா புருஷன் ஏற்பட்டிருக்கிறார் என்று அரண்யத்தில் அங்காங்கு வனேசரர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த வருத்தாந்தத்தை முன்பு கேட்டோமே' அந்த மஹா புருஷன் இந்த ராமன் தானென்று தீர்மானித்தாள். ராமனோ புண்டரீகலக்ஷன். தாரையும் மான்குட்டிகளுடைய கண்களைப் போன்ற கண்களோடு கூடினவள். நேத்ர ஸௌந்தர்யத்தோடு கூடின தாரை நேத்ர ஸௌந்தர்ய நிதியான ஸ்ரீராமனைப் பார்த்தவுடன் இந்த மஹாநுபாவன் ஸூர்ய மண்டலத்தின மத்தியில் விளங்கி வரும் மஹாவிஷ்ணு என்றே தீர்மானித்துவிட்டாள். மஹேந்த்ரனுக்கு ஸமானமாயும், சக்ருக்களால் அருகில அண்ட முடியாத பராக்ரமத்தோடு கூடினவனாயும் உள்ள மஹாநுபாவனான ஸ்ரீராமனுடைய ஸமீபத்திற்குத் தாரை வெகு வேகமாய் ஓடிவந்து தன் பர்த்தாவைக் கொன்ற ராமனை பலவிதமாக நிந்திக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் கூடினவளாயிருந்தாலும், ராமனுடைய ஸந்நிதிக்கு வந்த மாத்ரத்தாலேயே, ஸ்ரீராம ஸந்நிதியின் மஹாத்ம்யத்தால் தாரையினுடைய மனதிலுள்ள ஸகல கல்மஷங்களும் நிவர்த்தியாகி சுத்த ஸத்வமானது மேலிட்டு ராமனை தூஷிக்க எண்ணின வாக்கினாலேயே ராமனை ஸ்தோத்ரம் செய்தாள்.

स्वप्नमेयश्च दुरासदश्च जितेन्द्रियश्चोत्तमधार्मिकश्च ।

अक्षयकीर्तिश्च विचक्षणश्च क्षितिक्षमावान् क्षतजोपमाक्षः ॥

கவலையுடைய சூராவலையு ஐதெநியயெரா தலயாலிகுசுர |
 சுகூயுகீ திகூயு வி லகூணயு க்ஷி திகூலாவாந க்ஷதஜோவலாக்ஷ:

ந்வமப்ரமேயச்ச தூராஸதச்ச ஜிதேந்ரீயச்சோ த்மதாரீகச்ச |
 அகூயுகீ திச்ச விசகூணச்ச க்ஷி திகூமாவாந க்ஷதஜோபமாக்ஷ: ||

முன் சொன்னபடி புருஷோத்தம னென்றும், புண்டரீ காக்ஷென்றும் அங்காங்கு உபநிஷத்துக்களில் உத்தேகோஷிக் கப்படும் பரதத்வம் என்ற மஹாவிஷ்ணுவே ராமன் என்ற பெயரோடு எதிரில் விளங்கிவரும் அப்ராக்ருதமான மங்கள விக்ரஹ ஸத்வஜூர்த்தி என்று அநுஸந்தானம் செய்து கொண்டு ராமஸிடம் பேசுகிறான்.

“ராமா! நீப்ராக்ருத புருஷனல்ல. வேதாந்தங்களில் சொல் லப்படுகிறதாயும், என்னாலும் இப்பொழுது சொல்லப்படுகிற தாயும் உள்ள அளவிற்கு கடங்காததாயுமுள்ள கல்யாண குணங் களுக்கு அநுகுணமான தர்மீ. அதாவது, ஆச்ரயனான வஸ்து. நீ அப்ரமேயன். வேதாந்தம் பூஷ் மஹாந் (வேதாந்தமேதம் வுஷுஷ் லகூணம்) (வேதாந்தமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்) என்ற ச்ருதியானது உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அபரிச்சின்ன மஹிமையோடு கூடினவன் என்று (அதாவது ஒரு அறிவிலும் விஷயமாகாத பொருள் என்று) சொல்லுகிறபடி ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், உபமானம், சப்தம், அர்த்தாபத்தி, அநுபலப்தி, என்ற ஆறுவிதமான ப்ரமாணங்களுக்குள் ஒரு ப்ரமாணத் திற்கும் உன்னுடைய மஹிமையானது கோசரமாகாது. தேசத்தாலோ, காலத்தாலோ, வஸ்துவினாலோ, உன்னுடைய மஹிமையை இவ்வளவுதானென்று அளந்து அறிய முடியாது. இவ்வித மஹிமையோடு கூடின பரம்பொருளே நீ என்று நான் தீர்மானிக்கிறேன். ‘यस्य ब्रह्म च क्षत्रं च उभे भवत ओदनः । मृत्युर्ष्योऽस्यैव क इया वै यत्र सः’ | (யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரம் ச உபே பவத ஓதந: | ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம் க இத்தா வேத யத்ர ஸ: |)

குறைவு. கதி யென்றால் கமனம். ராமன் நித்யமான வஸ்து வான தினால் ராமனுடைய ஸ்வரூபத்திற்குக் குறைவேயில்லை. ஆகாசமேபோல் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் விபுவான தினால் கதியுமில்லை. நித்யானந்த ஸ்வரூபியான தினால் முடிவுமில்லை. அதாவது நாசமுமில்லை. இவ்விதம் குறைவு, முடிவு, கமனம் மூன்று மில்லாத பொருள் பரப்ரம்மமான தினால் அந்த பரப்ரம்மம் நீயே என்று நான் கருதுகிறேன். என்ற அபிப்ராயத்துடன் தாரையானவள் ராமனைப்பார்த்து நீ, துராஸதன் என்று சொன்னாள். இன்னமும் நீ, துராஸதன்; நீ வாலியைக் கொன்ற காரணத்தால் அனைக வானர ச்ரேஷ்டர்களுக்கு உனக்கு ஏதாவது தீங்கைச் செய்ய எண்ண மிருந்தாலும் அவர்களால் உன் ஸமீபத்தில்கூட அண்ட முடியாத தாயும், அப்ரகம்ப்யமாயும் உள்ள பராக்ரமத்தோடு கூடினவனாயிருக்கிறாய். நீ துராஸதன்; வேத பாவஹயர்களுடைய குதர்க்கங்களாலும், ஆபாஸவாக்யங்களாலும், உன்னுடைய வைபவத்தை அசைக்கமுடியாது. இவ்விதமான மஹிமையுள்ள, அரமேஷ்வ (சுபுஷ்யசுவம்) (அப்ரமேயத்வம்) தூசுஷ்வ (ஊஸாஷுஷ்வம்) (துராஸதத்வம்) இந்த இரண்டு குணங்களால் நீ நிறைந்தவான தினால் கர்வத்தோடு கூடினவனாக இருந்துகொண்டு அன்யனுடைய ராஜ்யத்திலும், அன்யனுடைய ஸ்த்ரீகளிடத்திலும், லுப்தனாக இருக்கிறாயோ. ஆசை கொண்டவனோ, என்றாலோ அதுவுமில்லை. கொஞ்சமேனும் உன் பெருமையினால் உனக்கு கர்வமுமில்லை. பரனுடைய ஸௌத்தில் ஆசையுமில்லை. என்றதை ஜிதேந்திரயஜ (ஜிதேந்திரியஸ்) என்ற பதத்தால் வர்ணிக்கிறாள். ராமா, நீதான் ஜிதேந்திரியன். கொஞ்சமேனும் கிஷ்கிந்தா ராஜ்யத்தில் ஆசையில்லாமல் ஸுகீவனிடம் ராஜ்யத்தை அர்ப்பணம் செய்ததே நீ ஜிதேந்திரியன் என்பதைப் ப்ரகாசப்படுத்துகிறது. நீ ஜிதேந்திரியன். எந்த புருஷனும் ஸுந்தரியான ஒரு ஸ்த்ரீயைப் பார்த்தால் அந்த புருஷன் அந்த ஸ்த்ரீயை வர்ணிக்காமலிருக்கமாட்டான். நீயோ என்னைப் பாரத்தும் உதாளீனமாகவே இருக்கிறாய். அதனாலேயே நீ இந்திரிய நிக்ர

ஹம் செய்தவன் என்பதில் ஆக்ஷேபனையேயில்லை. அவ்வீதம் நீ ஜிதேந்த்ரியனாக இருப்பதனால்தான் 'न रामः परदारान्धैः चक्षुभ्यामपि पश्यति' (ந ராம: பரதாராந்நவை சக்ஷுப்யாமபி பச்யதி) என்ற வாயத்தால் கைகேயி தேவியே உன்னை பரஸ்தீர்களைக் கண்ணால் கூட பார்க்கும் வழக்கம் ராமனுக்கில்லை. என்று சொல்லியிருக்கிறாள். நீதான் ஜிதேந்த்ரியன். 'पश्यत्यक्षुः स शृणोस्यकणः अपाणिपादो जवगो गृहीता' (பஸ்யத்யக்ஷு: ச ஶ்ருணோஸ்யகண: அபாணிபாடோ ஜவகோ குஹீதா) (பச்யத்யசக்ஷுஸ்ஸச்ருணோத்யகரண: அபாணிபாதோ ஜவநோக்ருஹீதா) என்ற ச்ருதியில் சொல்லியபடி இந்த்ரியங்களென்ற கருவிகளை அபேக்ஷிக்காமலே எல்லா விஷயங்களையும், எக்காலத்திலும் அறியும் சக்தியுள்ளவன். அதாவது ஸர்வக்ருண். நீதான் ஜிதேந்த்ரியன். 'दुर्ग्रहं मनसायस्यैः हृन्दिश्यैरपि दुर्ज्ञैः' (துர்ஶ்ரஹம் மனஸாயஸ்யை: ஹ்ந்நிஷ்யைரபி துர்ஜ்நை:) (துர்க்ரஹம் மனஸாப்யந்யை: இந்த்ரியையரபி துர்ஜ்நைய:?) என்ற ரீதியாக வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாதவன். நீதான் ஜிதேந்த்ரியன்; अह्वयैर्जाः सुरपतिरभवत् आमननाय प्रजानायो यस्मात् अमजत गुर्दिदुरवदन्' (அஹ்வயைர்ஜா: சூரபதிரபவத் ஆத்மநயாம் ப்ரஜாநாதோ யாஸீத் அபஜதகுரோரிந்தரபலாம்) என்ற ரீதியாக உன்னைத்தவிர எந்த ப்ரம்மாதி தேவர்களும் விஷய சாபல்யத்தோடு கூடினவர்கள். நீ ஒருவன்தான் இந்த்ரிய நிக்ரஹம் செய்த மஹாநுபாவன் ஜிதேந்த்ரியன் என்ற பதத்தால் ராமன் மஹாவ்ரதி தான் என்பது ஶ்ரீத்தித்தாலும் வாலியைக் கொன்றதனால் தர்மத்திற்கு விரோதமாக நடந்து கொண்டவனோ என்ற ஸந்தேகம் ஏற்படக்கூடும். அதற்கும் அவகாசமில்லை என்பதை उत्सर्गसिक्छ (உத்ஸரஸிக்ஷ) (உத்தமதார்மிக்ச்ச) என்ற பதத்தால் தாரையானவள் ப்ரகாசப்படுத்துகிறாள். ராமா, நீ உத்தமதார்மிகன். உன்னை ப்ரபத்தி செய்த பாகவதோத்தமன ஸுக்ரீவனை ரக்ஷிப்பதற்காக வாலியை நீ கொன்றதனால் தார்

மிகர்களுக்குள் நீமேலானவன் என்பதில ஸந்தேஹமேயில்லை. தன்னுடைய ப்ரயோஜனத்தை கருதி தர்மத்தைச் செய்கிறவன் அதமதார்பிகன். தன்னுடைய நன்மையையும் பரர்களுடைய நன்மையையும் கருதி தர்மத்தைச் செய்கிறவன் மத்யம தார்பிகன். தன்னுடைய ப்ரயோஜனத்தை எதிர் பார்க்காமல் பரர்களுடைய நன்மையை மாத்திரம் உத்தேசித்து தர்மத்தை செய்கிறவன் உத்தம தார்பிகன். நீயோ ப்ரக்ருத வாலிவதம் என்ற கர்மாவினால் ஸ்வப்ப்ரயோஜனத்தைக் கொஞ்சமேனும் எதிர் பார்க்கவில்லை. ஸமஸ்தமான லோகங்களுக்கும் இந்த வாலி வதமானது ஒரு பெரிய நன்மையைச் செய்வதோடுங்கூட ஆச்ரிதனான ஸ்க்ரிவணை ரக்ஷிப்பதென்பது முக்யமாக இந்தக் கர்மாவில் இருந்து வருகிறபடியால் நீ முக்யமான தார்பிகன்தான். வர்ணாச்ரமதர்மானுஷ்டானத்தால் ஆராதிக்கத் தகுந்த தேவதையை தார்பிகன் என்று சொல்வார்கள். பக்தி மார்க்கத்தால் ஆராதிக்கத்தகுந்த தேவதையோ உத்தம தார்பிகன் அதிலும் சரணுகத ஸம்ரக்ஷகன் உத்தம தார்பிகன் என்பதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. उपायो गुह्येव स्यात् तेनानुगृहीतो ब्रह्मलोकं गच्छति (உவாயொ மூரூரொவஸ்யாக் தெநாநுமூஹீதொ ஸ்ரஹ்ஹொகம் மஹ்லகி) (உபாயோ குருரேவஸ்யாத் தேநாநுக்ருஹீதோ ப்ரஹ்ம லோகம் கச்சதி) என்ற சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி பரம குருவினுடைய பரிசர்யையினால் பரமானுக்ரஹத்தைப் பெற்று பரப்ரும்ஹமாகிய லோகத்தை தான் அடைய அர்ஹனான புருஷனை உத்தம தார்பிகன் என்று வித்வான்கள் சொல்வார்கள். நீயோ அவ்விதமே குருவான பிதாவினுடைய வாக்யத்தை அநுஷ்டானம் செய்வதென்ற பரிசர்யையினால் பிதாவான குருவினுடைய பரமானுக்ரஹத்தையடைந்து பரப்ரும்ஹமாகிய லோகத்தை ஸ்வாதீனம் செய்து கொண்டுவீட்டாய். உன்னை உத்தமதார்பிகன் என்று சொல்வதில் ஒருவித ஆக்ஷேபணையுமில்லை. 'आनुशस्यं परो धर्मः' ('ஆநுஸ்யம் வரொ ஧ர்மஃ') (ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்மஃ) என்ற சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி தன்னிடத்தில் அகர்த்ருகதவம்

ஸித்திப்பதற்காக ஆச்ரிதனை ரக்ஷிக்கிறவன் தார்மிகனாக ஆகு
வான். ஆச்ரிதனுக்கு ஆபத்து நேரிடும் பொழுதும் ஆச்ரி
தனை தனக்குப் பின் புறத்தில் நிறுத்திக்கொண்டு தான் முன்பு
நின்று கொண்டு ஆச்ரிதனைக் கொல்ல வந்த பாணத்திற்கு
தன்னுடைய மார்பை லக்ஷ்யமாக அர்ப்பணம் செய்து தன்
னுயிரை இழந்தாலும் ஆச்ரிதனுடைய உயிரைக் காப்பாற்று
கிறவன் உத்தம தார்மிகள். அந்த உத்தம தார்மிகர்களான
மகா புருஷர்களுக்குள் நீ முதன்மையான மஹா புருஷன்
என்று நான் எண்ணுகிறேன். ஆர்தனான ஸுகரீவனை ரக்ஷித்
ததனால் நீ தார்மிகனாக ஆகியாய். செய்யக்கூடாததான மஹா
பாபத்தைச் செய்த காரணத்தால் நரகத்தில் வாஸஞ் செய்து
கொண்டு கோரமான துக்கத்தை அநுபவிக்கவேண்டிய
வாலியை, நீ உன்னுடைய தாரக நாமத்தால் அலங்கரிக்கப்
பட்ட பாணத்தால் கொன்று, அக்காரணத்தால் ஸர்வ பாபத்
திலிருந்தும் வாலியை விமோசனம் செய்து வைத்து, வைகுண்
டத்தில் நித்ய ஸூரிசளுடைய பரிஷத்தில் வாஸஞ்செய்து
கொண்டு பரமானந்தத்தை அநுபவிக்க அர்ஹனாக வாலி
யைச் செய்ததினால், உத்தம தார்மிகள். இக்காரணங்களால்
உன்னிடத்தில் அதர்மலேசத்திற்கே அவகாசமில்லை. ஆனால்
வீருக்ஷத்தினுடைய அடியில் மறைந்து கொண்டிருந்து நீ
வாலியை அடித்ததினாலும், உனக்கு நேரில் யாதொருவித
அபராதமும் வாலி செய்யாமலிருக்கும்போதே அவனை நீ
கொன்றதினாலும், ஏதாவது அதர்மலேசத்திற் கவகாசம்
உன்னிடத்திலேற்பட்டு உன்னுடைய கீர்த்திக்குக் குறைவு
ஏற்படுமோ வென்று சில மூடர்கள் நினைப்பது மிகவும் தப்
பானது. உன்னுடைய கீர்த்திக்கு எக்காரணத்தாலும்
குறைவே வராது. ச் நீ. अक्षयिनिः अழியாத கீர்த்தியோடு
கூடினவன். உன்னிடத்தில் வாலியை நிரப்பாதி யென்று
நினைப்பதே மிகவும் தப்பானது. பகவானுக் கெதிரில் ஒருவ
னும் நேரில் அபராதம் செய்யமாட்டான். தன்னை ஆச்ரயித்
தவனுக்கப்பராதம் செய்தவனையே பகவான் தன்னுடைய
அபராதி யாய்க் கருதுகிறார். உன்னை ஆச்ரயித்த ஸுகரீவ

னுக்கு வாலி மஹாபராதம் செய்ததினால் உன்னிடம் வாலி அபராதம் செய்தவனாகவே ஆகிறான். அபராதியான வாலியைத்தான் நீ கொன்றிருக்கிறாய். நிரபராதிவதம் என்ற சங்கைக்கே அவகாசமில்லை.

தவிரவும் திர்யக் ஜாதிகளிடம் அரசர்கள் வேட்டையாடும்பொழுது பராங்குமக வதத்தையும் செய்திருக்கிறார்கள். வேட்டையாடுங்காலத்தில் புலி, கரடி, எரிமம், முதலிய துஷ்ட மிருகங்களின் எதிரில் நின்று கொண்டா அரசர்கள் வேட்டையாடுவார்கள்? அந்த மிருகங்கள் மற்ற மிருகங்களோடு சண்டை போட்டுக்கொண்டிருக்குங் காலத்தில் அந்த மிருகங்களை நாம் அடிக்கக் கூடாதென்று அரசர்கள் பின் வாங்கமாட்டார்கள். வாலியும் திர்யக் ஜாதியில் சேர்ந்தவனானதினால், நீயும் அரசனானதினால், ஸுகீவனோடு அந்த வாலி சண்டை போடுங்காலத்திலும் நீ வாலியைக் கொன்றது வேட்டையாடுகிற ந்யாயத்தை அநுஸரித்துப் பார்க்கும் பொழுது தர்மமாகத்தான் ஆகும.

தவிரவும், ஸார்வபௌமனான அரசன் திர்யக் ஜாதிகளோடு அபிமுகமாக நின்று கொண்டு யுத்தம் செய்தால் அந்த யுத்தமானது அந்த அரசனுக்கு மஹத்தான பாபத்தை விளைவிக்கின்றது என்று 'यस्सर्वभूमिः त्रिर्यस्यभिमुखेन योः स पविषान् भवति' (யஸ்ஸார்வபௌமஃ திரியஸ்யபிமுக்யேந யோஃ ச பவிஷாந் பவதி) (யஸ்ஸார்வபௌமஃ திர்யக்பிராபிமுக்யேந யோத்தா ஸ பாய்யாந் பவதி) என்று ச்ருதியானது போதிக்கின்றது. ஆகையால், வாலியினுடைய விஷயத்தில் நீ செய்ததெல்லாம் பரம தர்மமாகத்தான் ஆகின்றது. அதனால் உன்னுடைய கீர்த்திக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை. 'तस्य नाम मह्यतः' (தஸ்ய நாம மஹத்யசஃ) (தஸ்ய நாம மஹத்யசஃ) என்ற ச்ருதி பரமாத்மாவினுடைய ப்ரஸுத்தமான யசஸ்ஸானது மிகவும் மேலானது, என்ற அர்த்தத்தைப் போதிக்கின்றது. இந்த ச்ருதியினால் சொல்லப்படும் நீ, மஹாத்மா என்ற கீர்த்திக்கு வாலிவதத்தால் கொஞ்சமேனும் தோஷ மேற்பட ந்யாயமேயில்லை.

அத்துடன் ஃ விஷ்ணு: நீ, மிகவும் ஸமர்த்தன். இந்த்ரியங் களுக்குப் புலப்படாமல் வெகு தூரத்திலுள்ளதையும் அறியும் சக்தி உள்ளவன். இது யுக்தம், இது அயுக்தம், என்று விசாரித்துத்தான் எல்லாக் கார்யத்தையும் செய்கிறவன். அத னுல்தான் ஸுகீவனுக்கும் வாலிக்கும் நடந்த முதல் யுத்தத் திலேயே வாலியை நீ கொல்லாமல், வாலியினிடமிருந்து ஸுகீ வனுக்கு பராபவத்தை உண்டு பண்ணியாய். அவ்விதம் நீ செய்ததினாலாவது வாலிக்கு ஸத்புத்தி ஏற்பட்டு யுத்தத்தி லிருந்தும் உபரதியடைவானே என்றும் பார்த்தாய். அவ னுக்கு அந்த புத்தி ஏற்படவில்லை. அவன் கர்மவினால் அவன் நாசத்தை அடைந்தான். ஸுகீவனும் வாலியும், சரீரத்தாலோ, இங்கிதத்தாலோ, நடையினாலோ ஒரே வித மாகக் காணப்படுகிறபடியால் வாலி யார் என்பதை அறிந்து கொள்ள கஜபுஷ்பி என்ற கொடியை ஸுகீவனுடைய கழுத்தில் தரிக்கும்படி செய்தாய். இப்படி யுக்தாயுக்த விசார பூர்வமாக ஸர்வகார்யத்தையும் செய்கிற ப்ரபு நீ ஒருவன்தான் என்றதில் ராமா! எனக்கு ஸந்தேஹமே இல்லை. ராமா! உன்னுடைய பெருமையோ அளவிட முடியாததாகக் காணப்படுகின்றது. அகண்டமான பூமியிலுள்ள பொறுமை உன்னிடத்தில் சேர்ந்து உருவமாகக் காணப்படுகின்றது. உன்னை ஆச்ரயித்த ஸுகீவனுக்கு, அபராதியான வாலியி னுடைய விஷயத்தில் அவனுடைய வம்சத்தோடு அவனைக் கொல்லவேண்டியிருக்க அவனை மாத்ரம் கொன்றுவிட்டு அங்கதன் முதலான அவனுடைய பரிஜனங்களை கொல்லாம லிருக்கும் உன் ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தால் உன்னுடைய பொறுமையானது மிகவும் ச்லாகிக்கத் தக்கதாகும்.

ஐமயா பூமிவீ சம: (க்ஷயா வ்யயிவீ வஸ:) (க்ஷமயா ப்ருதிவீ ஸம:) என்று உன்னைச் சொன்னால் போதாது. க்ஷமையினால் பூமிக்கும் மேலானவன் நீ, என்றதை ஐதிக்ஷமாவான் (க்ஷிதக்ஷோ வாந) (க்ஷிதிக்ஷமாவான்) என்ற பதத்தால் தாரை குறிப் பிட்டுச் சொல்கிறான். ஐதிக்ஷமாவான் (க்ஷிதிக்ஷோவாந) (க்ஷிதி

க்ஷமாவாந்) என்ற பதத்தில் ஷமா அஸ்ய அஸ்திதி ஷமாவாந் (க்ஷா
 சவஸ்தி சவஸ்தி க்ஷாவாந்) (க்ஷமா அஸ்ய அஸ்திதி க்ஷமாவாந்)
 என்று மருபு ஷய்யம் (உதாஹ் ஶுத்யம்) (மதுப் ப்ரத்யயம்) ஏற்
 பட்டிருப்பதினால் நியயோ மருபு (நித்யயொஹ உதாஹ்) (நித்ய
 யோகே மதுப்) என்ற சாஸ்த்ரத்தை அநுஸரித்து எப்பொழு
 தும் ராமன் பொறுமையோடு கூடினவன் என்ற தாத்பர்யம்
 வெளியாகிறது. ஒரு காலத்திலும் ராமனைக் கோபத்தோடு
 கூடினவனாகப் பார்க்க முடியாதென்பது ஸித்தமாகும்.

ஶதஜொமஶ: (க்ஷதஜொவஶாக்ஷ:) (க்ஷதஜொபமாக்ஷ:) வாலி
 யின் விஷயத்தில் உனக்கேற்பட்ட பெரிய கோபத்தால் இப்ப
 வும் சிவந்த கண்களோடு கூடினவனாயிருக்கிறாய். ஆகிலும்
 வாலியைச் சேர்ந்தவர்களிடம் உனக்குப் பொறுமைதான்
 இருந்து வருகிறது. உன்னுடைய பெருமையை நான் எவ்
 விதமென்று வர்ணிப்பேன்! ஶிதிஷமாவாந் (க்ஷிதிக்ஷாவாந்)
 (க்ஷிதிக்ஷமாவாந்) என்ற பதத்தால் ராமனிடம் கோபத்தையே
 பார்க்க முடியாதென்று சொல்லிவிட்டு ஶதஜொமஶ: (க்ஷதஜொ
 வஶாக்ஷ:) என்ற பதத்தால் வாலியின் விஷயத்தில் வந்த
 கோபத்தால் கண்களில் ஏற்பட்ட சிகப்பு இன்னமும்போக
 வில்லை யென்று சொல்வது முன்பின் விரோதமாகாதா என்று
 நினைக்கவேண்டாம். தன்னுடைய விஷயத்தில் யார் என்ன
 அபராதம் செய்தாலும் ராமன் பொறுமையுள்ளவனே. ஆச்
 ரிதனுடைய விஷயத்தில் யார் அபராதம் செய்தாலும்
 ராமனுக்குக் கோபமும் வரலாம் என்று வ்யவஸ்தை
 செய்து கொண்டால் விரோதம் தோன்றாது. இல்லாவிடில்
 ஶதஜொமஶ: (க்ஷதஜொவஶாக்ஷ:) (க்ஷதஜொபமாக்ஷ:) என்பத
 னால் கோப நிமித்தமாகக் கண்களில் சிகப்பைக் குறிப்பிடக்
 கூடாது. ரக்ஷாஸ்யநேத்ரபாணி: த்ரிதாம்ர: (ரக்ஷாஸ்யநேத்ரபாணி: த்ரிதாம்ர:
 (ரக்தாஸ்யநேத்ரபாணி: த்ரிதாம்ர:) என்ற ஸாமுத்திரிகா சாஸ்த்ரத்தில்
 சொல்லியபடி, உத்தம புருஷர்களுடைய முகத்திலும்
 நேத்ரங்களிலும் கைகளிலும் அபூர்வமான ஒரு ரக்திமை
 காணப்படும் என்று சொல்லியபடி உத்தம புருஷனுடைய

லக்ஷணமாகிய நேத்ரத்தினுடைய ரக்திமையை ஐதஜோபமாஃ (க்ஷதஜோபமாஃ) (க்ஷதஜோபமாஃ) என்ற பதத்தினால் குறிப்பிட்டுக் காட்டி ராமனை ஸாமுத்ரிகா லக்ஷணத்தோடு கூடிய பரமபுருஷன் என்பதைக் குறிப்பிட்டாரன்னியில் கண் சிகப்பால் ராமனிடமும் கோப முண்டென்பதை தாத் பர்யமாய் ப்ரகாசப் படுத்தவில்லை.

இந்த ச்லோகத்தில் ஒவ்வொரு பதத்திலும் ச காரத்தை ப்ரயோகம் செய்திருப்பதின் ஸ்வாரஸ்யத்தை அடியில் கண்ட வாறு அறியவும்.

முன் சொன்ன அப்ரமேயத்வம் முதலான குணங்களுக்குள் ஒவ்வொரு குணமே ராமனைப் பரவஸ்து என்று அறிவதில் அஸாதாரணமான காரணமாக ஆகின்றது. ஐதிஹாஸா (க்ஷிதிக்ஷாவாந) (க்ஷிதிக்ஷாவாந) என்ற இடத்திலோ ச கார ப்ரயோகமில்லாததும் க்ஷமையானவள் ஸஜ்ஜனங் களிடமும் ஸம்பவிக்കக்കுடு மானதினால் ராமனைப் பரவஸ்து என்று தீர்மானிப்பதில் அப்ரமேயத்வம் முதலான குணங் களைப்போல் அஸாதாரணமான காரணமாகாதென்பதைத் தான் ஸூசிப்பிக்கின்றது. ஐதஜோபமாஃ (க்ஷதஜோபமாஃ) (க்ஷதஜோபமாஃ) என்ற விடத்திலோ சகாரத்தை ப்ரயோ கம் செய்யாமலிருப்பதின் காரணம் அந்த குணமானது தேகத் தின் தர்மமானதினால் ஆத்மதர்மமாகிய அப்ரமேயத்வம் முதலான தாமங்களோடு க்ஷதஜோபமாஃத்வம் என்ற குணத்திற்கு ஸமுச்சயம் ஏற்படாது என்பதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறது. தவிரவும், அப்ரமேயத்வம் முதலான குணங்களோடு சகாரத்தை ப்ரயோகம் பண்ணியிருப்பதின் தாத்பார்யத்தை ப்ரகாராந்தரத்தாலும் அறியலாம். அப்ரமேய என்ற பதத்தால் அறிய முடியாததான வைபவத்தோடு கூடியவன் என்ற அர்த்தமானது முன்பு சொல்லப்பட்டது. அது அபக்தர்களுடைய விஷயத்தில் என்று நயனம் செய்து கொண்டு சகாரத்தால் பக்தர்களுடைய விஷயத்தில் மிகவும் ஸுலபமாக அறியக்கூடிய மஹிமையுள்ளவன் என்பது வெளியாகிறது.

नायमात्मा प्रवचनेन लभ्यः न मेधया न बहुना श्रुतेन ।
 यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः तस्यैष आत्मा विवृणुते तन् स्वाम् ॥
 नमो नमो वाङ्मनसातिभूमये नमो नमो वाङ्मनसैकभूमये ।

நாயமாத்தூவாவுவ அநெந ஹ்யை நலையயாவநஹுநா ஸ்ரூதெந
 யமெவெஷ வ்ருணுதெ தெந ஹ்யை தஸ்யைஷ ஆத்மாவிவ்ரு
 ணுதெ தநமம் ஸ்வாம் ॥
 நமோநமோவாஹ்மநஸாதிபூமயே நமோநமோவாஹ்மநஸைக
 பூமயே ।

நாயமாத்தமாப்ரவசநேந லப்ய: நமேதயாநபஹுநா ச்ருதேந ।
 யமெவெஷ வ்ருணுதெ தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மாவிவ்ருணுதெ
 தநமம் ஸ்வாம் ॥
 நமோநமோவாஹ்மநஸாதிபூமயே நமோநமோவாஹ்மநஸைக பூமயே ।

என்ற ச்ருதிகளே பரமாணமாகும். மேல் கண்ட ச்ருதிகளின் தாத்தபர்யத்தை அடியில் கண்டபடி அறியவும். அதாவது:— சாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தத்தை ப்ரவசனம்செய்வதில் தான் ஸமர்த்தன் என்பதற்காக ஆத்மஸ்வரூபமானது ஸுலபமாக ஆகிவிடாது. அபூர்வமான அர்த்தத்தை க்ரஹிக்கும் மேதையினாலேயும் ஆத்மலாபத்தை அடைய முடியாது. பல விதமான சாஸ்த்ரங்களில் உள்ள பாண்டித்யத்தாலேயும் ஆத்மலாபத்தை அடைய முடியாது. அந்த பரமாத்மா தன்னுடைய தர்சனத்தில் அதிகாரியாக எந்தப் புண்ய புருஷனை ஸ்வயமாகவே வரீக்கிறானோ அந்த மஹா புண்யவானுக்குத்தான் ஆத்ம தர்சனமானது கிடைக்கும். அவனுக்குத்தான் ஆத்மாவும் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசப்படுத்தக்கூடும். இதுனால் ஸன்மார்க்கத்தில் ஸஞ்சரீக்கிறவர்களுக்கு ஈச்வர தர்சனம் ஸுலபமென்றும்; அஸன்மார்க்கத்தில் ஸஞ்சரீக்கிறவர்களுக்கு ஈச்வர தர்சனம் துர்லபமென்றும் ஏற்படுகிறது. அத்துடன், அவிவேகிகளுடைய மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் விஷயமாகாமல் வெகு தூரத்திற்கப்பாலுள்ளது பரப்ரம்ம மென்றும், விவேகிகளுடைய

மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் விஷயமாகி மிகவும் ஸமீபத்திலேயே பாஸரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள தென்றும், 'சுதூரே சஹஸிக்' (தஹ்ஹிகே) (தத்தூரே தத்வந்திகே) என்ற ச்ருத்யந்தரத்தை அநுஸரித்து ஏற்படுகிறது. இதுதான் சகாரத்தினுடைய அபிப்ராயமாகும்.

இவ்விதமே தூராசு: (ஹூராஸு:) (துராஸு:) என்ற இடத்திலும் தன்னை ஆசிரயிக்காத ஜனங்களால் அடைய முடியாத வஸ்து என்றும் ஆசிரயித்த ஜனங்களால் ஸுலபமாக அடையக்கூடியவர் என்றும் ; ஜிதேந்ரிய: (ஜிதேந்ரிய:) (ஜிதேந்ரிய:) என்ற பதத்தால் தன் விஷயத்தில் இந்த்ரிய நிகரஹம் செய்தவன் என்றும், ஆசிரிதனுடைய விஷயத்தில் விஷய சபலன் என்றும், உதம தார்மிக: (உதம தார்மிக:) (உதம தார்மிக:) என்ற இடத்திலுள்ள சகாரத்தால் அதர்ம ஸமபந்த மில்லாதவர் என்றும்; அஹ்யகிரி: (அஹ்யகிரி:) (அஹ்யகிரி:) என்ற இடத்திலுள்ள சகாரத்தால் கீர்த்திக்கு அநுகுணமான கார்யத்தைச் செய்கிறவரென்றும்; விசுஷ்ண: (விசுஷ்ண:) (விசுஷ்ண:) என்ற பதத்தோடு சேர்ந்த சகாரத்தால் சரணுகதி பண்ணினவனை ஸ்வகோஷ்டியி லீருந்து விலக்கும் சக்தி யில்லாதவனென்றும் வெளியாகும். சரணுகதி பண்ணினவனை தயாகம் செய்வதில் தனக்கு சக்தி இல்லை யென்பதை பகவானே மித்ரபாவேன ச்ரபாஸி ந ச்யஜே க்ஷ்ண (மித்ரபாவேன ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதம்சந) என்ற வாக்யத்தால் ப்ரகாசப்படுத்தியிருக்கிறார்.

இவ்விதம் தாரையானவள் தன் பர்த்தாவான வாலியைக்கொன்ற விஷயத்தில் கோபமுள்ளவளாக ராமனுடைய ஸன்னதிக்கு வந்தாலும் ராமஸன்னிதியின் விசேஷத்தால் பர்த்தாவின் மரணத்தைக்கூட மறந்துவிட்டு ராமனுடைய பரதத்வத்தை அநுஸந்தானம் செய்து கொண்டு ஜன்ம ஸாபல்யத்தை அடைந்தாள். ஸ்ரீராமன் முன் சொன்னபடி தாரையினால் ஸ்துதிக்கப்பட்டவராய்க்

கொண்டு, தாரை ஸுகரீவன், அங்கதன் முதலானவர்களை வாலியினுடைய மரண விஷயமாக துக்கப்படுவது பயன்றது என்பதை ப்ரகாசப்படுத்தி ஸமாதானப்படுத்தினார். லோகத்தில் ப்ராணிகளுடைய ஸுகாநுபவமோ, துக்காநுபவமோ, அந்த ப்ராணிகளுடைய கர்மாக்களை ஸஹகாரிகாரணமாக அபேக்ஷிக்கும் ஈச்வரனுடைய அதீன மன்னியில் வேறென்றையும காரணமாகச் சொல்ல முடியாது.

नियतिः कारणं लोके नियतिः कर्मसाधनम् ।

नियतिस्सर्वभूतानां नियोगेऽपि ह कारणम् ॥

நியதிஃ காரணம் லோகே நியதிஃ கர்மஸா஢னம் ।

நியதிஸ்ஸர்வபூதானாம் நியோமேஃஹி காரணம் ॥

நியதிஃ காரணம் லோகே நியதிஃ கர்மஸா஢னம் ।

நியதிஸ்ஸர்வபூதானாம் நியோகேஷ்வஹ காரணம் ॥

नियत्येते अनेन (नियत्येते अनेन) (नियत्येते अनेन) என்ற கரணே வ்யுத்தத்தியினால் நியதி: (நியதி:) (நியதி:) என்ற பதத்தால் ப்ரகருதத்தில் ஈச்வரன் என்ற அர்த்தத்தை க்ரஹித்துக் கொள்ளவேண்டும். அந்த ஈச்வரன்தான் ஸர்வ லோகத்திற்கும் கர்த்தா. அந்த ஈச்வரனுக்கு ப்ராணிகளுடைய கர்மாவானது ஸஹகாரிகாரணமாக ஆகின்றது. கர்ம ஸாபேக்ஷான அந்த ஈச்வரன்தான் ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் ப்ரேரகனான இருந்து வருகிறான். तेन विना नृणांमपि न चलति (தென விநா துணாமபி ந அயதி) (தேந விநா த்ருணாக்ரமபி ந சலதி) என்ற ந்யாயத்தால் ஸமஸ்த லோகமும் ஈச்வரனுடைய பரதந்த்ரமாகத்தானிருந்து வருகிறது. அவ்வித மிருக்கும் பொழுது எல்லாக் கார்யமும் ஈச்வர ஸங்கல்பத்தால் நடக்கிற தென்பதை அறிந்தால் எந்த விஷயத்தைப் பற்றி யார் துக்கத்தை அநுபவிக்க அவகாசமேற்படும்?

न कर्ता कस्यचित्कश्चित् नियोगे चापि नेधुरः ।

स्वभावे वर्तते लोकः तस्य कालः परायणम् ॥

நகத-ஆ கஸூ வி தபூகி நியொமெ அரவி தெஹூரூ : |
 ஸ்ஹாவெ வத-ஆ தெஹூகூ : தஸூகூயூ : வராயணூ ||

நகந்தா கஸ்யசித்தக்சித் கியோகேசாயி நேசுவர : |
 ஸ்வபாவே வர்ததேலோக : தஸ்யகால : பராயணம் ||

ஒரு புருஷனும் ஒரு கர்மாலிலும் ஈசுவர ஸங்கல்ப மில்லாமல் ஸ்வயமாகவே கர்த்தாவாக ஸித்திக்கிறதில்லை. அது போலவே ஒருவன் மற்றொருவனை ப்ரேரணை செய்வதிலும் ஸ்வதந்த்ரனாக ஆகமாட்டான். எல்லா புருஷர்களும் ஸ்வபாவம் என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட ஈசுவரனுடைய அதீனமாகத்தான் இருந்து வருகிறார்கள். கால சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ஈசுவரன்தான் ஸகல லோகங்களுக்கும் மேலான கதியாகும். ச்வேதாசுவதரோப நிஷத்திலும் ஸ்வா-
 ஶ்கே கவயோ வதந்தி (ஸ்ஹாவாவெகே கவயொ வதந்தி) (ஸ்வபாவமேகே கவயோ வதந்தி) என்ற ச்ருதியினால் வர்வஜகத்திற்கும் ஸ்வபாவ சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ஈசுவரன்தான் ஆசர்யமாக வித்வான்கள் வர்ணிக்கின்றார்கள். இந்த ப்ரகரணத்தில் ஸ்வபாவம், காலம், நியதி, என்ற சப்தங்கள் ஈசுவரனைக் குறிப்பிடுவதாக அறிந்து கொள்ளவும்.

न कालः कालमत्येति न कालः परिहीयते ।

स्वभावं च समासाद्य न कश्चिदतिवर्तते ॥

ந காலூ : காலமதெயிதி நகாலூ : பரிஹீயதே |
 ஸ்ஹாவவெ ச ஸமாஸாத்ய ந கச்சிததிவர்ததே ||

ந கால : காலமத்யேதி நகால : பரிஹீயதே |
 ஸ்வபாவஞ்ச ஸமாஸாத்ய ந கச்சிததிவர்ததே ||

கால சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ஈசுவரனே தன்னுடைய ஆத்மாவை மற்றொருவனுக்கு ஸேவகனாக ஆகும் படியான நிலையைச் செய்து கொள்ளுகிறதில்லை. எப்பொழுதும் ஈசுவரன் ஸ்வதந்த்ரன்தான். न चास्य कश्चित् जनिता न चापिपः (நகாலூ

மில்லாமல் எந்த உபாயத்தாலும் ஒரு ஜீவன் ஈச்வரனை தன் வசமாக்கிக் கொள்ள முடியாது. அந்த ஈச்வரனை ஐயிக்கும் பராக்கரமமும் ஜீவனுக்கில்லை. ஜீவனுடைய பராக்கரமத்திற்கும் ஈச்வரன் பயப்படமாட்டான். ஸுஹ்ருத்தோ, ஸகோத்ரஸம்பந்தமோ இவைகள் யாதொன்றும் ஈச்வரனுக்கில்லை. அபராதிகளை அவரவர்களுடைய கர்மாவை அநுஸரித்து சாளிக்கும் சக்தியுள்ளவனே ஈச்வரனாக ஆகுவான். ஸ்ரீசெருவிஷ்ணு: ஸ்ரீ லோகானாமஸ்தேயா (வணஷ லொஷுதூஷநியரணா: வணஷாஹொகாநாஸம்ஸேதாய) (ஏஷ ஸேதுவிதரண: ஏஷாம் லோகானாமஸம்பேதாய) என்ற ச்ருதியினால் வர்ணாச்ரம தர்ம வ்யவஸ்தைக்கு லோபம் வராமவிருப்பதில் ஸேதுவைப் போல் ஸேதுவாக ஈச்வரன் விளங்கிவருகிறான். அதனால் ஸர்வத்திற்கும் ஈச்வரனே காரணமாவான். ஜீவனுக்கு ஈச்வரன் பரதந்தரனல்ல. ஜீவனுடைய கர்மவிற் கனுகுணமாக லோக வ்யவஸ்தையை ரக்ஷிப்பவனே ஈச்வரனாவான்.

किन्तु कालपरीणामः द्रष्टव्यः साधु पश्यता ।

धर्मार्थश्च कामश्च कालक्रम समाहितः ॥

கிந்து காலபரிணாம: த்ரஷ்டவ்யஸாஸாஹிதா ।

யதீழ்யாஸ்யகாமஸ்ச காலக்ரம ஸமாஹித: ॥

கிந்து காலபரிணாம: த்ரஷ்டவ்யஸாஸாஹிதா ।

தர்மச்சார்தச்சகாமச்ச காலக்ரம ஸமாஹித: ॥

சாஸ்த்ரத்தை நன்கு குருநுகமாக அறிந்த புத்திமான், எல்லா விஷயமும் ஜீவனுடைய கர்மாநு குணமாக ஈச்வரனால்தான் நடத்தப்பட்டு வருகிறது, என்பதை அறியவேண்டும். ஈச்வரனால் செய்யப்பட்ட வ்யாபாரங்களில் புத்திமானான புருஷன் துக்கத்தை அடைய ந்யாயமே இல்லை. மனிதனுக்கு எது ஹிதமோ அதைத்தான் ஈச்வரன் செய்வார். தர்மம், அர்த்தம், காமம், துவைகளுக்குள் ஜீவனுடைய கர்மாவை அநுஸரித்து எந்த தேசத்தில் எந்தக் காலத்தில்

எந்த நிமித்தத்தை அநுஸரித்து எந்த புருஷார்த்தத்தை எந்த ஜீவனுக்கு அளிக்கவேண்டுமோ, அதை ஈச்வரன் கொஞ்சமேனும் தவறாமல் அளித்துத்தான் வருகிறார். ஆகையால் மனிதன் எல்லாக்கார்யமும் ஈச்வரஸங்கல்பத்தால் நடக்கிறதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு சோகத்திற்கு இடங்கொடாமலிருக்கவேண்டும். உன் பர்த்தாவான வாலியும் என்னுடைய பாணத்தால் அடிபட்டு தான் செய்த பாபத்திற்கு மஹாப்ராயச் சித்தத்தைச் செய்து கொண்டவனாக ஆகிவிட்டான். இந்த லோகத்திலிருந்தும் பவித்ரமான புண்ய லோகத்தையுமடைந்து விட்டான்.

स्वधर्मस्य च संयोगान् जितस्तेन महात्मना ।

स्वर्गः परिग्रहीतश्च प्राणान् अपरिरक्षता ॥

வாயுஉவூஷி அ ஸம்யொகாந் ஜிதஸ்தேந ஹீமாத்மநா ।
ஸ்வமஃ ஶரிதாஶ்வந ஶ்ரானாந் அபரிரக்ஷதா ॥

ஸ்வதர்மஸ்ய ஶய்யோகாத் ஜிதஸ்தேந மஹாத்மநா ।

ஸ்வர்க: பரிக்ருஹீதச்ச ப்ராணாந் அபரிரக்ஷதா ॥

உன் பர்த்தாவான வாலி தனக்கு விஹிதமான தர்மாநுஷ்டானம் செய்ததன் பெருமை, யுத்தத்தில் ப்ராணனை ரக்ஷித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலில்லாமல் அபலாயணத்தால் மரணமும் ச்ரேயஸ்ஸிற்குக் காரணம் என்றறிந்த செளர்யத்தின் பெருமை, இந்த இரண்டுகளாலும் உன் பர்த்தாவினால் ஸ்வர்க்கமும் வசீகரணம் பண்ணப்பட்டு பர்த்தாவினுடைய அனுபவத்திலும் ஸ்வர்க்கலோக போகம் வந்துவிட்டது.

एषा वै नियतिश्रेष्ठा यां गतो हरियूथपः ।

तदलं परितापेन प्राप्तकालमुपास्यताम् ॥

ஶஷாவெஶியதி ஶ்ரேஷ்டா யாம் மதொ ஹியூயப: ।
தடியம் வரிதாவெந ஶ்ராவகாலஶ்வாவூதாடி ॥

ஏஷ்வை நியதி ச்ரேஷ்டாயாம் கதோ ஹரியூதப: |
ததலம் பரிதாபேஃ ப்ராப்தகாலமுபாஸ்யதாம் ||

உன் பர்த்தாவான வாலி அடைந்த கதியோ மேலான கதியாகும். அச்வமேதயாஜிகளுக்கும் அவ்விதமான கதியேற்பட ந்யாயமில்லை. ஆகையால் உத்க்ருஷ்டமான கதியை அடைந்த பர்த்தாவைப் பற்றி ஸந்தோஷிக்க வேண்டுமே தவிர தாபத்தை அடைய ந்யாயமில்லை. நீ துக்கத்தை அடைந்தது போதும். மேல் நடக்கவேண்டிய ஸத்கார்யத்தை நடத்த ஏற்பாடு செய்யவும் என்று ஸ்ரீராமன், தாரைஸுகீவன், அங்கதன் முதலானவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார்.

இவ்விதம் ராமன் தாரையை ஸமாதானம் பண்ணிய பிறகு லக்ஷ்மணஸ்வாமியானவர் வாலிக்குச் செய்யவேண்டிய பரலோகக்ரியையைச் செய்யவேண்டியதற்குள்ள ஸாமக்ரியைகளைச் சேர்க்கும்படி ஆக்ஞாபித்தார். ஸுகீவனும் மனஸ் ஸமாதானத்துடன் வாலியினுடைய சரீரத்தை சிவிகையில் ஆரோஹணம் செய்து வைத்து நுத்ர பூமிக்குச் சென்று சிவிகையிலிருந்தும் வாலியின் சரீரத்தை எடுத்துச் சிதையில் ஆரோஹணம் செய்து அங்கதன் மூலமாக விதிவத்தாக அக்னிதஹனம் செய்து வாலிக்கு ஸத்கதி கிடைக்கும்படி கிருத்யத்தை நடத்தினார்கள். பிறகு க்ரமமாகச் செய்ய வேண்டிய கர்மாக்களைச் செய்து ஆசௌச நிவர்த்தியான பிற்பாடு சுபஸ்வீகாரத்தால் பரிசுத்தர்களாகி அஞ்சலி பந்தத்துடன் ராமனுடைய ஸன்னிதியில் ஸுகீவன் முதலானவர்கள் வந்து நின்றார்கள்.

ஆஞ்சனேயஸ்வாமியோ ஸ்ரீராமனைப் பார்த்து “ராமாதங்களுடைய ப்ரஸாதத்தால் ஸுகீவன் பைத்ருகமான ராஜ்யத்தை அடைந்திருக்கிறான். தங்களுடைய ஆக்ஞையை முன்னிட்டு கிஷ்கிந்தா ராஜ்ய ஸ்ரீயை ஸுகீவன் அபிஷேகம் செய்து கொண்டு ராஜ்ய கார்யங்களைச் செய்யவேண்டும் தாங்களும் கிஷ்கிந்தா நகரத்திற்கு வந்து ஸுகீவனுக்கு

ராஜ்யாபிஷேகம் செய்து வைத்து அநுக்ரஹிக்கவேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்தார். மஹாநுபாவனான ஆஞ்சனேயருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீராமனும் ‘ஹே ஹநுமன், பதிநான்கு வருஷங்கள் வனத்தில்தான் என்னுடைய வாஸத்தைக் கழிக்கவேண்டும். நகரத்திற்குள்ளோ, கிராமத்திற்குள்ளோ எனக்குப் ப்ரவேசிக்க அதிகாரமில்லை. பித்ரு வாக்ய பரிபாலனம் என்ற தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பதில் நான் தீக்ஷிதனாக இருந்துவருகிறேன். அதனால் வனத்தில் வளிப்பதுதான் தர்மமாகும். நான் நகரத்திற்குள் பிரவேசிக்கமாட்டேன். ஆகையால் ஸுகீவன் நகரத்திற்குள் சென்று ராஜ்யாபிஷேகம் செய்து கொள்ளட்டும். அங்கதனுக்கும் யௌவராஜ்யாபிஷேகத்தைச் செய்து வைக்கவேண்டும். வருஷருதுவோ, ப்ராரம்பமாகிவிட்டது ஆகையால் ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி, ஐப்பசி, இந்த நான்கு மாதங்களும் வர்ஷாகாலமானதினால், யுத்தத்திற்கு அவகாசம் கொடுக்காது. ஆகையால் அந்த நான்கு மாதகாலமும் நான் இதோ ஸமீபத்திலுள்ள மால்யவான் என்ற பர்வதத்தில் வாஸஞ்செய்து வருகிறேன். கார்த்திகை மாதம் பிறந்தவுடன் ராவணனை வதிப்பதில் யுத்த ஸன்னாஹத்தை ஆரம்பிக்கவேண்டும்.’ என்று ஆஞ்சனேயஸ்வாமியைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு ஸுகீவனைப் பார்த்தும், ‘ஸுகீவா, விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டாயா? இந்த வர்ஷா காலம் நான்கு மாதங்களிலும் யுத்தத்திற்கு உத்யோகம் செய்யக்கூடாது. ஆகையால் நீ கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று நீயும் ராஜ்யாபிஷேகம் செய்து கொண்டு அங்கதனுக்கும் யௌவராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்து வைத்து தர்மமாக ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து வரவேண்டும். இந்த நான்கு மாதகாலமும் நீ ஸுகமாக வளித்துவிட்டுக் கார்த்திகை மாதம் பிறந்தவுடன் ஸகலமான ஸேனா ஸன்னாஹத்துடன் நீ என்னிடம் வந்து ஆஜராகவேண்டும்’ என்று ஸுகீவனுக்கு ஸ்ரீராமன் ஆக்ஞாபனம் செய்தார். ஸுகீவனும் ராமனுடைய ஆக்ஞையை சிரஸால் வஹித்துக்கொண்டு கிஷ்கிந்தா நகரம் சென்றான். மந்

திரிகளும் ப்ரஜைகளும் அநேக நதிகளிலிருந்தும், நதங்களிலிருந்தும், ஸமுத்திரங்களிலிருந்தும் கொண்டு வரப்பட்டு தங்கமயமான குடங்களில் நிரம்பச் செய்ததாயும், வைதிக மந்திரங்களால் பூதமாயுள்ள தீவ்ய தீர்த்தங்களால் ஸுகரீவணை விரிமாஸனத்தில் கீழக்குமுகமாய் உட்கார்த்தி வைத்து ராஜ்யாபிஷேகம் செய்தார்கள். கஜன், கவாஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனன், மைந்தன், த்விவிதன். ஹநுமான், ஜாம்பவான், நளன். என்ற பத்து மந்திரிகளும் வருஷப சிருங்கங்களில் நிரப்பிய தீர்த்தங்களாலும், ஸுவர்ணை கலசங்களில் நிரப்பிய தீர்த்தங்களாலும், சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய விதியை அநுஸரித்து கல்ப ஸூத்ரத்தில் சொல்லிய க்ரமங்களை அநுஸரித்தும் ஸுகரீவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்தார்கள். ஸுகரீவனும் தான் அபிஷேகம் செய்து கொண்ட பிற்பாடு, ராமனுடைய ஆக்ரேயை மனதிலேயே ஸ்மரித்துக் கொண்டிருக்கும் காரணத்தால் அங்கதனை அழைத்து யௌவராஜ்யத்தில் அங்கதனுக்கு அபிஷேகம் செய்து வைத்து, ப்ரேமையுடன் அங்கதனை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு உடலாலை செய்தான். ஸுகரீவனுக்கும் அங்கதனுக்கும் ராஜ்யாபிஷேகமாகி நீதிக்கு வ்ரோஜம்வ்லாபல் ராம பக்தியோடு அந்த இருவர்களுடைய ராஜ்யபரிபாலனம் செய்து வருங்காலத்திலோ கிஷ்கிந்தா நகரில் ஏற்படும் சோபா விசேஷத்தையோ, ப்ரஜைகளுக்கேற்பட்ட ஸந்தோஷத்தையோ, அவர்களுக்குள்ள ராமபக்தியையோ தர்ம ச்ரத்தையையோ, ராஜ்யத்தின் ஸுகரீவனுக்கேற்பட்ட யாராலும் வர்ணித்து முடியாது.

निवेद्य रामाय तदा महात्मन महाभिषेकं कपिवाहिनीपतिः ।

रुमां च भार्यां प्रतिभ्रम्य वीथिवान् अवाप राज्यं त्रिदशाधिपो यथा ॥

நிவேஷ்ய ராமாய ததா மஹாத்மந உஹாஹிஷேகம் கபிவாஹி

நீவதி:

ஸூலாஹி ஹாயதூம் வ்ரீயஹிவ்யதூவாநு சுவாவராஜ்யம் ।

கிஷ்கிந்தாவொயம் ॥

நீவேத்ய ராமாய ததா மஹாத்மநே மஹபிஷேகம் கபிவாஹிநீபதி: |
ருமாஞ்ச பார்யாம் ப்ரதிலப்ய வீர்யவாந் அவாப ராஜ்யம் த்ரிதசாநிபோ யதா||

ஸுகீவன் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொண்டதும் யுவராஜாவான அங்கதனுடனும் ஹநுமான் முதலான மந்திரிகளுடனும் ராமஸமீபஞ் சென்று, ராமனுக்கு ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகளையும் செய்துவிட்டு ராஜ்யாபிஷேக விருத்தாந்தத்தை ராமரிடம் பக்தி புரஸ்ஸரமாய்த் தெரிவித்துக் கொண்டு ராமனுடைய ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு ராமாக்கருயினால் கிஷ்கிந்தா ராஜ்யத்திலும் ப்ரவேசித்து ருமையோடும், தரையோடும், சேர்ந்து கொண்டு ப்ரமஸுகமாக ஸ்வர்க்கத்தில் இந்திரனைப்போல் காலத்தை ஸுகீவன் கழித்து வந்தான்.

இவ்வித மிருக்கும்பொழுது ராமன் லக்ஷ்மணனோடுகூட மால்யவாஸென்ற பர்வதத்தின குகையில் வாஸஞ்செய்து வந்தார். வருஷ ருதுவும் ஆரம்பமாகிவிட்டது. காந்தையான ஸீதையினுடைய விரஹத்தால் ராமன் மிகவும் சோகத்தை அநுபவிப்பதுபோல் நடித்துக் காட்டினார். லக்ஷ்மணஸ்வாமியும் ராமனை வெகுப்ரகாரமாக ஸ்மாதானப்படுத்தி தைர்யத்தை அடையும்படி செய்தார். சரத்ருதுவும் ஆரம்பமாகிவிட்டது. ராமன்டம் செய்த ப்ரதிக்கைப்ரகாரம் கார்த்திகை மாதம் பிறந்தும் ஸுகீவன் ராம கார்யத்தில் துரந்தராக இல்லாமல் சொஞ்சம் ஆலஸ்யத்தை அடைந்து விட்டான். பகவானான ஆஞ்சனேய ஸ்வாமிக்கு ஸுகீவனுடைய நடத்தையானது மிகவும் கவலையை உண்டு பண்ணிற்று. ஸுகீவன் ஸ்த்ரீ ஸ்க்தகை இருந்து கொண்டு ராமகார்யத்தை மறந்துவிட்டானே என்று ஹநுமான் மிகவும் பீதியை அடைந்தார். தான் ராமனுடைய ஸமீபம் போகலாமோ என்று நினைத்தாலும் ராஜான ஸுகீவனுடைய ஆக்கை இல்லாமல் நாம் எப்படிப் போகிறதென்ற கவலையையு மடைந்தார். பிறகு மனோதைர்யத்தை அவலம் பித்துக்கொண்டு ஸுகீவனுடைய ஸமீபஞ் சென்று 'ராம

கார்யத்தில் ப்ரமாதத்தை அடையாதே,' என்று சொல்லுவோ மென்ற எண்ணத்துடன் ஸுகீவனுடைய ஸமீபஞ்சென்றார். ஆஞ்சனேயஸ்வாமி ஸுகீவனின் ஸமீபஞ்சென்று "ராஜனே!

राज्यं प्राप्तं यशश्चैव कौली श्रीरभिवर्धिता ।

मित्राणां संग्रहशेषः तं भवान् कर्तुमर्हति ॥

ராஜ்யம் ப்ராப்தம் யசச்சைவ கௌலீ ஸ்ரீரபிவர்திதா ।

மித்ராணாம் சங்க்ரஹச்சேஷ: தம் பவான் கர்துமர்ஹதி ॥

ராஜ்யம் ப்ராப்தம் யசச்சைவ கௌலீ ஸ்ரீரபிவர்திதா ।

மித்ராணாம் ஸங்க்ரஹச்சேஷ: தம் பவான் கர்துமர்ஹதி ॥

ராஜ்ய லாபம் உனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. யஸஸ்சையு மடைந்துவிட்டாய், குல பரம்பரையாக வந்த ராஜ்யபுரீக்கும் மேன்மேலும் அபிவ்ருத்தி பொங்கிவருகிறது. இவ்வளவிற்கும் காரணமான மித்ரனுடைய ஸங்க்ரஹம் மாத்ரம் பூர்த்தி யாகாமலிருந்து வருகிறது. மித்ரஸங்க்ரஹ காலமும் வந்து விட்டது. அதாவது ராம கார்யத்தில் யத்னம் செய்யவேண்டிய காலமானது அதிக்ரமித்துக்கொண்டு வருகிறது. ஆகையால் சிக்ரமாக மித்ர ஸங்க்ரஹம் என்ற கார்யத்தைச் செய்யவேண்டும்" என்று சொன்னார். ஸுகீவனும் ஹிதமான ஆஞ்சனேயஸ்வாமியின் வார்த்தையைக் கேட்டதும் நீலனைப் பார்த்து ஆக்ரொபித்ததாவது:—

"நீலா! நமது வானை ஸேனைகள் ஆங்காங்கு நாலா திக்குகளிலும், மலைகளிலும், வ்ருக்ஷங்களிலும் ஸஞ்சாரஞ்செய்து வருகிறார்கள். அவர்களை அந்தந்த ஸேனாநாயகர்களுடன்கூட இன்று முதல் பதினைந்து தினங்களுக்குள் ஒன்று சேர்த்து ராம கார்யத்தில் ஸஜ்ஜர்களாக இருக்கும்படி நீ செய்யவேண்டும். பதினைந்து தினத்திற்குள் யார் வரவில்லையோ அவர்களுக்கு மரண தண்டனையே சிக்ஷையாகும்" என்று ராம கார்யத்தில் துரந்தராக இருந்து கொண்டே ஸேனா ஸந்நிவேசத்தை ஆக்ரொபனம் செய்தான்.

हरिश्च वृद्धान् उपयातु सांगदः भवान् ममाज्ञामधिकृत्य निश्चिताम् ।
इति व्यवस्थां हरिपुंगवेश्वरः विधाय वेश्म प्रविवेश वीर्यवान् ॥

ஹரீஃபு வுஜாநு உபயாது ஸாங்கத: பவாந் மமாக்ஞாமதிக்ருதய
இதி வ்யவஸ்தாம் ஹரிபுங்கவேச்வர: விதாயவெஸ்புவ விவெஸ
வீர்யவாநு ॥

ஹரீம்ச்ச வ்ருத்தார் உபயாது ஸாங்கத: பவாந் மமாக்ஞாமதிக்ருதய
இதி வ்யவஸ்தாம் ஹரிபுங்கவேச்வர: விதாயவேச்சம்பர்விவேச வீர்யவாந் ॥

“ஹே நீலா! யுவராஜனான அங்கதனையும் அழைத்துக் கொண்டு வ்ருத்தர்களான ஜாம்பவான் முதலான மந்தரீக ளிடம் நீ சென்று ராம கார்யத்தில் ராஜன் உதயுக்தனாகத் தானிருக்கிறான் என்பதைச் சொல்லி அவர்களை ஸமாதானப் படுத்திவிட்டுவா” என்றும் ஆக்ஞாபித்துவிட்டு ஸுகீவன் அந்தப் புரத்திற்குச் சென்று விட்டான்.

பகவானான ஸ்ரீராமனோ சரத்தாலம் வந்தும் ஸுகீவன தான் செய்தப் ப்ரதிக்கனையை அநுஸரித்து வராமலிருப்பதைப் பார்த்து மிகவும் கோபத்தை அடைந்தார். கோபத்துடன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துச் சொல்கிறார்.

उच्यतां गच्छ सुग्रीवः त्वया वत्स महाबल ।
मम रोषस्य यद्रूपं ब्रूयाश्चैनमिदं वचः ।
न च संकुचितः पन्था येन वाली हतो भूतः ।
समये तिष्ठ सुग्रीव मा वालिपथमन्वगा ॥
एक एव रणे वाली शरेण निहतो मया ।
त्वां तु सत्यादतिक्रान्तं हनिष्यामि सञ्जान्धवम् ॥
तदेवं विहिते कार्ये यद्धितं पुरुषर्षभ ।
तत्तत् ब्रूहि नरश्रेष्ठ त्वर कालव्यतिक्रमः ॥

உஅதீதாம் மஹ ஸுகீவ: சுவாவத ஹாஸந |
 ஹ ரொஷஸ்ய யத்புபம் ப்ரபாச்சைநமீதம் வச: ||
 நஹ ஸுகூலித: வநூ யெந வாயீ ஹதொமத: |
 ஸஹயே திஷ்ட ஸுகீவ ஹவாயிவயஹநமா: ||
 ஹக வஹவரணவாயீ ஸரண நிஹதொ ஹயா |
 சுவாஹ ஸத்யாதிசூரணம் ஹநிஷ்டாதி ஸவாயவ |
 தஹவம் விஹிதே காயேய யஜிதம் வுரூஷஷ்டஹ |
 ததூக் ஸுஹி நரஸ்யஷ்ட ஸவகாயவதிசூர: ||

உச்யதாம் கச்ச ஸுகீவ: த்வயாவதஸ மஹாபல |
 மம ரொஷஸ்ய யத்புபம் ப்ரபாச்சைநமீதம் வச: ||
 ந ச ஸம்குலித: பந்தா யேநவாலீ ஹதொகத: |
 ஸமயே திஷ்ட ஸுகீவ மா வாலிபதமந்வகா: ||
 ஏக ஏவ ரணேவாலீ சரண நிஹதொ மயா |
 த்வாம் து ஸத்யாததிக்காரந்தம் ஹநிஷ்டாயி ஸபாந்தவம் ||
 ததேவம் விஹிதே கார்யேய யத்திதம் புருஷர்ஷப |
 தத்தத் ப்ரஹி ராச்சேஷ்ட த்வகாலவ்யதிக்கர: ||

“ லக்ஷ்மண! என்னுடைய கோபத்தின் ஸ்வரூபத்தை ஸுகீவனிடம் நீ வேகமாய்ப் போய்ச் சொல்லிவா, ‘எந்த மார்க்கத்தால் வாலி என்னால் அடிபட்டுப் பரலோகம் சென்றானோ, அந்தப் பரலோக மார்க்கமானது நஷ்டமாகப் போய் விட்டதோ என்று நினைக்கவேண்டாம். உன் ப்ரதிக்ரோயை நீ காப்பாற்றிக்கொள், வாலியினுடைய மார்க்கத்தை நீ அடையவேண்டாம். வாலி ஒருவனை மாத்திரம் நான் அடித்தேன், உன்னை பந்துக்களோடு சேர்த்துக் கொண்டு விடுவேன்’ என்றதை நீ போய் ஸுகீவனிடம் சொல்லிவா” என்று பகவான் கோபத்துடன், ஸுகீவனுடைய ஸமீபத்திற்கு லக்ஷ்மணனை அனுப்பினார். மேற்கண்ட ச்லோகங்களில் உண்மையான தாத்பர்யத்தை அடியில் கண்டபடி அறியவும்.

படனாக இல்லீ என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவும். அதை அறிந்த பகவான் லக்ஷ்மணன் மூலமாக ஸுகீர்வனுக்கு ஸமாதானம் சொல்கிறார். அதாவது 'ஸுகீர்வா! எந்த மார்க்கமாக வாலி பரலோகம் சென்றானோ அந்த மார்க்கமானது ஸங்குசிதமல்ல; நேர்வழியல்ல. அர்ச்சர் லோகம், அஹர்லோகம் முதலான அனேக லோகங்களைச் சுற்றிக்கொண்டு அபரப்ரம்மலோகம்சென்று அந்த லோகத்திலும் கல்பம் முடியும் வரை வாஸஞ் செய்துவிட்டுப் பிறகு பரப்ரம்மமாகிய லோகத்திற்குப் போகவேண்டும். இதைத் தான் க்ரம முக்தி மார்க்கமென்று வேதாந்திகள் சொல்வார்கள். என்னை சரணுகதி அடைந்த உன்னை அப்படிச்சுற்றிப் போகும் வழியில் வீட்டுக் கஷ்டப்படுத்த எனக்கிஷ்டமில்லை. ப்ரணோத் க்ரான்தியையேயா, கதியையேயா, அபேக்ஷிக்காமல் ஸத்தேயோ முக்தி யென்ற மோக்ஷ பதவியில்தான் உன்னை நான் அபிஷித்தனாகச் செய்யப்போகிறேன். அதற்கோ 'यदा सर्वे प्रसृज्यन्ते कामयेस्य हृदिश्रिताः । अथ सर्वो अमृता भवति अत्र ब्रह्म समश्नुते' (யதா ஸர்வஸு வ்யுஜ்யன்னை காமயேஸ்ய ஹ்ரிஸிரிதா: । அஸ்ய உதேஷ்டா அஸ்தாதா ஹவதி அசுத்ர ஸ்ரஹ் ஸஃபஸுதெ) (யதா ஸர்வே ப்ரமுச்யந்தே காமயேஸ்ய ஹ்ருதிச்சிரிதா: । அதமர்த்யோ அம்ருதோ பவதி அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமச்நுதெ) என்ற சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் மனதிலுள்ள காமங்கள் துலையவேண்டும். காம நாசத்திற்கோ 'कामस्य नाशस्यार्द्रिःसिख्येःनचान्यतः' (காமஸ்ய நாஸஸ்யாஹ்ரிஸிவியுதேஷ்டா ந அந்யதே) (காமஸ்ய நாசஸ்ஸ த்யாத்ரிஸித்யத்தேவ நசாந்யத:) என்ற வசனத்தை அனுஸரித்து ஸத்யவசன பரிபாலனமே காரணமாகும். ஆகையால் நீ எனக்கெதிரில் 'ராவணனைக் கொன்று ஸீதையை நீங்கள் அடைவதில் நான் ஸஹாயம் செய்கிறேன்' என்று செய்த ப்ரதிக்கூயை மென்மேலும் பரிபாலனம் செய்துவா. அப்படியானால் காமநாசம் அநாயாஸமாய் ஸரித்தித்துவீடும். உடன் ஸத்தேயோ முக்தியையும் உனக்களிக்க நான் ஸரித்தனாக இருந்து வருவேன். அதனால் நீ, வாலிக்கு நான் மேலான கதியை அளித்து வீட்டதாயும், உனக்கு நான் அதை அளிக்

காதது போலவும் நினைத்து மனோவருத்தத்தை அடைய வேண்டாம். ரொம்பவும் சுழலுகிற க்ரமமுக்தி மார்க்கமென்ற வாலிபினுடைய வழியில் உன்னை அனுப்பி சிரமப்படுத்த எனக்கிஷ்டமில்லை' என்ற ஆசயத்தைத்தான் ஸுகீரீவனிடம் லக்ஷ்மணன் மூலமாக பகவான் தெரிவித்து ஸுகீரீவனை ஸமாதானப்படுத்த லக்ஷ்மணஸ்வாமியை ஸுகீரீவனிடம் அனுப்பினார். என்ற அபிராயத்தைத்தான் ௩ ச சங்குச்சி: ௩௩ (௩௩ ௩ ௩௩௩௩: ௩௩: ௩) (௩ ச ஸங்குச்சி: ௩௩: ௩) என்ற ச்லோகத்தால் வெளியாகிற தென்பதை ஸுகீரீவமதர்சிகள் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

“லக்ஷ்மண எனக்கு ப்ரதிகிதியாக நீ ஸுகீரீவனிடம் சென்று இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லவேண்டும். என்னால் அடிக்கப்பட்ட வாலி எந்த மார்க்கமாக ப்ரலோகம் சென்றானே அந்த மார்க்கத்தில் விஷயமெல்லாவது நீயும் ஒரு ஸமயம் போக வேண்டுமே என்று நினைத்து. நான் நாண்டியிறுடன் பூட்டிய வில்லை ஸந்தத்தமாகவே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அக்னிஸாஷ்டிகமாகச் செய்த ப்ரதிக்ளைக்கு ஹாநிவரலாமா! ஹாநிவரவேண்டாம். துநே ச ப்ரிக்ரீவ்ய் ஷ சம்: சநாத: | (௩௩ ௩ ௩ ௩௩௩௩: ௩௩: ௩) (க்ருதே ச ப்ரிக்ரீவ்யம் ஏஷ தர்ம: ஸநாத: |) என்ற நீதியை அனுஸரித்து நீ ப்ரதிக்ளையைப் பரிபாலனம் செய்து வரவேண்டும். தவறினால் பந்து வர்க்கத்தோடு உன்னை நான் நசிக்கும்படி செய்து விடுவேன்.” என்ற பயத்தைக்காட்டி ப்ரக்ருதமான கார்யத்தின் எவ்விதம் ஸுகீரீவனுக்குச் சொன்னால் அவனுக்கு ஹிமமாக ஏற்படுமோ, அப்படி உபதேசித்து காலவ்யதிக்கரமம் (தாமதம்) ஆகாமல், ஸுகீரீவனை வசம் பண்ணிக்கொண்டு வரவேண்டும் என்று லக்ஷ்மணனுக்கு ஆக்ரூபித்தார்

லக்ஷ்மணஸ்வாமியும் ஸ்ரீராமனுடைய ஆக்ளையை சிரஸால் வலித்துக்கொண்டு கிஷ்கிந்தா நகரம் சென்றார். நகரத்திற்குள் ப்ரவேசிக்கும் பொழுதே, ஸமஸ்தமான வானரங்களும் லக்ஷ்மணஸ்வாமியினுடைய கோபத்தைப்பார்த்து ரொம்

பவும் பயந்தார்கள். யுவராஜனுள் அங்கதன் லக்ஷ்மணஸ்
வாமியினுடைய எதிரில் வந்து ஸமாதானம் செய்ய ஆரம்பித்
தான். லக்ஷ்மணஸ்வாமி அங்கதனைப் பார்த்தும் “அங்கதா!
நான் வந்திருக்கும் விவரத்தை ஸுகீர்வனிடம் போய்
சொல்” என்று பரம கோபத்துடன் சொன்னார்.
அங்கதன் மஹாபயத்துடன் பிதாவான ஸுகீர்வனுடைய
ஸமீபம் சென்று, லக்ஷ்மணஸ்வாமியினுடைய ஆகமன வருத்
தாந்தத்தை விவரமாகச் சொன்னான். கிஷ்கிந்தா நகரத்
திலுள்ள ஸகலமான வானரங்களும் பரம கோபத்துடன்
வந்த லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ஹா ஹாகாரம் செய்தன.
அந்த சப்தத்தாலும் அங்கதனுடைய ப்ரபோதனத்தாலும்
ஸுகீர்வனும் விழித்துக்கொண்டு அங்கதனையும் அந்த அங்
கதனோடுகூட வந்திருந்த ப்லக்ஷன், ப்ராஸன், என்ற இருண்டு
மந்த்ரிகளையும் ஸுகீர்வன் பார்த்தான். மந்த்ரிகளோ ஸுகீ
ர்வனை ச்லாகித்துவிட்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய பெரு
மையைஸுகீர்வனிடம் வர்ணித்தார்கள். அந்த இருவர்களுக்
குள் லக்ஷ்மணஸ்வாமியானவர் ஆஜார வாசலில் நின்றுவரு
கிறார், அந்த லக்ஷ்மணனால் அனுப்பப்பட்டுத்தான் அங்கதனும்
உன் ஸமீபம் வந்திருக்கிறான் நீ செய்த ப்ரதிக்கலையைய நிறை
வேற்றுவதில் காலாதிக்க்ரமம் ஆய்விட்டபடியினால். லக்ஷ்மண
ஸ்வாமி யானவர் மிகவும் கோபத்துடன் இருந்துவருகிறார்.
இதனால் சீக்ரமாக நீ லக்ஷ்மணனிடம் சென்று, அவர் இரு
பாதங்களிலும் சரண மடைந்து, லக்ஷ்மணனை ஸமாதானம்
செய்து வரவேண்டும்” என்று சொன்னார்கள்.

ஸுகீர்வனோ, மந்த்ரிகளைப் பார்த்து.

नमो दुर्व्याहृतं किञ्चित्, नापि मे दुरनुष्ठितं ।

लक्ष्मणो राघवभ्राता, क्रुद्धः किमिति चिन्तये ॥

ந மெ ஁ுவஹுதாஹுதம் கிஞ்சித், நாவெ மெ ஁ுவநுஸ்திதம் ।

லக்ஷ்மணோ ராவவஹுதா, க்ரு஁ஃ கிமிதி சிந்தயெ ॥

நமே தூர்வயாஹ்ருகம் கிஞ்சித், நாபி மே தூறுஷ்டிதம் ।

லக்ஷ்மணோ ராகவப்ரதா, க்ருத்த: கிமிதி சிந்தயே ॥

நானோ ராகவனுடைய விஷயத்தில் நிரபராதியாக இருக்கிறேன் ராமனுடைய விஷயத்தில் நான் ஒரு வார்த்தையாவது கடுமையாகச் சொல்லவில்லை. ராமனுக்கு நான் யாதொரு அபசாரமும் செய்யவில்லை. அவ்வித மிருக்கும்பொழுது, ராகவனுடைய ப்ராதாவான லக்ஷ்மணன் என் விஷயத்தில் எதற்காகக் கோபத்தை அடைந்தாரோ தெரியவில்லை. என்னுடைய சத்ருக்கள் யாராவது ராமனிடம் சென்று என்னிடத்திலில்லாத தோஷங்களை ராமனிடம் சொல்லி ராமனுக்கு என்னிடம் ப்ரீதி குறையும்படி செய்திருக்கிறார்களோ என்று தான் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. மந்த்ரிகளான நீங்கள் தான் அந்த மர்மத்தை (ரஹஸ்யத்தை) விசாரித்து, ராகவனையும் ஸமாதானப் படுத்தி, லக்ஷ்மணஸ்வாமியையும் கோப மில்லாமல் செய்து, என்னையும் ரக்ஷிக்கவேண்டிய பொறுப்புள்ளவர்கள்” என்று சொன்னான்.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் மஹா புருஷனை ஆஞ்சனேயஸ்வாமி யானவர், மந்த்ரிகளுடைய மததியில், ஸுகீர்வணைப் பார்த்துச் சொல்கிறார். “ராஜனே, தங்கள் விஷயத்தில் ராமன் ஸ்நேஹ பாவத்தால் கோபத்தை யடைந்து, லக்ஷ்மண ஸ்வாமியை அனுபயி்ருக்கிறாரே தவிர, யாரோ தங்கள் சத்ருக்கள் ராமனிடத்தில் தங்களுக்கு ப்ரீதிக்குறைவு உண்டு பண்ணியிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கவேண்டாம் ஸ்ரீராகவனுடைய புத்தியை எவராலேயும் பேதிக்கவே முடியாது. தாங்கள் செய்யவேண்டிய ப்ரதி உபகார காலமானது அதிக்ரமித்து விட்டது. அதைத் தாங்கள் கொஞ்சமேனும் அறியவில்லை. சரத்காலமோ வந்து சில நாட்கள் ஆகிவிட்டது. ராமனோ தன் தாரத்தை (மனைவி) பரிகொடுத்துவிட்டு, உன் ஸஹாயத்தை எதிர்பார்த்து வருகிறார்—நீயோ காமமோஹத்தால், கொஞ்சம் உபேகஷை செய்துவிட்டாய். ராமனுக்கோ, லக்ஷ்மணனுக்கோ ஏன் கோபம் வராது? ராஜனும் அக்

ருத்யத்தைச் செய்தானேயானால், மந்தரிகள் அந்த ராஜனை பல உபாயங்களாலும் ஸன்மார்க்கத்தில் திருப்பக் கடமைப்பட்டவர்கள். அந்த தைர்யத்தால்தான் நான் உன்னிடம் இவ்விதம் பேசுகிறேன். நீயோ ராமா பராதம் செய்துவிட்டாய். இதற்கு ப்ராயச்சித்தம் லக்ஷ்மணஸ்வாமியினுடைய பாதபத்மங்களில் இப் பொழுது சரணாகதி செய்வதைத்தவிர வேறென்றும் உபாயமாகத் தோன்றவில்லை. ராமனுக்கு நீ ஒன்றும் ஸஹாயம் செய்யவேண்டாம். உன்னுடைய நன்மைக்காகவே, நீ செய்த ப்ரதிக்ஞையை செய்து முடித்துக் கொள்ளவேண்டும். ஸ்ரீராமன் கோபத்தை யடைந்தாரே யானால் ஸகல தேவாஸுரர்கள் உள்பட ஸமஸ்தமான ஜகத்தையும் தன் வசம் செய்துகொள்ள சக்தியுள்ளவர் என்று நீனைத்துக்கொள். அந்த பஹூனுடாவனுக்கு உன் விஷயத்தில் கோடப கொஞ்சமேனும் வராயல்ருக்குப்ப்டடி நீ நடந்து கொள்ளவேண்டும். உன் சவுடத்தை நீவர்த்தி செய்து வைத்து, உன்னையும் அரசனாகச்செய்து, அந்தப்புரத்தில் தாரை முதலான ராஜ ஸதீகளுடைய மத்தியில் க்ரீடித்துக் கொண்டே காலத்தை நயநம் பண்ணும்படியாக, உனக்கு ராமன் செய்த பூர்வோபகாரத்தைக் கொஞ்சமேனும் நினைக்க வேண்டாமா?

न राम रामानुज शासनं त्वया

कपीन्द्र युक्तं मनसाप्यपोहितुम् ।

मनोहिते ज्ञास्यति मानुषं बलं

स राघवस्यास्य सुरेन्द्रवचिसः ॥

ந ராம ராமானுஜபாஸனம் த்வயா,
கபீந்ர யுக்தம் மனஸாவ்யபொஹிதும் |
மனொஹிதெ ஜ்ஞாஸ்யதி மானுஷம் வலம்
ஸ ராவஸ்யஸ்ய ஸுரெந்ரவசிஸஃ ||

ஈராம ராமாதுஜ சாஸனம் த்வயா,

கபீந்தர யுக்தம் மநஸாப்யபோஹிதம் ।

மகோஹிதே க்ஞாஸ்யதி மாநுஷம் பலம்

ஸ ராகவஸ்யாஸ்ய ஸுரேந்த்ரவர்சஸை ॥

இந்த்ரனுக்கு ஸமானமான தேஜஸ்ஸோடு கூடின ராமனுடைய பலத்தையும், லக்ஷ்மணனுடைய பலத்தையும் உன் மனதானது அறிந்திருக்கத்தான் வேண்டும். அதிலும், ஸாலவ்ருக்ஷங்களை பேதிக்கிறதில் ராமனுடைய மானுஷபலத்தையே ஆச்சர்யப்பட்டு உன் மனது அறிந்திருக்கும்போது, திவ்யாஸ்த்ர பலத்தை யாராலேதான், இவ்வள வென்று, எல்லைக்குட்பட்டதாக அறிய முடியும். அப்படி யிருக்கும் பொழுது, ராமனுடைய ஆக்ஷயையோ, லக்ஷ்மணனுடைய ஆக்ஷயையோ, உன் மனதினால்கூட, நீ மீறி நடந்தால், நீ ச்ரேயஸ்ஸை அடையவே முடியாது. ஆகையால், லக்ஷ்மணனுக்கு எதிரில் சென்று அந்த மஹானுபாவனுடைய பாதத்தில் நீ சரணு தி செய்தாலொழிய நீ ச்ரேயஸ்சை அடைய முடியாது" என்று ஆஞ்ஜனேயஸ்வாமி யானவர் பரமதையத்தை அவலம்பித்து ஸுகீர்வனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்தார்.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் அங்கதன் வெகு வேகமாக லக்ஷ்மணஸ்வாமியின் அருகில் சென்று, நமஸ்கரித்து, ரொம்பவும் ஆச்வாஸப்படுத்தி, லக்ஷ்மணனை ஸுகீர்வனுடைய ஸமீபத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார். லக்ஷ்மணஸ்வாமி வரும்பொழுது, கிஷ்கிந்தா நகரத்திற்குள் உள்ள ச்ருங்கார சோபைகளையும் நகரத்தின் விந்யாஸ விசேஷங்களையும் பார்த்து ஆச்சர்ய மடைந்து கொண்டே வந்தார். ஸுகீர்வனோ, லக்ஷ்மணனை நினைத்து நினைத்து, பரம பயத்தால் லக்ஷ்மணனுக்கு எதிரில் வர நடுங்கிக்கொண்டு தாரையைப் பார்த்து, "லக்ஷ்மணனுடைய ஸமீபம் நீ இப்பொழுது மீசன்று, அருடைய கோபத்துக்குக் காரணம் இன்ன

தென்று அறிந்து, லக்ஷ்மணனை ஸந்தோஷிக்கச்செய்து ஸ்ரீமத் தானம் செய்தாயே யானால், அதன் பிறகு அவரை நான் நேரில் தர்சனம் செய்கிறேன்.

त्वद्दर्शनविशुद्धात्मा न सः कोपं करिष्यति ।

न हि स्त्रीषु महात्मानः कश्चित् कुर्वन्ति दारुणम् ॥

கவடிஸாடூநஸிஸாஸாஹாதாநஸ: கோபம் கரிஷ்யதி ।
நஹி ஸ்த்ரீஷு மஹாத்மான: க்ஷித் குர்வந்தி தாருணம் ॥

நஸ்ததர்சகவிசுத்தாத்மாநஸ: கோபம் கரிஷ்யதி ।
நஹி ஸ்த்ரீஷு மஹாத்மான: க்ஷித் குர்வந்தி தாருணம் ॥

உன்னைப் பார்த்த மாத்திரத்தினாலேயே, லக்ஷ்மணஸ்வாமி யானவர் பரம சாந்தனாக ஆகிவிடுவார். எந்த மஹா புருஷர்களும் உன்னைப்போலொத்த ஸ்த்ரீகளிடம் தன் கோபத்தை காண்பிக்க மாட்டார்கள். ஆகையால் நீதான் இப்பொழுது போகவேண்டும்” என்று தாரையைப் பார்த்து கட்டளை யிட்டான்.

सा प्रखलन्ती मदविह्वलाक्षी

प्रलम्बकांचीगुणहेमसूत्रा ।

सलक्षणा लक्ष्मणसन्निधानं

जगाम तारा नमितांगयष्टिः ॥

ஸா ப்ரஃகலந்தி மதவிஹ்வலாக்ஷி
ப்ரலம்பகாஞ்சி குணஹேமஸூத்ரா ।
ஸலக்ஷணா லக்ஷ்மணஸந்நிதாநம்
ஜகாம தாரா நமிதாங்கயஸ்தி: ॥

ஸர ப்ரஸ்கலந்தி மதவிஹ்வலாக்ஷி
ப்ரலம்பகாஞ்சி குணஹேமஸூத்ரா ।
ஸலக்ஷணா லக்ஷ்மணஸந்நிதாநம்
ஜகாம தாரா நமிதாங்கயஸ்தி: ॥

என்றபடி, தாரையும் ஸுகீவனோடு ஸம்பீபாகம் செய்த ச்ரமத்தால் அடிக்குமேல் அடியாக வைத்து மெதுவாக வருகிறவளாயும், போகத்தை நீடித்த காலம் வருத்தி செய்வதற்காக மத்யபானம் செய்த காரணத்தால் சுழன்று கொண்டிருக்கிற கண்களோடு கூடினவளாயும், முடிச்ச அவிழ்ந்திருப்பதினால் கீழே தளர்ந்து விழுகிற ஓட்யாணத்தோடும், இறுக்கு முடிச்சுடன் கூடினவளாகவும், ஸுகீவனுடன் சயனத்தில் எவ்வித பிருந்தாளோ அதே மாதிரியாகவே அந்த அதி ஸுந்தரியான தாரையானவள் லக்ஷ்மணனுடைய ஸந்திதிக்கு வந்து சேர்ந்தாள். லக்ஷ்மணனோ, ஸுகீவனுடைய பத்நீயான தாரையைப் பார்த்தவுடனேயே, குளிர்ந்த தலையுடன் கூடியவராகி ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல கோபத்தையும் விட்டு விட்டு பரம சாந்தனாக ஆய்விட்டார்.

தாரையோ மத்யபானத்தின் காரணத்தால் லஜ்ஜையை இழந்து, ஸந்திஹத்தால் கோபத்தை யடைந்தவள் போல் பாவனை செய்து கொண்டு, ஸாந்த்வவாத புரஸ்ஸரவமாக லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துச் சொல்கிறாள்.

किं कोपमूलं मनुजेन्द्रपुत्र
कस्ने न संतिष्ठति वाङ्नि देशे ।
कश्शुक्लवृक्षं वनं आपन्नं
दवाग्निं आसीदतिनिर्विशंकः ॥

கிம் கொவமூலம் மனுஜேந்த்ரபுத்ர
கஸ்தே ந ஸந்திஷ்டதி வாங்கிதேசே ।
கஸுஷ்வக்ஷம் வநம் ஆபந்நம்
தவா஑்நிம் ஆஸீததிநிர்விசங்கஃ ॥

கிம் கோபமூலம் மனுஜேந்த்ரபுத்ர
கஸ்தே ந ஸந்திஷ்டதி வாங்கிதேசே ।
கச்சுஷ்கவ்ருக்ஷம் வநம் ஆபந்நம்
தவா஑்நிம் ஆஸீததிநிர்விசங்கஃ ॥

“ஹே, லக்ஷ்மண! நீ இவ்வளவு கோபத்தை அடைவதற்கு காரணம் என்ன? நீயோ ராஜபுத்ரன். உனக்குக் கோபம் வரக் கூடாது. உன்னுடைய ஆக்ஞையை, யார் இங்கே பரிபாலிக் காமல் இருக்கிறார்கள் ஸுகீர்வனோ வாநர ஜாதியில் பிறந்தவன். சாஸ்தரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவனல்ல. த்ருஷ்டமான வஸ்துவில் சாபல்யமுள்ள ஜாதியைத்தான் திரியக் ஜாதி என்று சொல்வார்கள். ஸுகீர்வனோ அந்த ஜாதியில் சேர்ந்தவன் என்பது உனக்குத்தெரியும். நீயே அந்த ஸுகீர்வனுக்கு, அவனிழந்துவிட்ட போக ஸுகங்களை மறுபடியும் பூர்ணமாக அநுபவிக்கும்படி உத்திரவிட்ட பிறகு அந்த போகாநுபவமும் உன்னுடைய ஆக்ஞா பரிணாமமாகவே இருக்கும்பொழுது, நீ அவனை ஹிம்ஸை செய்யும் பொருட்டு கோப மடைவது ந்யாயமல்லவே. காட்டில் பறந்து வருகிற காட்டுத் தீக்கு எதிரில் சபலமான விட்டில்தானே போய் விழும். அதுபோல் ஸுகீர்வனும் சபலம்போல் சஞ்சல புத்தியோடு கூடினவன். காட்டுத்தீயைப் போல் தன் ஸ்வரூபத்துக்கு நாசம் செய்யக்கூடியது இந்த விஷயபோகம் என்ற அறிவு கொஞ்சம்கூட இல்லாமல், அதில் போய் ஸம் பந்தப்பட்டு இருக்கிறான். இவ்விதம் அறிவே இல்லாத தீன ஜனங்களிடத்திலே நீ கருணை செலுத்தவேண்டும். ஆகையால் உன் கோபத்துக்கு இப்பொழுது விஷயமே இல்லை” என்று சொன்னான்.

இவ்விதம் ஸாந்தவ பூர்வமாக தாரை சொன்ன வார்த்தையை லக்ஷ்மணஸ்வாமி கேட்டு, லக்ஷ்மணனும் தாரைக்கு பதில் சொல்கிறார்.

किमयं कामवृत्तस्ते लुप्तधर्मार्थिसंग्रहः ।

भर्त्रा भर्तृहिते युक्ते न चैनमवबुध्यसे ॥

கியம் காஹவ்ருத்ஸ்தே லுப்ததர்மார்த ஸங்க்ரஹ: ।

ஹத்ராத்ர ஹத்ராத்ஹிதே யுக்தே நசைநமவபுத்யஸே ॥

கிமயம் காமவ்ருத்தஸ்தே லுப்ததர்மார்த ஸங்க்ரஹ: ।

பத்ராத்ர பத்ராத்ஹிதே யுக்தே ந சைநமவபுத்யஸே ॥

“ஹே தாரே! உன்னுடைய பர்த்தாவின் பக்ஷமாகவே நீயும் பேசினாய். பர்த்தாவினால் ஏவப்பட்டு என் ஸந்நிதிக்கும் வந்திருக்கிறாய். மேலும் பர்த்தாவினுடைய ஹிதத்திலேயே ஈடுபட்டவளாயும் பேசுகிறாய். பூர்வோபகாரிக்கு ப்ரத்யுபகாரம் செய்யவேண்டும் என்கிற தர்மத்தையும், மித்ர கார்யம் என்ற அர்த்தத்தையும் இழந்துவிட்டு கேவலம் காமவ்ருத்தனாகவும் காமா சாரத்தோடு கூடினவனாகவும், உன் பர்த்தாவான ஸுகீர்வன் இருந்து வருகிறான். அவனுடைய துராசாரத்தை நீ கொஞ்சமேனும் அறியவில்லை என்று, நான் எவ்விதம் உனக்கு சொல்லக்கூடும். இவ்விதம் நீ பர்த்தாவினுடைய பக்ஷமாகவே பேசுவது ந்யாயமில்லை.

இவ்விதம் லக்ஷ்மணஸ்வாமியினுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட தாரையானவள் மறுபடியும் பதில் சொல்கிறாள்.

न कोपकालःक्षितिपालपुत्र न चात्किोपः स्वजनं विधेयः ।

स्वदुःखकामस्य जनस्य तस्य प्रमादमप्यर्हसि वीर सोढुम् ॥

ந கொபகால:க்ஷிதிபாலபுத்ர ந சாதிகோப: ஸ்வஜனே விதேய: ।
வியெய: ।

ஸ்வது:காமஸ்ய ஜனஸ்ய தஸ்ய ப்ரமாதம்பர்ஹஸி வீர ஸோடும் ॥

ந கோபகால:க்ஷிதிபாலபுத்ர ந சாதிகோப: ஸ்வஜனே விதேய: ।

த்வதர்த்தகாமஸ்ய ஜனஸ்ய தஸ்ய ப்ரமாதம்பர்ஹஸி வீர ஸோடும் ॥

ஹே லக்ஷ்மண! ஸுகீர்வன் காமத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிற காரணத்தால் அவனுடைய விஷயத்தில் நீ கோபத்தையடையக்கூடாது. கோபத்திற்கு காலமும் இது அல்ல. ஸுகீர்வனோ உனக்கு ஸ்வஜனமாக ஆகிவிட்டான். ஸ்வஜனத்தினிடத்தில் கோபத்தை அடைவது ந்யாயமாகாது. உன்னுடைய கார்ய நிமித்தமாகவே மந்த்ரிகள் மூலமாக ஸகல விதமானஸமாசாரங்களையும் சேகரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸுகீர்வனுடைய அனவதானங்களை (அலக்ஷயத்தை) நீ இப்பொழுது பொறுத்துக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

महर्षयः धर्मतपोभिकामाः
 कामानुकामाः प्रतिबद्धमोहाः ।
 अयं प्रकृत्या चपलः कपिस्तु
 कथं न लज्जेत सुरेषु राजा ॥

மஹர்ஷய: தர்மதபோபிகாமா:
 காமானுகாமா: ப்ரதிபத்தமோஹா: ।
 அயம் ப்ரகருத்யா சபல: கபிஸ்து
 கதம் ந லஜ்ஜேத ஸுகேஷு ராஜா ॥

மஹர்ஷய: தர்மதபோபிகாமா:
 காமானுகாமா, ப்ரதிபத்தமோஹா: ।
 அயம் ப்ரகருத்யா சபல: கபிஸ்து
 கதம் ந லஜ்ஜேத ஸுகேஷு ராஜா ॥

வே லக்ஷ்மண! தர்மத்தையும் தபஸ்ஸையும் சரணமடைந்த சில மஹர்ஷிகளும் காமபாரவ்ச்யத்தை யடைந்து அக்ஞான ஸாகரத்தில் புழுகினார்கள். ஸுகீவனோ ஜாதியில் குரங்கு, பூர்வாகவனுடைய அநுகரஹத்தால் இப்பொழுது ராஜாவாக வந்திருக்கிறான். அந்த ஸுகீவன் ஸ்திரீ சாபவ்யத்தால் செய்யவேண்டிய கார்யத்தை மறந்துவிட்டிருக்கிறான் என்று சொல்வது டெரியோர்களுக்கு ஒரு ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கினது. ப்ரச்ருத கார்யத்தையும் அவன் கொஞ்சமேனும் மறக்கவேயில்லை. சரத்காலம் ஆரம்பிக்கும் முன்பே, வானரகோடிகளை ஒன்று சேர்க்க யத்னம் செய்துவிட்டான். கோடிக் கணக்காக வானர்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் நீ கொஞ்சமேனும் இந்த விஷயத்தில் சங்கையை அடையக்கூடாது. அந்தப் புரஸ்திரீகளைப் பார்க்க கூடாது என்ற எண்ணத்தாலேயா, நீ இங்கேயே நின்று வருகிறாய்? அது ரொம்பமம் ந்யாயந்தான். புராநமான ஆசாரத்தைக் கொண்டாடவேண்டும். ஆகிலும், உன் விஷயத்தில், நீ ஜீதேந்திரியனதால், அந்தப் புரஸ்திரீகளின் அவலோகனம் உனக்கு தோஷமாக ஆகாது. ஆகையால் ஸுகீ

ரீவனுடைய ஸமீபம் அவசயம் இப்பொழுது வந்துதானாக வேண்டும்” என்று சொல்லி லக்ஷ்மணனை ஸுகீரீவனின் ஸமீபமாக தாரை அழைத்துச் சென்றார். அங்கு தங்கமயமான கட்டிலில், அநேக ஸ்திரீகளால் ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டு, மதாந்தனாகவும், அதிகோலாஹலத்துடனுமிருந்துவரும் ஸுகீரீவனை லக்ஷ்மணஸ்வாமியானவர் பார்த்து, காம சாஸ்திரத்தின் பர்யவஸான பூமியையும் (புடிவு) அறிந்து கொண்டார். ஸுகீரீவனும் லக்ஷ்மணனைக் கண்டவுடன், ஆஸனத்தைவிட்டு அவஸரமாக எழுந்திருந்து ருமை என்ற பார்மையுடனும் தாரையுடனும் சேர்ந்துகொண்டு லக்ஷ்மணனை வரவேற்றார்.

லக்ஷ்மணனோ, பரமகோபத்தடன், ஸ்ரீராகவன் ஆக்ரோபித்தபடி ஸுகீரீவனிடம் தெரிவிக்கிறார். “ஸுகீரீவா! ஸ்வகுணமும், ஆபீஜாத்யமும் (மீடல் குலம்) உள்ள ப்ராணியே தீன ஜநைகவிடத்தில் கருணையுள்ளனையென ஜீதேந்திரியனையுள் இருக்கமுடியும். அவ்விதமுள்ள ப்ராணிதான் ஒரு ராஜ்யத்தைப் பரிபாலனம் செய்வதற்கு யோக்யதை உள்ளவனாக ஆவான். ஒருவன் செய்த உபகாரத்தையும் மறந்து வாத்யத்தையும் விட்டுவிட்டு, கேவலம் ஸ்திரீகளுடைய லௌளந்தர்மவலையில் முற்றிலும் அகப்பட்டாக்கொண்டு காம பரதந்த்ரனாக உள்ளவன் அரசனாக வந்தால், அவனை ப்ரஜைகள் அவமதிக்கத்தான் அவமதிக்கும். அவனை ஒரு ப்ராணியும் பூஜிக்காது. எந்த அரசன் தர்ம சாஸ்திரத்திற்கு கௌரவத்தைக்கொடுத்து, தர்மத்தைச் செய்யாமல் இருப்பதோடும் கூட அதர்ம பாரக்கத்திலும் ஈடுபட்டு. தனக்கு மிகவும் உபகாரம் செய்த மித்ரர்சனாடைய எஸ்னிதியில் செய்த ப்ரதிகனாடையத் தன்னால் ரக்ஷித்து நிறைவேற்றமுடியாமல் கைவிடுகிறானோ, அந்த அரசனைப்போல் மூர்க்கன் மற்றொருவனும் இல்லவே இல்லை. தவிர,

शतमधानृते हन्ति सहस्रं तु गवानृते ।

आत्मानं स्वजनं हन्ति पुरुषः पुरुषानृते ॥

யாதஃபுரநுதெ ஹணி ஸஹஸ்யுந்து மவாநுதெ ।
 சூதூநம் ஸஹநம் ஹணி வுரூஷஃ வுரூஷாநுதெ ॥

சதமசவாந்ருதே ஹந்தி ஸஹஸ்ரம்து கவாந்ருதே ।
 ஆத்மாநம் ஸ்வஜாம் ஹந்தி புருஷஃ புருஷாந்ருதே ॥

என்ற தர்ம சாஸ்த்ர ப்ரகாரம், ஒரு குதிரை கொடுக்கிற வாங்குகிற ஸம்பந்தத்தில் பொய் சொன்னோனையானால், நூறு குதிரைகளை கொன்ற பாபத்தை அடைகிறான். ஒரு கோ (பசு) விஷயத்தில் பொய் சொன்னால், 1000 கோக்களை கொன்ற பாபியாக ஆகிறான். தனக்கு மித்ரனாக இருந்து உபகரித்த ஒரு புருஷன் விஷயத்தில் பொய்யைச் சொன்னால் ஆத்மஹத்தி, ஸ்வஜனஹத்தி, பித்ருஹத்தி முதலான ஸகல ஜனங்களுடைய ஹத்தியையும் செய்த பாபியாக ஆகிறான். அவ்விதமான பாபியாக நீயும் ஆகிவிட்டாயே' என்று உன்னிடம் ஸ்ரீராமன் தெரிவிக்கச் சொன்னார்.

पूर्व कृतार्थी मित्राणां न तत् प्रतिकरोति यः ।

ऋतज्ञः सर्वभूतानां स वध्यः स्वर्गेश्वर ॥

வாலுஷம் சுநாமாஷேஷா லிஷ்டாணா நதக் ப்ரதிகரோதீயஃ ।
 சுநதஜ்ஃ ஸ்வஸஹஸ்தாநாம் ஸவய்யஃ ஸ்வமெஸூர ॥

பூர்வம் க்ருதார்தோ மித்ராணாம் நதத் ப்ரதிகரோதீயஃ ।
 க்ருதஜ்ஃ ஸர்வபூதாநாம் ஸவத்யஃ ப்லவகேசவர ॥

என்ற சாஸ்த்ரத்தால், ஒரு மஹா புருஷனோடு கூட ஸ்நேஹம் செய்துகொண்டு அந்த மஹா புருஷன் மூலமாக முதலில் தான் ப்ரயோஜனத்தை பூராவாக முடித்துக்கொண்டு, பிறகு அந்த மஹா புருஷனுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் செய்யாமலிருந்தால், ஸர்வப்ராணிகளும் அவனை பஹிஷ்காரம் செய்யவேண்டும். எந்த ப்ராணிகள் அவனைக் கண்டாலும் உடனே அவனைக் கொன்றுவிடலாம், என்ற சாஸ்த்ரத்தினுடைய ரஹஸ்யத்தையும் முக்யமாக உன்னிடம் ஸ்ரீராமன் தெரிவிக்கச் சொன்னார்.

தவிர, ஸ்வாயம்புவமனு கூறி இருப்பதையும் உன் னிடத்தில் தெரிவிக்கச் சொன்னார்.

ब्रह्मणे च सुरापे च चोः भवते तथा ।

निष्कृतिः विहिता सद्भिः कृतघ्ने नास्ति निष्कृतिः ॥

ஸ்ரீமஹேஸ்வர ஸுராபேச சேரே பகவதே ததா ।

நிஷ்க்ரதிஃ விஹிதா சத்பிஃ க்ருதஹேநாஸ்தி நிஷ்க்ரதிஃ ॥

ப்ரஹ்மக்ஷே ச ஸுராபேச சேரே பகவதே ததா

நிஷ்க்ரதிஃ விஹிதா சத்பிஃ க்ருதக்ஷே நான்த் நிஷ்க்ரதிஃ

ப்ராம்மணனைக் கொன்றவனுக்கும் ப்ராயச் சித்த முண்டு. அவ்விதமே ஸுராபானம் (கள் குடித்தவன்) செய்த வனுக்கும் உண்டு. அவச்ய கர்த்தவ்யமான வ்ரதத்தை ஆரம் பித்து விட்டவனுக்கும் பரிஹாரம் உண்டு. உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் செய்யாத பாபிக்கு ப்ராயச்சித்தமே இல்லை. என்று மேற்சொன்ன மனுஸ்மருதியின் தாந்ர்யமாகும். அந்த விஷயத்தை உனக்கு முக்யமாய்த் தெரிவிக்கச் சொன் னார் நீயோ மூர்க்கனாகி விட்டாய். உடகர்த்தையும் மறந்தவன். பொய் சொல்கிறவன். ராமன் மூலமாக முதலி லேயே உன் கார்யத்தை ஸாதித்துக்கொண்ட பாபி. ச்ரேய ஸ்ஸை அடைய வேண்டுமானால், ஸ்ரீராகவனிடத்தில் செய்து கொண்ட ப்ரதிக்ஞையைப் பரிபாலனம் செய்வதற்கு உட னேயே முயற்சி செய்யவேண்டும். க்ராம்யமான விஷய போகத்தில் முழுக்கிக்கொண்டு, மஹா புருஷனுக்கு எதிரில் செய்த ப்ரதிக்ஞையை மறந்திருக்கும் நீ மண்டுகராலியாக ஆகிவிட்டாய். அதாவது, ஸர்ப்பங்கள் தன்னுடைய வாயில் அகப்பட்டுக்கொண்ட தவனையை விழுங்கும் பொழுது, அந்த தவனையானது சப்திக்கும். ப்ராணிகளுக்கு ஸர்ப்பம் என்ற ஞானம் இராது. தவனை கத்தும் இடம் என்றே அங்கு ஜனங்கள் செல்வதுபோல், உன்னுடைய தவனை கத்துவதுபோலான வார்த்தையை நம்பி மூர்க்கனான

உன் ஸ்வபாவத்தை அறியாமல், உன்னை தன் அக்னிஸாக்ஷி கமாக ஸ்நேஹம் செய்துகொண்டார் என்று ஸ்ரீராமன் உன்னிடம் சொல்லச்சொன்னார். மன்கேராலி என்பதற்கு வேறொரு விதமான அபிப்பிராயமும் உண்டு. ஸர்ப்பங்கள் தவளையைப் பிடிப்பதற்கு, அந்த ஸமயம் தவளையைப் போல சப்திக்கும்; தவளையானது, நம் ஜாதியான ப்ராணிகள் தான் நம்மைக் கூப்பிடுகிறது என்று நினைத்துக்கொண்டே ஸர்ப்பத்தினிடம் சென்று அதன் வாயில் அகப்படுவதுபோல், உன்னுடைய ப்ரலாபத்தைக் கேட்டு இரங்கிய ஸ்ரீராமன் தன்னைப்போல் ஸத்யத்தைக் காப்பாற்றுகிற ஒரு மஹானுபாவன் நீ என்று உன்னை நம்பி, உன்னிடம் வந்து அகப்பட்டுக் கொண்டுவிட்டார். ஆகையால் அந்த தவளைக்கு ஸர்ப்பத்தால் நாசம்வருகிறது போல் உன்னை நம்பி தவளை போல் ஸ்ரீராமன் நாசம் அடைந்துவிடுவார் என்று நினைக்காதே நீதான் நாசமடைந்து விடுவாய். மஹா பாக்யசாலியான ஸ்ரீராமன் உன்னை கிஷ்கிந்தா ராஜ்யத்தில் கருணையுடன் ஸ்தாபனம் செய்தார். அந்த மஹா கருணை முர்த்தியுடைய உபகாரத்தை நீ கொஞ்சமேனும் அறியவில்லை. உக்ரமான ராமபாணங்கள் அடிபட்டு குலத்தோடு நீ நசித்துவிடப் போகிறாய் அதிசீகரத்தில் உன் ப்ராதாவான வாலியையும் நீ போய் பார்க்கலாம் வாலி போன வழியை இன்னும் உன்னை உத்தேசித்தே திறந்து வைத்திருக்கிறேன். அது முடப்படவில்லை.

न नूनमिक्ष्वाकुवरस्य कर्मुक-

च्युतान् शरान् पश्यसि वज्रसन्निभान् ।

तां सर्वं नमः शिவேमे सुखं ।

न रामकथं मनसाप्यवेक्षसे ।।

ந நூநமிக்ஷ்வாகுவரசஸ்ய கர்முக

அசுதானு ஶரானு பஸ்யஸி வஜ்ரஸந்நிஹானு ।

ததஃ ஸர்வம் நமஃ ஶிவேவமெஸுஶீ

ந ராமகாயதம் மனஸாய்யவெக்ஷஸே ॥

ந ஸூக்யமிஷ்வாகுவரஸ்ய கார்முக
 ச்யுதாந் சராந் பச்யவஹி வஜ்ரஸந்நிபாந் ।
 தத: ஸுகம் நாம நிஷ்வஸவே ஸுகீ
 ந ராமகார்யம் மநஸாப்பவேஷுஸே ॥

ஸ்ரீராகவனுடைய பாண வேகத்தை இதுவரையிலும் கொஞ்சமேனும் அறிந்திருக்கமாட்டாய். அக் காரணத்தால்தான் அந்தப்புரத்தில் கொஞ்சம்கூட கவலையும் பயமுழில்லாமல் ஸ்த்ரீகளுடன் ஸுகமாக வினையாடிக் கொண்டிருக்கிறாய். ராமனுடைய கார்யத்தை மனத்தினால்கூட நினைக்க உனக்கு அவகாசமில்லாமலு மிருக்கிறது. ராமபாண வேகத்தை கொஞ்சம் நீ அறிந்திருந்தால், நீ இவ்விதம் இருக்க மாட்டாய். அதனால் அந்த தத்வத்தையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய பாக்யம் உனக்கு வந்திருக்கிறதோ என்னமோ தெரியவில்லை என்று ஸ்ரீராமன் தெரிவிக்கச் சொன்னபடி உன்னிடம் சொல்லிவிட்டேன்” என்று லக்ஷ்மணஸ்வாமி சொன்னார்.

இவ்விதம் ஸுகீவனை பருஷமாக (உக்ர) பேசிக் கொண்டு கோபத்துடனிருந்துவரும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மறுபடியும் தாரை சொல்கிறான்—“லக்ஷ்மண! இவ்விதம் பருஷமான வார்த்தைகளை பேசக்கூடாது. ஸுகீவனோ நீங்கள் செய்த உபகாரத்தை மறக்கவில்லை. ராமனால் தனக்குக் கிடைத்த ராஜ்யத்தையும், ருமை என்ற பார்யையையும், எப்பொழுதும் ராமப்ரஸாத மென்றே நினைத்துக் கொண்டு தானிருக்கிறான். அநேக காலம் தன் ஸ்த்ரீயை விட்டுப் பிரிந்த காரணத்தால், இப்பொழுது அந்த ஸ்த்ரீ லாபம் கிடைத்தவுடன் அந்த விஷய ஸுகத்தில் ஆஸக்தனாகி, ப்ரத்யுபகாரம் செய்யவேண்டிய காலம் வந்ததும் அதை மறந்து விட்டிருக்கிறான். ஜாதியில் வானரந்தானே! ஜிதேந்தரியனான விச்வாமித்ர மஹர்ஷிகூட க்ருதாசி என்ற அப்ஸர ஸ்த்ரீயினிடத்தில் பத்து வருஷகாலம் ரமித்துக் கொண்டு, தான் எந்தப்ராம்மணயத்திற்காக தபஸ்வை உக்ரமாகச் செய்தாரோ, அதை முற்றிலும் மறந்துவிட்டார்.

மஹான்களிடத்தில்கூட இவ்விதம் நாமமோஹம் இருக்கும் பொழுது வாநர ஜாதியினிடம் நாமமோஹம் குடியிருந்து வருகிறது என்பது ஒரு ஆச்சர்யமாகுமோ? இந்த விஷயத்தில் ராமனுக்கோ, அல்லது உனக்கோதான் டொறுமை வேண்டுமே யன்னியில் ஸுகீவரிடத்தில் யாதொரு விதமான அபராதமும் கிடையாது—ஸுகீவனுக்கு ராமனிடமுள்ள பக்தியை நான் சொன்னால் போதுமா. ராமனுடைய விஷயத்தில் ஸுகீவன் ஸர்வத்தையும் பரித்யாகம் செய்வதற்குத் தயாராக இருந்து வருகிறான். அதிசீக்ரத்தில் ஸீதையோடுகூட ஸ்ரீராகவனை ஸுகீவன் சேர்த்துவைத்தே விடுவான். ஆகையால் கொஞ்சமேனும் நீ இவ்விதம் கோபத்தை அடையவே கூடாது. லங்கையிலோ, அளவுக் கடங்காததான ராக்ஷஸர்கள் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கொல்லாமல் ராவணனை ஜயிப்பது மிகவும் அஸாத்யமானது. அது நிமித்தமாக லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸ பலத்தைக்காட்டிலும் அதிகமான பலத்தை சேர்ப்பதற்கே அங்காங்கு வாநர கோடிகளை அழைத்துவர ஏற்பாடுகள் நடந்து வருகின்றன. இன்றோ, நாளையோ, நாநாதிக்குகளிலிருந்தும் வாநரர்கள் கோடிக் கோடிக் கணக்காக வந்து குவிந்து விடுவார்கள் அந்த ஸீதையைக் கிரட்டிக் கொண்டு ராமனுடைய ஸமீபம் வரலாமென்றுதான் ஸுகீவன் இருந்துவருகிறார். அதற்குள் உன்னுடைய ஸம்பிரமத்தைப் பர்க்க நாங்கள் ரொம்பவும் பயத்தை அடைகிறோம். வாலியை கொன்ற ஸ்ரீராமனுடைய ப்ராக்ரமம் ஸுகீவனுக்குத் தெரியாதா? ராமனோடு விரோதித்துக்கொண்டு ஒரு க்ஷணங்கூட சிஷ்சிந்தா ராஜ்யத்தில் நாம் ஸுகமாக இருக்கமுடியாது என்பதை ஸுகீவன் நன்கு அறிந்தவன்தான். ஆகையால் தயவு செய்து கோபத்தை சற்று சமனம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

तव हि मुखमिदं निरीक्ष्य कोपात् क्षनजनिभे नयने निरीक्षणाः ।

हरिवरविना न यान्ति शान्तिं प्रथमभयस्य हि शंकिताः स्मसर्वाः ॥

தவ ஹி லுவலிஹி நிரீக்ஷ்ய கொவாசு
 கூத்தஜநிதெஹ நயநெ நிரீக்ஷணாணா: |
 ஹரிவரவநிதா: ந யானி யானிம்
 வ்யயூஹயவஸ்ய ஹி ஸங்கிதா: ஸஸ்வஷா ||

தவ ஹி முகமிதம் நிரீக்ஷ்ய கோபாத்
 கூத்தஜநிபே நயஸே நிரீக்ஷமாணா: |
 ஹரிவரவநிதா: ந யாந்தி சாந்திம்
 ப்ரதமபயஸ்ய ஹி சங்கிதா: ஸ்மஸர்வா: ||

வாநர ஸ்திரீகள் கோபத்தால் சிவந்த கண்களோடு கூடிய
 உன் முகத்தைப் பார்க்க, வாலியைக் கொன்றது போலவே,
 ஸுகீர்வணையும் ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் கொன்றுவிடுவார்கள்
 என்ற பயத்தால் நடுங்கி நடுங்கி தவிக்கிறார்கள். அதற்கு
 நீ அவகாசம் கொடுக்காமல், சாந்தியை அடையவேண்டும்
 இவ்விதம் தாரை சொன்னவுடன், லக்ஷ்மணஸ்வாமியும்
 கோபத்திலிருந்து சாந்தியை அடைந்துவிட்டார். கொஞ்
 சம் லக்ஷ்மணஸ்வாமியி்ரஸந்ந முகத்தோடு இருக்கும் ஸமயம்
 பார்த்து, ஸுகீர்வணும் லக்ஷ்மணஸ்வாமியினுடைய அருகில்
 வந்து,

प्रणष्टा श्रीश्च कीर्तिश्च कपिराज्यं च शश्वतम् ।
 रागप्रसादास्सौमित्रे पुनः प्राप्तं इदं मया ॥
 कश्शक्तस्तस्य देवस्य ख्यातस्य स्वेन कर्मणा ।
 तादृशं विक्रमं वीर प्रतिकर्तुं अरिन्दम ॥

புணஷ்டா ஸ்ரீஸ்சு கீர்திஸ்சு கபிராஜ்யம் ச ஸாஸ்வதம்
 ரா஑புஸாடாஸ்சௌமித்ரே புந: ப்ராப்தம் இ஑ம் மயா ||
 கஸ்சுக்ஸ்தஸ்ய ஑ேவஸ்ய வ்யாதஸ்ய ஸ்வேநகர்மணா
 தா஑்ரஸம் விக்ரமம் வீர ப்ரதிகர்தும் அரிந்஑ம் ||

ப்ரணஷ்டா ஸ்ரீஸ்சு கீர்திஸ்சு கபிராஜ்யம் ச ஸாஸ்வதம்
 ராமப்ரஸாதாஸ்சௌமித்ரே புந: ப்ராப்தம் இ஑ம் மயா |
 கச்சுக்ஸ்தஸ்ய தேவஸ்ய வ்யாதஸ்ய ஸ்வேந கர்மண
 தா஑்ரஸம் விக்ரமம் வீர ப்ரதிகர்தும் அரிந்஑ம் ||

லக்ஷ்மண, இழந்துபோன ஸ்ரீயையும், கீர்த்தியையும் ராஜ்யத் தையும், ருமை என்ற பத்னீயையும் எந்த ராமனுடைய ப்ர ஸாதத்தால் நான் அடைந்தேனோ, அந்த ராமனுக்கு யாரால் ப்ரத்யுபகாரம் செய்யமுடியும். ராமனுடைய பராக்ரமமோ நிகரற்ற பராக்ரமமல்லவா? தன்னுடைய பராக்ரமத்தா லேயே ராமன் ஸீதையை அவச்யம் அடைந்து விடுவான். நான் கேவலம் ஸஹாய மாத்ரம்தான்—ராவண வதத்திற் காக செல்லும் ராமனை வானர ஸேனையுடன் நான் பின் தொடர்ந்து போகவேண்டுமே யன்னியில், நான் செய்யும் யுத்தத்தாலேயா ஸ்ரீராமனுக்கு ஸீதாலாபம் கிடைக்கப் போகிறது. ஸ்நேஹ பாவத்தைக்கொண்டு நான் ஏதாவது காலத்தை அதிக்ரமித்து நடந்து கொண்டிருந்தாலும் ஸேவக னான என்னுடைய விஷயத்தில் கொஞ்சமேனும் கோபத்தை அடையக்கூடாதென்று ப்ரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொண்டார்.

லக்ஷ்மணஸ்வாமியும் பரம ஸந்தோஷத்துடன் ஸுகீர் வனை ரொம்பவும் சலாகித்துப் பேசினார். “ஸுகீர்வ, நீயும் ஸ்ரீராமனைப் போலவே, எனக்கு ப்ராதா ஆகியும் ஆகையால் ஏதாவது கோபத்தால் நானோ ராமனோ உன்னைப்பற்றி ப்ரஷமா கப்பேசியிருந்தாலும், அதை நீ பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஸீதையை இழந்து துக்கப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கும் ஸ்ரீராமனுக்கு, இந்த ஸமயத்தில் உன்னுடைய ஸஹாயம் ஏற்பட்டது தெய்வச் செயல் என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆகையால் சீக்ரம் நீ என்னுடன் புறப்பட்டு ராமனுடைய ஸமீபம் சென்று ஸ்ரீராகவனை ரொம்பவும் ஸமாதானப் படுத்தவேண்டும் என்று சொன்னார். ‘ஸுகீர்வ னும் லக்ஷ்மணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டதும் ஹநு மானைப் பார்த்து நானாதிக்குகளிலும் அங்காங்கு, மலைகளி லும் வருஷங்களிலும் விரைந்துவரும் கோடி கணக்கான வானர ஸேனைகள் சீக்ரத்தில் இவ்விடம் வந்து கூட்டம் கூட்டமாக குவியவேண்டும் என்று ஆக்ரூபித்ததும், அந் தந்த திக்குகளிலிருந்தும் வானரங்கள் கோடிக் கணக்கில் வந்து குவிய்ந்து விட்டன.

ஸுகீவனும் மந்தரிகளிடம் சொல்லி தங்கமயமான மேனுவ (பல்லக்கை) தனக்குக்கொண்டு வரும்படி ஆக்ஞாபித்தான். உடன் மேனுவும் ஸந்தத்தமாக ஆகிவிட்டது உடன் லக்ஷ்மணஸ்வாமியுடன் கூட தான் மேனுவில் ஏறிக் கொண்டுப் ப்ரதானமான வானர ச்ரேஷ்டர்களாலே சத்ரம், சாமரம் முதலியவைகளால் உபசரிக்கப்பட்டும், பின்பு வானர ஸேனைகளால் குழப்பப்பட்டும், ராமனுடைய ஸமீபத்துக்கு ஸுகீவன் வந்து சேர்ந்தான். அந்தப்படி ராமன் இருக்கும் தேசத்தை அடைந்ததும், மேனுவிலிருந்து ஸுகீவனும் லக்ஷ்மணனும் இறங்கினார்கள். ஸுகீவனோ ஸ்ரீராகவனுடைய பாதபத்மங்களிலே சிரஸ்ஸினால் வணங்கி நமஸ்காரம் செய்து தன்னுடைய பரமமான பக்தியை ப்ரதர்சனம் செய்தான் வானர கோடிகளும் அவ்விதமே ராமனிடம் தங்களுடைய பக்தியை ப்ரசடனம் செய்து கொண்டு நமஸ்காரம் பண்ணி அஞ்ஜலி பந்தத்தடன் ராமன் யுன்பு நின்று கொண்டிருந்தாராக. ஸ்ரீராமனோ தன் பாதசபலங்களில் ப்ரபத்தி செய்த ஸுகீவனை தன் இருசைகளாலும் தூக்கிவிட்டு ஆலங்கனம் செய்துகொண்டு, ஸ்ரீராமனுடைய துன்பம், வெகுமானத்துடனும் ஸுகீவனை உட்காரவைத்து ஸ்ரீராமன் சொல்கிறார். ஸுகீவ!

धर्मार्थं च कामं च यस्तु फालं निषेवते

विभज्य सततं वीर स राजा हरिसत्तम ।

हित्वा धर्मं तथार्थं च कामं यस्तु निषेवते

सवृक्षाग्ने यथा मुसः पतितः प्रतिबुध्यते ॥

யெஹ்யேஹ்யே அகாஃ அ யஸ்து-ஃ காஹி நிஷேவதே

விஹஜ்யஸததம் வீர ஸராஜா ஹரிஸத்தம ।

ஹித்வாஹ்யே ததாஃ தயாஃ அ காஃ யஸ்து-ஃ நிஷேவதே

ஸவ்ருக்ஷாக்னே யதா ஸுப்த: பதித: ப்ரதிபுத்யதே ॥

தர்மமர்தம் ச காமம் ச யஸ்து காலே நிஷேவதே

வீபஜ்யஸததம் வீர ஸராஜா ஹரிஸத்தம ।

ஹித்வாஹ்யே ததாஃ தயாஃ ச காமம் யஸ்து நிஷேவதே

ஸவ்ருக்ஷாக்னே யதா ஸுப்த: பதித: ப்ரதிபுத்யதே ॥

அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களை யும் அந்தந்த காலத்தில் விபாகம் செய்து எந்த அரசன் அனுபவிக்கின்றானோ அந்த ராஜாதான் அரசன் என்று சொல்லப்படுவான். தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் அடியோடு விட்டுவிட்டு காமத்தில் மட்டும் முழு கியிருக்கும் அரசனோ, ஒரு பெரிய வருஷத்தினுடைய அக்ரபாகத்தில் (உச்சி) சென்று அங்கு நிதிரையினால் ஆக்ர மிக்கப்பட்டு கீழே பூப்ரதேசத்தில் விழுந்த பிறகு விழித்துக் கொள்ளும் மனிதனைப்போல் ஆவான். அவனைத்தான் காம பரவசனான அரசனுக்கு உதாஹரணமாகச் சொல்லவேண்டும். சத்ருக்களை வதம் செய்வதிலும், அதன் மூலம் மித்ரர்களை சேகரித்துக்கொள்வதிலும், எப்பொழுதும் முயற்சியுடைய அரசன்தான் தர்மம், அர்த்தம் காமம் என்ற மூன்று வித மான புருஷார்த்தங்களையும் அனுடவிட்பதற்கு தகுந்த அதி காரியாக ஆவான். உனக்கோ சத்ருக்களை நாசம் செய்ய வேண்டிய காலம் வந்து விட்டது. உன்னுடைய மந்த்ரிக ளோடு, அதற்கு வேண்டிய கார்யத்தை ஆலோசித்து அவச் சயம் செய்ய வேண்டியதைச் செய்யலாம்” என்று ஸுகீர்வ னுக்கு ஹீதோபதேசமாக ராமன் தெளிவாகச் சொன்னார்.

ஸுகீர்வனும் ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, ‘ராமா! உன்னுடைய ப்ரளாதத்தால் இழந்துபோன ராஜ் யத்தை மறுபடியும் அடைந்தேன். உபகாரத்துக்கு ப்ரத் யுபகாரம் செய்யாதவன் ஸர்வஜனங்களுக்கும் நிந்தியனாகவே ஆகிறான் என்பதை நான் அறிந்தவன்தான். ஏதோ காம வசத்தால் இரண்டொரு தினம் முன்னால் நடத்த வேண்டி யதை பிந்தி நடத்தும்படி ஆகிவிட்டது. இந்த விஷயத்தில் க்ஷமித்துக்கொள்ளவேண்டும்; மஹா பரிஷ்டர்களான வானர கோடிகள் திரள்திரளாக வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மஹா மேரு பர்வதத்திலிருந்தும், மந்தர பர்வதத்திலிருந்தும் திரள் திரளாக வந்து கொண்டிருக்கும் வானரர்களோ, ரிசு (கரடி) ராஜர்களோ இவர்கள் அளவிற்கு உட்பட

மாட்டார்கள். அதிசீக்ரத்தில் லங்கா நகரம் சென்று ராவணனை நிர்மூலமாக ஒழித்து, ஸீதா தேவியைத் தங்களிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்வார்கள் என்பதில் ஆக்ஷேபணையில்லை” என்று ஸுகீவன் ஸ்ரீராமனை ஸமாதானப் படுத்தினான்.

இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே நாலா திக்குகளிலிருந்தும் வருஷங்கனையும் மலைகளையும் ஆயுதங்களாக தரித்துக்கொண்டு, வானரங்களுக்கும் கரடிகளும் வந்து குவிந்துவிட்டன. ஸுகீவனுடைய உத்ஸாஹத்தைப் பார்த்து ஸ்ரீராமன் பரம ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்.

ततस्तं उद्योगमवेक्ष्य बुद्धिमान्
हरिप्रवीरस्य निदेशवर्तिनः ।
बभूव हर्षात् वसुधाधिपात्मजः
प्रबुद्धनीलोत्पलसुख्यदर्शनः ॥

ததஸ்தம் உத்யோகமவேக்ஷ்ய் ஸுகீவராஜ
ஹரிப்ரவீரஸ்ய நிதேஸவர்தின: |
பபூவ ஹர்ஷாத் வஸுதாதிபாத்மஜ:
ப்ரபுத்த நீலோத்பல துல்யதர்சந: ||

ததஸ்தம் உத்யோகமவேக்ஷ்ய புத்திமாந்
ஹரிப்ரவீரஸ்ய நிதேஸவர்தின: |
பபூவ ஹர்ஷாத் வஸுதாதிபாத்மஜ:
ப்ரபுத்த நீலோத்பல துல்யதர்சந: ||

தன்னுடைய ஆக்கொருயை சிரஸ்ஸால வஹித்துக் கொண்டு பரிபாலனம் செய்வதில் உத்யுக்தான ஸுகீவனுடைய முயற்சியையும், ஏற்பாடுகளையும் ஸ்ரீராமன் பார்த்து பரம ஸந்தோஷத்தை அடைந்ததோடும் கூட மிகவும் மலர்ந்த நீலோத்பல புஷ்பத்திற்கு, ஸமானமான காந்தியோடு கூடினவராயும் ராமச்சந்த்ர மூர்த்தி வீளங் கினார். பிறகு வானர கோடிகள் வந்து குழந்தவுடன்

“வானர ஸேனைகள் எரித்தமாகிவிட்டன. தங்களுக்கு எவ்விதம் தோன்றுகிறதோ அவ்விதம் எங்களை ஆக்ஞாபிக்கலாம்” என்று ராமனிடம் ஸுகீவன் தெரிவித்துக்கொண்டான். ஸ்ரீராகவீனா, “ஸுகீவா!

ज्ञायतां मम वैदेही यदि जीवति वा न वा ।

स च देशो महाप्राज्ञ यस्मिन्वसति रावणः ॥

ஐயாதாம் மம வைதேஹீ யதி ஜீவதி வா ந வா ।

ஸ ச தேசோ மஹாப்ராஞ்ஞ யஸ்மிந்வஸதி ராவணஃ ॥

ஐயாதாம் மம வைதேஹீ யதி ஜீவதி வா ந வா ।

ஸ ச தேசோ மஹாப்ராஞ்ஞ யஸ்மிந்வஸதி ராவணஃ ॥

முதலில் ஸீதை என்ற என் தர்மபத்னீ ஜீவித்திருக்கிறாளா இல்லையா என்பதை அவச்யம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஸீதையை அபஹரித்துக்கொண்டுபோன ராவணனுடைய தேசமும் அறியத் தகுந்தது. அதை அறிந்த பிறகு, செய்யவேண்டிய கார்யத்தை செய்யலாம். எல்லா விஷயத்திலும் நீயே ஸமர்த்தன் ஆகையால் நீ அந்த கார்யத்தில் எந்தெந்த திக்குகளுக்கு எப்பேர்ப்பட்டவரை ஸேனைகளாக அனுப்பவேண்டுமோ, அவ்விதம் அனுப்ப வேண்டும். இதன் மூலம் ஸகல வ்ருத்தாந்தங்களையும் விவரமாக அறிந்துவரும்படி ஆக்ஞாபிக்கவேண்டும்” என்று சொன்னார்.

ஸுகீவனும் ராமனுடைய ஆக்ஷேபையை சிரஸ்ஸால் வஹித்துக்கொண்டு, விந்தன் என்ற ப்ரதானமான வானர ஸேனாபதியை ஆநேக லக்ஷக்கணக்கான வானரர்களுடன் கிழக்கு திக்குகை நோக்கிச் சென்று ஸீதையை அந்வேஷணம் செய்துவருவதற்கு அனுப்பிவைத்து ஒரு மாதம் கெடுபோட்டு, அதற்குள் ஸூர்ய சந்த்ரர்களுடைய கதியிருக்கிற எல்லா வரை கொண்டு ஸீதையைத் தேடிய விவரத்துடன் திரும்பிவர வேண்டுமென்று ஆக்ஷேப செய்தார். அவ்விதமே

தக்ஷிணதிக்கிற்கு ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமி, நீலன், நளன், ஜாம்பவான், மைந்தன், த்விவிதன், கஜன், கவயன், கவாக்ஷன், முதலான ப்ரதானமான வானர ஸேனாபதிகளை அனுப்பி ஆக்ஞாபித்தான். அவ்விதமே மேற்குதிக்கிற்கும் ஸுஷேணன் என்ற ப்ரதானமான வானர ஸேனாபதியை லக்ஷக்கணக்கான வானரர்களுடன் ஸீதையை அந்வேஷணம் செய்து வருவதற்காக ஆக்ஞாபித்தான். அவ்விதமே உத்தர (வடக்கு) திக்குக்கு சதவலி என்ற ப்ரதானமான வானர ஸேனாபதியை அநேக கோடிக்கணக்கான வானர ஸேனைகளுடன் அனுப்பினான்.

இவ்விதம் நான்கு திக்குகளிலும் ஸீதையை தேடி வருவதற்காக வானர ஸேனைகளை அனுப்பியதும் கிழக்கு, மேற்கு வடக்கு இந்த மூன்று திக்குகளிலும் சென்ற ப்ரதானமான வானர ஸேனாபதிகளான விர்தன், ஸுஷேணன், சதவலி, என்ற ப்ரதானமான வானரர்கள் தங்கள் தங்கள் பரிவாரத்துடன் சந்திர ஸூர்யகதி உள்ள எல்லை வரையிலும் சென்று, சுகீர்வனால் குறிப்பிடப்பட்ட ஒவ்வொரு ஸ்தலமும் தவறாமல், ஸீதையைப் பார்த்து தேடிவிட்டு, தங்கள் தங்களுக்கு ஏற்படுத்திய ஒரு மாத கெடுவுக்கு முன்பாகவே திரும்பி வந்து ஸீதையைத் தாங்கள் பார்க்கவில்லை என்று ஸுகீர்வலிடம் சொல்லிவிட்டார்கள்.

பிறகு தெற்கு திக்குக்கு ப்ரஸ்தானம் செய்த ஹனுமான் முதலான வானராதிபதிகளிடம் இவர்கள் மூலமாக அநேகமாய் கார்யஸித்தி ஏற்படும் என்று நினைத்து, அதிலும் விசேஷமாக ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமி மூலமாகத்தான் ஸீதா, லாபம் ஸித்திக்கவேண்டும் என்ற தீர்மானத்துடன் ஸுகீர்வன், ஆஞ்சநேயஸ்வாமியைப் பார்த்து “ஆஞ்ஜநேயரே! பூமியிலோ, ஆகாசத்திலோ, ஜலத்திலோ, ஒவ்வொரு இடத்திலும் தங்களுடைய கதிக்குத் தடை ஏற்படாது. இஷ்டம்போல் எந்த திக்கில் வேண்டுமானாலும் ஸஞ்சாரம் செய்யலாம். கமனமோ, வேகமோ, தேஜஸ்ஸோ, தங்களிடம் தங்கள் பிதாவான வாயுவிற்கு ஸமானமாகவே இருந்து

வருகின்றன. தேஜஸ்ஸில் தங்களுக்கு ஸமானமாக பூமியில் ஒருவனுமில்லை. ஆகையால் ஸீதா தேவியை எப்படி கண்டு பிடிக்க முடியுமோ, அந்த உபாயத்தைத் தாங்களேதான் தேடிப் பிடிக்கவேண்டும், தங்களிடம்தான் பலமோ, புத்தி சக்தியோ, பராக்ரமமோ தேச காலத்தை அனுஸரித்து நடக்கும் தன்மையோ, நீதிகளோ, இருந்து வருகின்றன. ஆகையால் தங்களைக்கொண்டுதான் இந்தக் கார்யம் ஸபலமாக ஆகவேண்டும்” என்று ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமியை மிகவும் உத்ஸாஹப்படுத்திவிட்டான். ஸ்ரீராமனும் இவ்விதம் ஸுகீர்வனால் உத்ஸாஹப்படுத்தப்பட்ட ஹநுமாளைப் பார்த்து, ‘இந்த மஹானுபாவன் மூலமாகத்தான் ஸுகீர்வன் நமக்கு ப்ரத்யுபகாரம் செய்தவனாக ஆகப்போகிறான். இந்த ஹநுமான் தான் இவ்வளவு வானார்களுக்குள் கார்யத்தை முடிக்கக்கூடியவன்’ என்று நினைத்து தற்போதே காரியம் முடிந்து ஸீதையை அடைந்துவிட்டார் போலவே ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். கார்யத்தை ஸாதித்துக் கொண்டவரும் குரானுதால் அந்த ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமியிடம் ஸ்ரீராமன், ராஜ புத்ரியான ஸீதா தேவி இந்த ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமியை ஸாஷாத் ஸ்ரீராமதூதன்தான் இவர் என்று ஸந்தேஹயில்லாமல் எவ்விதம் அறியமுடியுமோ அவ்விதம் அறிய தன்னுடைய திருநாமத்தால் அடையாளம் செய்யப்பட்ட தங்கமயமான ஒரு மோதிரத்தை ஹநுமா னிடம் கொடுத்தார்.

ददौ तस्य ततः प्रीतः स्वनामाङ्गोपशोभितम् ।

अंगुलीयं अभिज्ञानं राजपुत्र्याः परंतपः ॥

अनेन त्वां हरिश्रेष्ठ चिह्नेन जनकात्मजा ।

मत्सकाशादनुप्राप्तं अनुद्विमानुपश्यति ॥

व्यवसायश्च ते वीर सत्वयुक्तश्च विक्रमः ।

सुग्रीवस्य च संदेशः सिद्धिं कथयतीव मे ॥

स तद्दृश्य हरिश्रेष्ठः स्याप्य मुग्धि कृतान्जलिः
वन्दिन्वा चरणौ चैव प्रस्थितः प्लवगोत्तमः ॥

உட்கொள தவறே தத: ப்ரீத: ஸ்வநாமாங்கோபசோபிதம்
அங்குலீயம் அபிக்ஞாநம் ராஜபுத்ரீயா: பரம் தப: |
அநேக த்வாம் ஹரிச்ரேஷ்ட சிஹ்ரேந ஜநகாத்மஜா
மத்ஸகாசாதநுப்ரப்தம் அநுத்விக்நாநப்ச்யதி ||
வ்யவஸாய்ச்ச தே வீர ஸத்வயுத்த்ச்ச விக்ரம:
ஸூக்ரீவஸ்ய ச ஸந்தேச: விக்ரீதம் கதயதீவ மே |
ஸதத் க்ருஹ்ய ஹரிச்ரேஷ்ட: ஸ்தாப்யமூர்த்வி க்ருநாஞ்ஜலி:
வந்தித்வா சரணௌ சைவ ப்ரஸ்தித: பலவகோத்தம: ||

தகொள தஸ்ய தத: ப்ரீத: ஸ்வநாமாங்கோபசோபிதம்
அங்குலீயம் அபிக்ஞாநம் ராஜபுத்ரீயா: பரம் தப: |
அநேக த்வாம் ஹரிச்ரேஷ்ட சிஹ்ரேந ஜநகாத்மஜா
மத்ஸகாசாதநுப்ரப்தம் அநுத்விக்நாநப்ச்யதி ||
வ்யவஸாய்ச்ச தே வீர ஸத்வயுத்த்ச்ச விக்ரம:
ஸூக்ரீவஸ்ய ச ஸந்தேச: விக்ரீதம் கதயதீவ மே |
ஸதத் க்ருஹ்ய ஹரிச்ரேஷ்ட: ஸ்தாப்யமூர்த்வி க்ருநாஞ்ஜலி:
வந்தித்வா சரணௌ சைவ ப்ரஸ்தித: பலவகோத்தம: ||

ஸ்ரீராமனோ ஆஞ்சநேய ஸ்வாமியிடம் தன்னுடைய திரு
நாமத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நோமாதிரத்தை ஸீதைக்கு
அடையாளமாகக் கொடுத்துவிட்டு, “ஸ்வாமின், இந்த
அடையாளத்தால் ஸீதையானவள் உம்மை என்னிடமிருந்து
வந்திருப்பவனாகத் தெரிந்துகொண்டு பயமில்லாமல் பேச
வாள். உம்முடைய நிச்சய ஞானமோ, மனோ பலத்துடன்
சேர்ந்த சரீர பலமோ, ஸூக்ரீவனுடைய ஆக்ரையோ எல்
லாம் சேர்ந்து என் கார்யத்தினுடைய ஸீத்தியை ஸூசிப்பிக்
கின்றன. ஆகையால் சீக்கிரம் க்ஷேமமாய் வந்து சேரும்”
என்று ஆஞ்சநேயருக்கு ஸ்ரீராமன் ஆசீர்வாதம் செய்தனுப்
பினார். ஆஞ்சநேயஸ்வாமியும் ஸ்ரீராமனிடமிருந்து அந்த

மோதிரத்தை க்ரஹித்துக்கொண்டு ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களால் ஸ்ரீராம பாதாரவிந்தங்களைப் பூஜித்து ப்ரயாணத்திற்கு ஸித்தமானார்.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஒரு விசாரமானது அவச்யம் செய்யவேண்டியதாக ஏற்படுகிறது. அதாவது, கைகேயி தேவியின் காரணமாக ஸகல தனங்களையும் த்யாகம் செய்து விட்டு, வன்ய வ்ருத்தியால் ஜீவிக்கிற ஸ்ரீராமனிடம் மோதிரம் எப்படி வந்தது? என்பதுதான்—அதன் ஸமாதானமோ:—

ஸ்ரீராமன் தன் புத்தி சாதூர்யத்தால் இந்த ஒரு மோதிரத்தை மட்டும் பாலி கார்யத்திற்காகவே கைகேயி தேவிக்குத் தெரியாமல் எப்படியோ கோப்யமாக ரக்ஷித்துக் கொண்டு வந்தார் என்று தெரிகிறது. அதனால்தான் மோதிரத்தைக் கையிலிருந்து கழட்டி ஆஞ்சநேய ஸ்வாமியிடம் கொடுத்தார் என்று சொல்லப்படவில்லை. ப்ரஸித்தமாகவே இந்த மோதிரத்தை கொண்டு வந்திருந்தாரேயானால் தன்னுடைய விரலிலேயே இருக்குமானதால், அதைக் கழட்டிக்கொடுத்தார் என்று சொல்லவேண்டியிருக்க அவ்விதம் சொல்லாமல் இருக்கும் காரணத்தால், இந்த ஒரு பதார்த்தம்மட்டும் ரஹஸ்யமாக ராமனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வந்தது என்று தெரிகிறது. இவ்விதம் ஸமஞ்ஜஸமாகாத போனால் ப்ரகாராந்தரத்திலேயாவது ஸமாதானம் செய்து கொள்ளலாம். அதாவது, தாரக நாமத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த மோதிரமோ, ஸீதையினுடைய கையில் இருந்துவந்தது. ராவிணனுடைய ஆகமனத்திற்குமுன்பு ப்ரணயதாரை நிமித்தமாக ராமனால் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டு, ராமனுடைய விரலில் ராமனால் தரிக்கப்பட்டு வருகிறது; அயோத்தியிலிருந்து கைகேயிதேவிக்குத் தெரியாமல், ராமனால், காட்டுக்கு வரும் போது ரஹஸ்யமாகக்கொண்டு வரப்படவில்லை என்று ஸமாதானம் செய்து கொள்ளலாம்.

இதுவும் ஸரியல்ல என்றால், தன் பார்வையினிடம் புருஷன் தனக்கு அதிக ஸ்நேஹம் இருப்பதை உசிப்பதற்காக தனது சுண்டுவிரலில் ஒரு மோதிரத்தை எப்போதும் தரித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது உத்தரதேச ஆசாரமாகும். அந்த ஆசாரத்தை அநுஸரித்து ஸீதையினிடம் பரம ஸ்நேஹத்தை அடைந்த ராமனுடைய சுண்டு விரலிலும் ப்ரியமாக தரிக்கப்பட்ட அங்குலீயம் (மோதிரம்) இது என்று அறிந்துகொள்ளலாம் கைகேயிதேவி இதையும் த்யாகம் செய்யவேண்டியதுதான் என்று சொல்வது ந்யாயமில்லாததால் மௌனமாயிருந்துவிட்டாள். இல்லாவிட்டால், ஜநகமஹாராஜாவானவர் விவாஹ காலத்தில், வரனுக்கு அலங்காரமாக இந்த மோதிரத்தைக் கொடுத்ததினால் அயோத்யா ராஜ்ய எய்தந்தம் இந்த மோதிரத்துக்குக் கொஞ்சபேனும் இல்லை. என்று நினைத்து, இதைக் கழட்டி விடு என்று சொல்லாமல் கைகேயி பேசாமலிருந்துவிட்டாள் என்றாவது ஸமாதானத்தை அறியவேண்டும்.

இவ்விதம் அங்குலீயகத்தை க்ரஹித்துக்கொண்டு ஆஞ்சநேய ஸ்வாமியானவர், ப்ரபலர்களான வானரர்கள் அநேகர்களோடு ஸீதையைத் தேடுவதற்கு கிளம்பிவிட்டார். ஆஞ்சநேயஸ்வாமி கிளம்பினதும், ஸுகீவனிடம் ஸ்ரீராமன் அங்கங்கு நான்கு திக்குகளிலும் ஸீதையைத் தேடுவதற்காக வானரங்களை அனுப்பிய காலத்தில் ஒவ்வொரு இடத்தையும் குறிப்பிட்டு நீ சொன்னாயே அந்த இடங்களெல்லாம் விவரமாக உனக்கு எவ்விதம் தெரியுமென்று கேட்க, ஸுகீவனும் வாலியோடு தனக்கு விரோதம் வந்த காலத்தில் தான் அங்கங்கு ஓடி அபயமான ஸ்தலத்தைத்தேடிய காரணத்தால் அந்தந்த தேசங்களின் வருத்தார்த்தத்தை, தான் நன்றாக அறிந்தவன் என்ற காரணத்தை விஸ்தாரமாக ராமனுக்குச் சொன்னான். ஆஞ்சநேய ஸ்வாமி முதலானவர்களோ தெற்கு திக்கை நோக்கி ஸீதையைத் தேடிக் கொண்டு போகும் ஸந்தர்ப்பத்தில் கோரமான ஒரு காட்டில்

அகப்பட்டுக்கொண்டு விட்டார்கள். அந்த வனமோ பூர்வத்தில் கண்டு என்ற மஹர்ஷியினுடைய ஆச்ரமமாக இருந்தது. கண்டு மஹர்ஷியின் புத்ரன் தனக்கு பதினாறுவது வயது வந்தவுடன், தனக்கு ஜீவனகாலம் முடிந்துவிட்டபடியால் மரித்துவிட்டான். அக்காரணத்தைக் கொண்டு அந்த கண்டு மஹர்ஷியானவர் அந்த ஆச்ரமத்தையே வனமாகப்போகக் கடவது என்று சபித்துவிட்டார். அது முதல் மஹா பயங்கரமான வனமாக ஆகிவிட்டது. அங்கு போய் ஹநுமான் முதலான வானர்கள் வீதையைத் தேட ஆரம்பித்தார்கள். அதில் யத்ருச்சையாக ஒரு அஸுரன் உட்கார்ந்து கொண்டு அங்கு வந்த வானர்களை பசுபிக்க ஆரம்பித்தான். அங்கதன் அதைப்பார்த்து இவன்தான் ராவணனாக இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், தன்கையினால் அந்த அஸுரனை அடித்து எய்ஹாரம் செய்தான். பிறகு அங்கு வீதையைக் காண்பல் வானர ளேனைகள் ரொம்பவும் ச்ரமமடைந்து, விர்தய பர்வதத்திற்கு வந்து சேர்ந்து அங்கும் எல்லா பாகங்களிலும் வீதையைத் தேடினார்கள். பெரிய மலைகளின் சிசரங்களிலும், தாழ்வரைகளிலும், குறைகளிலும், தேடிப் பார்த்து வீதை அகப்படாமல் ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு யத்ருச்சையாக ப்ரம்மாண்டமான ஒரு பூமியினுடைய விவரத்திற்கு (டள்ளமான த்வாரம்) எமீபமான ப்ரதேசத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு மிகவும் துக்கமாக இருந்துவந்தார்கள். பசிதாகமோ, அஸஹயமா யிருந்துவந்தது. ஸுகீர்வனுடைய ஆக்ரையின் காலமும் அதிக்ரமித்துவிட்டது. 'நாம் இனி என்ன செய்வது' என்ற சிந்தனையை அடைந்து கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில், அந்த பீலத்வாரத்திலிருந்து ஜலத்தில் நனைக்கப்பட்ட இறக்கைகளோடும், முகத்தோடும், சக்ரவாகம், காண்டவம், முதலான அநேக பக்ஷிகள் வெளியேறி வந்தன. ஹநுமான் முதலான வானர்ச்ரேஷ்டர்களோ இந்த பீலத்வாரத்துக்குள் ஏதோ கூபம் தடாகம், ஓடை ஏதாவது ஒன்று இருக்கவேண்டும். இல்லா

விடில் இந்த பக்ஷிகள் ஜலத்தில் நனைக்கப்பட்ட இறக்கைகளோடு வெளியில் வர ந்யாயமில்லை. ஆகையால் நாமும இந்த பிலத்வாரத்திற்குள் ப்ரவேசித்து தாஹ சமனம் செய்து கொள்வோம் என்ற எண்ணத்துடன் அதற்குள் பிரவேசித்தார்கள். ப்ரவேசித்த மாத்ரத்தில் அந்த பிலத்தில் ஒரே இருள் சூழ்ந்ததாகவே இருந்தது. ஒருவருக்கொருவர் பார்க்க முடியாமலும், மார்க்கம் ஒன்றும் தெரியாமலும், ஒருவர் பின் ஒருவர் கெட்டியாக பிடித்துக்கொண்டு கஷ்டப்பட்டுப் போனார்கள். கொஞ்ச தூரம் சென்றதும் அபூர்வமான ஒரு ப்ரகாசத்தைப் பார்த்தார்கள். அதற்கு ஸம்பத்தில் அபூர்வமான பழங்களாலும், புஷ்பங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ல்ருக்ஷ விசேஷங்களையும் பார்த்து ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார்கள். பலவிதமான வர்ணங்களுள்ள தாமரைப் பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓடைகளையும் பார்த்து ஆந்த மடைந்தார்கள். விரோய ரத்னங்களால் இழைக்கப்பட்டு தங்கமயமான அநேக க்ரஹங்களையும் பார்த்தார்கள். விசித்திரமான வாஹனங்கள், விமானங்கள், மேனாகள், டாத்ர விசேஷங்கள், இவைகளையும் பார்த்துக்களித்தார்கள். ஐச்வர்யமான ஒவ்வொரு இடத்திலும் குவீயலாக குவீந்திருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு பரம ஆச்சர்யத்துடன் எஞ்சாரம் செய்யும் பொழுது, கொஞ்ச தூரம் சென்றவுடன், அதிஸுந்தரியான ஒரு ஸ்த்ரீயையும் தர்சனம் செய்தார்கள். ஹநுமான் பரம தைர்யத்துடன் அந்த ஸ்த்ரீக்கு நமஸ்காரம் செய்து அஞ்சலி பந்தம் செய்து கொண்டு, 'ஏ தாயே, நீ யார், இந்த பிலமும் யாருடையது? அபராஜிதம் என்ற வைகுண்டத்தில் கூட இவ்வளவு ஆச்சர்யத்தைப் பார்க்க முடியாது. இதன் தத்வத்தை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்.' என்று ப்ரார்த்தித்துக் கேட்டார். அந்த ஸ்த்ரீயோ ஹநுமானுக்கு பதில் சொல்கிறாள். அதாவது.

மயன் என்ற மஹா மாயாவியான ஒரு அஸுரன் தான் அவருக்குள் ரொம்பவும் ப்ரக்யமான ப்ரபுவாகவும் விச்வகர்மா

வாகவும் இருந்து வந்தான். அவனோ ஆபிரக்கணக்கான வருஷம் தபஸ் செய்து ப்ரும்மாவின் அநுக்ரஹத்தால் இந்த அபூர்வமான ஸ்தானத்தைதான் தனக்கு ஸ்ரஷ்டித்துக் கொண்டு இவ்விடம் வெகு காலம் வாஸம் செய்து வந்தான் பரமசிவனால் ஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்ட த்ரிபுராஸூரனுடைய புத்ரன் அந்த மயனானதினால், தன்னையும் பரமசிவன் ஏதாவது செய்து விடுவாரோ என்ற பயத்தால், இந்த பிலத்திலேயே தன் வாபஸத்தால் இப்படி நகர நிர்மாணம் செய்து கொண்டு வாஸம் செய்தான். ஆகிலும் ஸ்வர்க்க லோகத்திற்கு அலங்காரமான ஹேமா என்ற அப்ஸர ஸ்த்ரீயை தன் வசமாங்கிக்கொண்டு அவளுடன் வெகு காலம் ஸுகமாக ரமித்து வந்தான். இந்த வருத்தாந்தத்தை யறிந்த இந்த்ரனோ வஜ்ராயுதத்தால் அந்த மயனை ஸம்ஹரித்துவிட்டான். பிறகு ப்ரும்மாவினால், அந்த நகரம் மயனுடைய நகரமானதினால், மயனால் அனுபவிக்கப்பட்ட ஹேமையைத்தான் சேர்ந்திட்டுத் தன் தீர்மானித்து ஹேமைக்கே இந்த நகரத்தை ப்ரும்மா கொடுத்துவிட்டார். நானோ மேரு ஸாவர்ணி என்ற ஒரு மனுவின் புத்ரி ஆவேன். நான் பிறந்தது முதல் கன்னிப் பருவத்திலேயே இருந்துகொண்டு தபோ மஹிமையினால் ஸ்வயமாகவே ப்ரகாசிக்கும் தன்மை உள்ளவளாகி விட்டேன். ஆகையால் எனக்கு ஸ்வயம் ப்ரபை என்றும் பெயர் ஏற்பட்டது. அந்த ஹேமைக்கு நான் அந்தரங்கமான ஸகி ஆவேன். அவளால் இந்த நகரமானது எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. நீங்கள் யார் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இங்கே உங்களுக்கு என்ன கார்யம் எதற்காக ப்ரவேசித்தீர்கள்? ரொம்பவும் துர்க்கமான இந்த ப்ரதேசத்தில் நீங்கள் வந்தது எனக்கு மிகவும் ஆச்சர்யத்தைக் கொடுக்கிறது. பசி தாஹத்தால் ரொம்பவும் ச்ரமத்தை அடைந்தவர்களாகவும் தோன்றுகிறீர்கள். இந்த வனத்திலே அபூர்வமான பலங்கள் இருக்கின்றன. திவ்ய தீர்த்த மிருக்கிறது. உங்கள் ஸௌகர்யம்போல் பலங்களையும் யதேஷ்டம் சாப்பிட்டு தீர்த்தமும் சாப்பிட்டு ச்ரம பரிகாரம்

செய்துகொண்டு நீங்கள் வந்த கார்ய விசேஷத்தைச் சொல்ல வேண்டும்," என்று சொன்னான்.

வாநர கோடிகளோ, அங்குள்ள பலங்களை பகிழ்த்து விட்டு தீர்த்தங்களையும் பானம் செய்துவிட்டு, பரம ஸந்தோஷத்துடன் அந்த ஸ்வயம் ப்ரபையை ஸ்துதிக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஏ தாயே! மரணத்தமான துக்கத்தோடு நாங்கள் இங்கு ப்ரவேசித்தோம். தங்களுடைய அனுக்ரஹத்தால் போன உயிர் திரும்பி வந்தது. அநீயாத்யாதி பதியான தசரத சக்ரவர்த்தியினுடைய புத்ரனான ஸ்ரீராமன் பித்ருவாக்ய பரிபாலனம் என்ற தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க அரண்யத்தில் வாஸம் செய்தார். ப்ராதாவான லக்ஷ்மணனிடேறும், ஸீதையோடும் வாஸம் செய்துவரும்பொழுது, லங்கைக்கு அதிபதியான ராவணனால் அந்த ஸீதை அபஹரிக்கப்பட்டாள். அதன் பிறகு அந்தக்காரணமாக ஸ்ரீராமனுக்கும் ஸுகீவனுக்கும் ஸக்யம் ஏற்பட்டது. நாங்கள் எல்லோரும் ஸுகீவனுடைய தூதர்கள். ராம கார்யார்த்தமாக ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு வருகிறோம். ஸுகீவன் எங்களுக்கு ஆக்ரோபித்தகாலமோ முடிந்துவிட்டது. ஸீதையையோ காணமுடியவில்லை. யத்ருச்சையாக இந்த இடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு விட்டோம். தங்களுடைய தயவால் பசி தாகங்கள் நிவ்ருத்தியாகிவிட்டன. நாங்கள் தங்களுக்கு என்ன ப்ரத்யுபகாரம் செய்வோமோ தெரியவில்லை. வெளியில் போவதற்கும் வழியும் தெரியவில்லை. கொஞ்சதூரம் போனால் ஒரே இருளாக இருக்கிறது. தங்களையே நாங்கள் சரணமடைகிறோம் என்று வாநராதிபதிகள் சொன்னார்கள். ஸ்வயம் ப்ரபை என்ற தேவியும் ராம கார்யார்த்தமாக வந்த ஹநுமான் முதலான வாநரர்களை ரொம்பவும் ச்லாகித்துவிட்டு தபஸ்விரியாக இருக்கும் எனக்கு உங்களால் ஒரு கார்யமும் ஆகவேண்டிய தில்லை. ராமபக்தர்களான தங்களுக்கு என் ஆச்ரமத்தில் நடந்த ஆதித்யமே என் தபஸ்ஸுக்கு கிடைத்த முக்யமான பயன் என்று ரொம்பவும் ஸந்தோஷம் அடைகிறேன், என்று

சொல்லிவிட்டு இந்த குகைக்கு வெளியில் உங்களைக் கொண்டு விடுகிறேன். ஒரு சி.பிஷ்காலம் கண்களை மூடிக்கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னான். உடனே வானர்கள் எல்லோரும் தம் கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள். ஒரு க்ஷணத்திலேயே பில த்வாரத்தின் வெளிப் ப்ரதேசத்திற்கு முன்னால் இருந்தது போலவே வந்து சேர்ந்தார்கள். குகையின் த்வாரத்தில் ஸ்வயம் ப்ரபையும், ஹநுமான் முதலான வானர்களைப் பார்த்து “மஹான்களே, இதுதான் விந்த்ய பர்வதமாகும், அதற்கு அடுத்தாற்போல் தெரிகிறது ப்ரஸ்ரவரை சைலம். அதற்கு அடுத்தாற்போல் மஹாததி என்ற ஸமுத்ரம்தான். உங்களுக்குக் க்ஷேமம் உண்டாகும். கார்யமும் ஜயமாகும். பத்ரமாகப்பாய் வாருங்கள்” என்று ஆசீர்வதித்துவிட்டு, ஸ்வயம் ப்ரபையானவள் குகைக்குள் ப்ரவேசித்துவிட்டாள்.

ஹநுமான் முதலான வானர்களும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நடந்து மஹாததியின் கரைக்கு வந்து, அபாரமான ஸமுத்ரத்தைப் பார்த்து ரொம்பவும் கவலை அடைந்தவர்களாக இருந்தார்கள். ஹநுமான் முதலானவர்கள் ஸமுத்ர தீரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, ஸமுத்ரமோ அபாரமாக, கம்பீரமாக இருந்து வருகிறது. ளீதையையோ காணோம். ஸுகீர்வனுடைய ஆக்ஞையையோ நடத்தமுடியவில்லை. அந்த காலமோ முடிந்துவிட்டது. நாமோ இனிமேல் ஸுகீர்வனிடம் சென்றால் நம்மை சிரச்சேதம் செய்தே விடுவார். ஆகையால் ஸமுத்திர தீரத்திலேயே ப்ராயோபவேசம் செய்து (தர்ப்பையில் படுப்பது) ப்ராணனை இங்கேயே த்யாகம் செய்வதுதான் உசிதமாகத் தோன்றுகிறது. ராம கார்யத்தில் நாம் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டும், அந்த கார்யத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்படியான புண்யம் நமக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது. ஜடாயுஸ்ஸோ ராவணனால் ளீதாதேவி அபஹரிக்கப்பட்ட காலத்தில், தன் ப்ராணனைக்கூட லக்ஷயம் பண்ணாமல் ராவணனோடு த்வந்தவ யுத்தம் செய்து ஸ்வர்க்கம் சென்று விட்டார். அந்த பாக்யம் நமக்கு இல்லா

மல் ஆகிவிட்டதே. என்ற வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு அதற்குமேல் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் வானரச் சீரேஷ்டர்கள் அவ்வளவு பேர்களும் ஏக காலத்தில் அழுது கொண்டு கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்தபோது அந்த ப்ரஸ்ரவரை சைலத்தில் வாஸம் செய்துகொண்டிருந்த ஸம்பாதி என்ற க்ருத்ர ராஜன் (கமுகு) தன் ப்ராதாவான ஐடாயஸ்ஸினுடைய வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டவுடன், யார் இவர்கள் நம்முடைய ப்ராதாவின் வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல் கிறார்களே என்று ஆவலுடன் மெள்ள மெள்ள அவர்கள் ஸமீபம் சென்று ஐடாயஸ்ஸின் வலாற்றை விஸ்தாரமாகக் கேட்க வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் ஸம்பாதி யதன்ம் செய்தார்.

எந்த தேசத்தில் ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமி முதலான வானரச் சீரேஷ்டர்கள் ப்ராயோபவேசம் செய்து கொண்டிருந்தார்களோ அந்த ஸ்கலத்துக்கு ஸம்பாதி மெள்ள வந்து சேர்ந்து, தான் வெகு காலமாக பக்ஷயமான ஆகாமம் ஒன்றுமில்லாத காரணத்தால் ப்ரியோபநுக்கம் ஸமயத்தில் தைபத்தினு லேயே இங்கு வானரசு ஸாதஹமானது நமக்கு பக்ஷயமாக அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது என்று நினைத்து அந்த வானரசர்களை ஒவ்வொன்றாகக் கொண்டு கொண்டு நான் பக்ஷிக்கப் போகிறேன் என்று சொல்லி வானரசர்களைப் பயமுறுத்தினார். அதைப் பார்த்த அங்கதன் ஸீதையை தேடி வந்த நமக்கு ஸாக்ஷாத் யமன்தான் இந்த க்ருத்ரராஜ ரூபமாக நம்மை பக்ஷிக்க வந்து விட்டான். ராமனுடைய கார்யமோ ஒன்றும் முடியவில்லை. ஸுகீவனுடைய வார்த்தையையும் நாம் பரிபாலனம் செய்யவில்லை. எதிர் பாராத ஆபத்து நமக்கு இவ்விதம் திடீரென்று வந்துவிட்டதே, ஸீதாதேவிக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவேண்டு மென்ற எண்ணத்துடன் ஐடாயஸ் செய்த கார்யத்தைக்கூட நாம் செய்யவில்லையே. அப்படியே திரீடக் யோரியில் பிறந்த ஸர்வ பூதங்களும் தன் ப்ராணனைக்கூட லக்ஷயம் செய்யாமல் ராம கார்யத்தில் ஈடுபட்டவர்களாகவே ஆகிறார்கள். இந்த தத்வத்தை யறிந்த

ஐடாயுஸ்ஸினால் ராம கார்யமாணது செய்யப்பட்டதாகவே ஆகிறது. நாமோ வீரதாதேவியைத்தேடித்தேடி பரிசீரமத்தை யடைந்துவிட்டோம். அந்த ஐடாயுஸ்ஸோ ரர்வணனால் கொல்லப்பட்டதானாலும், ராம கார்யத்தில் ஈடுபட்டது என்ற முக்ய காரணத்தால் மேலாவி கதியை அடைந்து விட்டது. ஸுகீர்வன், ராகவன் மூலமாக இழந்த கிஷ்கிந்தா ராஜ்யபூதியை மறுபடி அடைந்து விட்டான். ஐடாயுஸ்ஸினுடைய நாசத்தாலும் தசரதராஜாவினுடைய மரணத்தாலும் வீரதாதேவியினுடைய அபஹரணத்தாலும், நமக்கு அஸஹ்யமான ஆபத்து வந்துவிட்டது. இவ்வளவுக்கும் மூலகாரணம் கைகேயி தேவியின் ஸாஹஸம்தான்.

तदसुखं अनुकीर्तितं वचोः

सुवि पतितांश्च समीक्ष्य वनरान् ।

भृशचलितमतिः महामतिः

कृपणं उदाहृतवान् स गृध्रराट् ॥

ததஸுகம் அநுகீர்திதம் வசோ:

ஸுவிபதிதாங்க்ஷஸமீக்ஷ்யவநரானா |

மூஸஸஅநிதமதி: மஹாமதி:

கூபணம் உதாஹ்ருதவாநஸக்ருத்தராட் ||

ததஸுகம் அநுகீர்திதம் வசோ:

புவி பதிதாங்க்ஷஸமீக்ஷ்யவநரானா |

ப்ருசஸலி, நமதி: மஹாமதி:

க்ருபணம் உதாஹ்ருதவாநஸக்ருத்தராட் ||

மஹாபுத்திரமான ஸம்பாதியும் மஹிற்ரு ரொம்பவும் துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய அங்கத்தனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, ப்ராயோபவேச ஸங்கல்பத்தோடு பூமியில் படுததுக் கொண்டிருக்கும் வானர ஸேனைகளைப் பார்த்து கவங்கின மனதோடு கூடினவனாய், தைரியமான சில வார்த்தைகளை வானரர்களைப் பார்த்துச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். “நீ

யாரப்பா, என் ப்ராதாவான ஐடாயுஸ்ஸீனுடைய வதத்தை என் காதில் படும்படி சொல்கிறாய். என் ப்ராதாவான ஐடாயுஸ் ஐனஸ்தானத்தில் அல்லவோ வாஸம் செய்து வந்தான் என் ப்ராதாவான ஐடாயுஸ்ஸீன் வ்ருத்தாந்தத்தைப் பற்றி விசாரித்து ரொம்ப "நாளாக ஆகிவிட்டது. இந்த துர்க்கமமான மலையினுடைய சிகரத்திலிருந்தும் என்னை மெதுவாகக் கீழே இறக்கிவிடுங்கள். ஸூர்யனுடைய கிரணங்களால் பஸ்மம் செய்யப்பட்ட இறக்கைகளோடு கூடினவனாக ஆன தினால் நான் இப்பொழுது ஸ்வயமாகக் கீழே இறங்க முடியவில்லை. என் ப்ராதாவான ஐடாயுஸ்ஸூக்கு தசரத சக்ரவர்த்தியோ முக்யமான ஸகாவாக ஆகவேண்டும். அவருடைய புத்ரான ஸ்ரீராமனுடைய சஷ்டத்தை நான் கேட்டதும், உங்களிடத்தில் எனக்கு ஒரு அபாரமான கருணை வந்து விட்டது. ஆகையால் உங்களே நான் ஒரு உபத்ரமும் செய்யவில்லை. என்று ஸம்பாதி சொன்ன வார்த்தையை வானர ஶேனுபதிகள் கேட்டு அதில் ரொம்ப நம்பிக்கையுடன் ஸம்பாதியை கீழே இறக்கிவிட இச்சை உடையவர்களாகவே ஆனார்கள். நாமோ ப்ராயோடவேசம் செய்து விட்டோம். இந்த க்ருத்ர ராஜன் நம்மை பக்ஷிக்கப்போகிறது. அதுவும் நமக்கு ராஜ கார்யத்தை செய்து முடிக்காத காரணத்தால் ஆத்ம ஹத்திதோஷம் ஏற்படாதது நல்லதுதான். இந்த கழுகு மூலமாகத்தான் நாம் மரித்தோம் என்பது லோகத்தில் பரஸித்தமாகிவிடும். என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸம்பாதியை கிரிச்ருங்கத்திலிருந்தும் கீழே இறக்கிவிட்டனர் பிறகு அங்கதனும் இந்த ஸம்பாதியைப் பார்த்துச் சொன்னான். "ரிக்ஷரஜஸ் என்ற பெயருடன் ஒரு வானர ராஜன் பரம தார்ப்கனாக இருந்து வந்த விஷயம் உனக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். அந்த ரிக்ஷரஜஸ்ஸூக்கு வாலீ என்றும் ஸூக்ரீவன் என்றும் இரு குமாரர்கள் உண்டு. அந்த இருவர்களுக்குள் வாலியின் பராக்ரமத்தை நான் சொல்லாமலே நீ அறிந்திருக்கலாம். அந்த வாலியின் குமாரன்தான் நான். அங்கதன் என்ற பெயரும் எனக்குப் பரஸித்தமாக ஏற்பட்டது.

இவ்விதமிருக்க ஸகல பூமண்டலத்துக்கும் அரசனான தசரத சக்ரவர்த்தியினுடைய திருக்குமாரன் ஸ்ரீராமன் பித்ருவாக்ய பரிபாலனம் என்ற தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதற்காக லக்ஷ்மணன் என்ற ஸகோதரனோடும், ஸீதை என்ற பார்யையோடும் தண்டகாரணயத்திற்கு வந்து, ஜனஸ்தானத்துக்கு ஸமீபத்திலுள்ள பஞ்சவட தீரத்தில் வாஸம் செய்தார்கள். ராகவனுடைய தர்ம பத்னியான ஸீதை ஜனஸ்தானத்தில் ராவணனால் அபஹரிக்கப்பட்டவளாக ஆநிவிட்டாள். ராமனுடைய பிதாவான தசரதனுக்கு ஜடாயுஸ் ரொம்பவும் ப்ராண ஸகாவான காரணத்தால் ராவணன் அபஹரித்துக்கொண்டு போகும் ஸீதையைப் பார்த்து, ரொம்பவும் வருத்தத்துடன், ராவணனோடு த்வந்தவயுத்தம் செய்து, ப்ராண த்யாக பர்யந்தம் ராமகார்யமான கைங்கர்யத்தை செய்தது. பிறகு ரொம்பவும் பரிசீராந்தியடைந்த ஜடாயுஸ்ஸானது ராவணனால் வதிக்கப்பட்டு மரணத்தையும் அடைந்துவிட்டது. ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீராமனே அந்த ஜடாயுஸ்ஸுக்கு ப்ரூம்மமேத ஸம்ஸ்காரம் செய்து நித்யமாகவே வைகுண்ட வாஸத்தை அந்த ஜடாயுஸ்ஸுக்கு அளித்தார். பிறகு என்னுடைய பித்ருவ்யனுன ஸுகீர்வனோடுகூட அந்த ராமனுக்கு அக்னி ஸாக்ஷிகமாக ஸக்யம் ஏற்பட்டு, ப்ரபலனான வாலியை ராமன் ஸம்ஹரித்து, ஸுகீர்வனை சிஷ்கிந்தா ராஜ்யத்தில் ராஜ்யாபிஷேகம் செய்து வைத்து, அரசனாகச் செய்த காரணத்தால், ராம கார்யத்தை செய்து முடிக்க ஸுகீர்வன் கடமைப்பட்டவனாகிறான். ஆதலால் அநேக திக்குகளுக்கு ஸுகீர்வனின் சேனைகள் ஸீதையைத் தேடுவதற்காக சென்றிருக்கிறார்கள். நாங்களும் இந்த தக்ஷண திக்குில் ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு ரொம்பவும் ச்ரமத்தை அடைந்துவிட்டோம். ராஜனான ஸுகீர்வன் எங்களுக்கு ஏற்படுத்திய காலமும் முடிந்துவிட்டது. ஸ்வயம் ப்ரபை பிலத்தில் போய் அகப்பட்டுக்கொண்டு வழி தெரியாமல் நாங்கள் முழித்துக்கொண்டிருந்த காரணத்தால், காலா திக்ரமம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஸீதையைப் பார்க்காமல் இனி

மேல் ராமஸந்நிதி செல்வது ந்யாயமில்லை என்று நினைத்து ப்ராயோபவேசம் செய்து ப்ராணனை த்யாகம் செய்யவேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன், நாங்கள் இருந்து வருகிறோம். இதுதான் எங்களுடைய உண்மையான வருத்தாந்தமாகும்” என்று அங்கதன் ஸம்பாதிக்குச் சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட ஸம்பாதியும் ப்ராத்ரு வதத்தால், பரம துக்கத்தை யனுபவித்துவிட்டு, “ஐடாயுஸ் என்னுடைய ப்ராதா. அந்த என் ப்ராதாவைக்கொன்ற ராவணனை முன்போல் நான் இருந்தால் இப்பொழுதே கொன்றுவிடுவேன். நான் வருத்தமாக இப்பொழுது இருந்து வருகிறேன். அத்துடன் ஸூர்ய கிரணங்களால் என் இறக்கைகளும் எறிந்து போயின. நான் இப்போது என்ன செய்ய முடியும்? முன் காலத்தில் வருத்தாஸூர வதம் நடந்த பொழுது, ஐடாயுஸ் ஸும் நானும் வேகமாகப் போகிறவர்கள் யார் என்ற பந்த யத்தை வைத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் பறந்து போனோம். மத்யான்ன காலம் வந்தவுடன், தாபம் ஸஹிக்க முடியாமல் ஐடாயுஸ் என்ற என் ப்ராதாவானவன் தபித்து எழுட்டிட்டான். அப்பொழுது நான் கருணையுடன் என்னுடைய இறக்கைகளை நன்றாகப் பிரித்து என் ப்ராதாவுக்கு நிழலைக் கொடுத்தேன். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் என் இறக்கைகள் ஸூர்யரச்மிகளால் பஸ்மம் ஆகிவிட்டன. ஐடாயுஸ் ஒரு பக்கத்திலும் நான் ஒரு பக்கத்திலும் போய் விழுந்தோம். அது முதல் ப்ராதாவான ஐடாயுஸ் விருத்தாந்தமே யாதொன்றும் தெரியவில்லை.” என்று சொல்லி வருத்தப்பட்டது. அதைக்கேட்ட அங்கதன் ஸம்பாதியைப் பார்த்து, “ராவணனுடைய வருத்தாந்தம் ஏதாவது உனக்குத் தெரிந்தால் அதை நன்றாகச் சொல்லி எங்களுக்கு உபகாரம் செய்ய முடியுமா?” என்று கேட்டான். ஸம்பாதியோ பதில் சொன்ன தாவது நானே வருத்தன் (கிழவன்)—இறக்கைகளும் இல்லை. இப்பொழுது யாதொன்றும் செய்ய சக்தி இல்லாதவன். ஆகிலும் வாக்கினால் மட்டும் ஏதாவது ஸஹாயம் செய்

கிறேன். கொஞ்ச காலத்துக்கு முன்பு ராவணன் ஸீதையை அபஹரித்துக்கொண்டு போகும்பொழுது இந்த மலை சிகரம் வழியாகத்தான் சென்றான்: ஆனால் அப்பொழுது நான் ஸீதைதான் என்று விசேஷமாக அறியவில்லை' அந்த ஸ்திரீயினுடைய ரூபஸம்பத்தியை நினைக்கும் பொழுது, தாங்கள் சொன்னதையும் கேட்க, அந்த ஸ்திரீயானவள் ஸீதையாகத்தானிருக்கவேண்டும். என்று நான் நிச்சயம் செய்கிறேன். இந்த ஸமுத்ரக் கரையிலிருந்து நூறு யோஜனைக் கப்பாலுள்ள தவீபத்தில் விசுவகர்மாவினால் நிர்மாணிக்கப்பட்டு, லங்கா நகரமானது. இருந்து வருகிறது. அந்நகரின் பெருமையை என்னாலோ அல்லது ஆதிசேஷனாலோ வர்ணிக்க முடியாது அந்த லங்கா நகரத்தின் அந்தப்புரத்தில் ஸீதையானவள் ராக்ஷஸிகளால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு விளங்கிவருகிறாள். சீகரம் அங்கு சென்று ஸீதையைப்பார்த்து வரலாம். வெகு தூரத்திய லங்கா நகரத்தின் அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸீதையை தங்களுக்கு கண்டுபிடிக்க சக்தி எப்படி வந்தது என்று கேட்டால் அதற்கும் பதில் சொல்கிறேன். அதாவது,

आद्यः पन्थाः कुलिगानां ये चान्ये धान्यजीविनः ।

द्वितीयो बलिभोजानां ये च वृक्षफलाशिनः ॥

भासाः तृतीयं गच्छन्ति क्रौञ्चाश्च कुररैः सह ।

श्येनाः चतुर्थं गच्छन्ति गृध्राः गच्छन्ति पञ्चमम् ॥

बलवीर्योपपन्नानां रूपयौवनशालिनाम् ।

बभ्रस्तु पन्थाः हंसानां वैनतेयगतिः परा ॥

वैनतेयाच्च नो जन्म सर्वेषां वानरर्षभाः ।

इहस्थोहं प्रपश्यामि रावणं जानकीं तथा ॥

अस्माकमपि सौवर्णं दिव्यं चक्षुर्वलं तथा ।

तस्मात् आहारवीर्येण विसर्गेण च वानराः ।

आयोजनशतात्साम्राட் वयं पश्यामनित्यशः ॥

சூழ்வு: வநா: குநிம்மாநாம் யெ அநெநய யாநய ஜீகிந: |
 விதீய: வநிஹொஜாநாம் யெ அ வுக்ஷமநாஸி ந: |
 ஹாவிர: துதீயம் மஹ்னி சூளம்அஸு குநெநெ: வஹ
 பெநயநா: அதுயடிம் மஹ்னி மய்யா: மஹ்னி வம்அடி ||
 வநுவியொடிவவநாநாம் ரவிவயளவநஸாநிநாடி
 ஷஷ்ஷு வநா: ஹம்ஸாநாம் வெநதெயமதீ: வரா |
 வெநதெயாடி நொ ஜந ஸ்வெஷாம் வாநரஷ்டஹா:
 ஹஹெஸாஹம் புவஸ்யாநி ராவணம் ஜாநகீம் தயா ||
 சுவாஹகிவி ஸௌவணடிம் லிவ்யம் அக்ஷுஸடிம் தயா
 தஸாஹி சூஹாரவீயெடிண விஸிமெடிண அ வநாநா:
 சூயொஜநபதாநாடி வயம் வஸ்யாநிநிதீயஸ: ||

ஆத்யம்: பந்தா: குலிங்காநாம் யே சாயே தாய் ஜீவிந:
 த்வீதீய: பலிபோஜாநாம் யே ச வ்ருக்ஷபலாசுந: |
 பாவா: த்ருதீயம் கச்சந்தி க்ரௌம்சாச்ச குரார: ஸஹ
 ச்யேநா: சதூர்தம் கச்சந்தி க்ருத்ரா: கச்சந்தி பஞ்சமம் ||
 பலவீர்யோபபந்நாநாம் ருபயெளவநசாலிநாம்
 ஷஷ்டஸ்து பந்தா: ஹம்ஸாநாம் வைநதேயகதி: பரா |
 வைநதேயாச்ச நே ஜம் ஸர்வேஷாம் வநரர்ஷ்பா:
 இஹஸ்தோஹம் ப்ரபச்யாமி ராவணம் ஜாநகீம் ததா ||
 அஸ்மாகமபி ஸௌவர்ணம் திவ்யம் சக்ஷர்பலம் ததா
 தஸ்மாத் ஆஹாரவீர்யேண விஸர்கேண ச வநாநா:
 ஆயோஜநசதாந்ஸாக்ராத் வயம் பச்யாம நித்யச: ||

என்ற வாக்யங்களால் ஸமபாநியானவர் தூர தேசத்திலுள்ள எரீதையை, தான் அறியும் காரணத்தை விவரமாகச் சொல்கிறார்:

அதாவது பூமியினுடைய ஸமீப பாகமான ஆகாசத்தில் பறக்க சக்தியுள்ள பக்ஷி விசேஷங்களுக்கு தான்ய ஜீவிகள் என்று பெயர் உண்டு. அவைகள் தான்யத்தைக்கொண்டு தான் ஜீவிப்பவை. அந்தப் பக்ஷிகளுக்கு தூரதர்சன சக்தி உண்டு. அதைக் காட்டிலும் அதிகமாக காக்கைகளுக்கு

உண்டு. அதைக் காட்டிலும் அதிகமாக கொட்டை பருந்து களுக்கு உண்டு. அதைக்காட்டிலும் மேலாக கருடபகவானுக்கு உண்டு. அந்த கருடபகவானுடைய வம்சத்தில் பிறந்த எங்களுக்கு அந்த சக்தி இருக்கக் கூடுமானதினால் தூர தேசத்திலுள்ள ஸீதையை அறிய எனக்கு சக்தி இருக்கிறது. முதல் கதி குலிங்க பக்ஷிகளுக்கு, இரண்டாவது காக்கைகளுக்கு, மூன்றாவது நீர் காக்கைகளுக்கு, நான்காவது கொட்டைப் பருந்துகளுக்கு, ஐந்தாவது கழுகுகளுக்கு, ஆறாவது ஹம்ஸங்களுக்கு, ஏழாவது கருடனுக்கு என்று இவ்விதம் மேல்மேலும் தூர தேசத்திலிருக்கும் வஸ்துக்களைப்பார்க்கும் சக்தி அதிகமானது என்பதுதான் மேற்கண்ட ச்லோகங்களின் கருத்தாகும்.

கருடனுடைய வம்சத்தில் ஸம்பாதியும் பிறந்ததினால் அந்த சக்தியும் நன்கு உண்டு என்பதைச் சொல்லி, சீகரம் ஸமுத்தரத்தை தாண்டுவதில் உபாயத்தைத் தேடிக்கொண்டு லங்கா நகரம் சென்று ஸீதையையும் பார்த்துவிட்டு கார்யத்தை முடித்துக்கொண்டு திரும்பி வாருங்கள் என்று அங்கதன் முதலான வானர வீரர்களுக்கு ஸம்பாதி என்ற கருத்தரராஜன் உபதேசம் செய்தது.

தன்னையும் ஸமுத்தர தீரத்தின் அருகில் கொண்டு சேர்த்துப் ப்ராதாவான ஜடாயுஸ்ஸுக்கு திலோதகம் முதலான கரியைகளை செய்வதற்கு வேண்டிய ஸௌகர்யங்களை செய்து கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டது. அங்கதன் முதலான வர்களும் ஸம்பாதியை ஸமுத்திரக்கரை ஸமீபம் தூக்கிக் கொண்டு சென்று அங்கு ஸுகமாக உட்காரவைத்துப் ப்ராதாவான ஜடாயுஸ்ஸுக்கு திலோதக தானூதிகளை விதிப்படி செய்யும்படி ஸௌகர்யங்களை செய்துவிட்டு, மறுபடியும் அந்த ஸம்பாதியை பூர்வ ஸ்தானத்திற்கே கொண்டுபோய் சேர்ந்துவிட்டார்கள். மறுபடியும் ஜாம்பவான் ஸீதையினுடைய வருத்தாந்தத்தை விஸ்தாரமாகத் தெரிந்துகொள்ள

வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் ஸம்பாதிபைப் பார்த்து ராவணன் ஸீதா தேவியை எப்பொழுது அபஹரித்துக் கொண்டு போனான் என்பதைக் கேட்டார்.

ஸம்பாதியும் நான் இந்த மலையில் ஸூர்ய கிரணங்களால் தடிக்கப்பட்டு இறக்கை இழந்தவனாக வெகு நாளாக வாஸம் செய்கிறேன். ஸுபார்ச்வன் என்ற பெயருடன் எனக்கு ஒரு புத்ரனுண்டு. அவன் ப்ரதிதினம் எனக்கு ஆகாரம்கொண்டு வந்து கொடுத்து என்னை ரக்ஷிக்கிறான். ஒரு நாள் அந்த ஸுபார்ச்வன் வழக்கம்போல் எனக்கு ஆகாரத்தைக் கொண்டு வரவில்லை. வெகு காலம் கழித்து ஆகாரம் ஒன்று பில்லாமலே எனக்கு எதிரில் வந்து நின்றபோது, நான் ரொம்பவும் கோபத்துடன் ஸுபார்ச்வனைப் பார்த்து 'ஏன் ஒன்றுமில்லாமல் வந்தாய், இவ்வளவு காலதாமதத்துக்குக் காரணம் என்ன?' என்று கேட்டுக்கொழுது அந்த ஸுபார்ச்வன் சொன்னதாவது. "இன்று ஆகாரத்திற்காக நான் வெகு ஸ்தலங்களுக்கு பறந்து போனேன். ஆகிலும் ஆகாச மார்க்கத்தில் ஒரு ஆச்சர்யத்தைப் பார்த்துவிட்டு, வந்த கார்யத்தையும் மறந்துப்பாய், ஸ்தப்தமாக ஒன்றுத் தெரியாமல் நின்றாவிட்டேன். அதாவது யாரோ ஒரு ராக்ஷஸன் அபூர்வமான ஒரு ஸ்திரீ ரத்னத்தை அபஹரித்துக்கொண்டு லங்கா நகரத்துக்கு அபிமுகமாகச் சென்றான்; நான் எதிரில் போகும் காலத்தில் என்னையே அவன் கொன்றுவிடுவானே என்ற பயத்தால் நான் அவனையாசித்துக் கெஞ்சி தப்பித்துவரும் பாடு புனர்ஐன்மமாக ஆகிவிட்டது. பிறகு என்னை ஆகாச ஸஞ்சாரிகளான ஸித்த சாரணர்கள் கண்டு, 'ஸுபார்ச்வா, நீ உன் பாக்யவசத்தால்தான் பிழைத்தாய், ரதத்தில்போவது ராவணன் அல்லவா! தாசரதியான ராகவனுடைய பார்யையான ஸீதாதேவியை அபஹரித்துப் போகிறான். அவனுடைய எதிரில் தென்பட்டுவிட்டு உயிருடன் நீ திரும்பியது ரொம்பவும் ஆச்சர்யம்தான். என்று சொல்லி என்னை அவர்கள் ஸமாதானம் செய்தார்கள். இவ்விதம் எனக்கு ஸ்ந்

தர்ப்பம் நேர்ந்திருக்கும்பொழுது தங்களுக்கு ஆகாரத்தை எவ்விதம் நான் ஸம்பாதித்துவர முடியும்.' என்று என் புத்ர னான ஸுபார்ச்வன் சொன்னான். அதிலிருந்தும் ராவணன் தான் ஸீதாதேவியைக்கொண்டு போயிருக்கவேண்டும் என்ற தீர்மானம் எனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆகையால் சீக்ரம் லங்கா நகரம் சென்று ஸீதையை நீங்கள் பார்த்து வரவேண் டும். ராமகார்யம் என்னுடைய கார்யம்தான். ஸூர்ய னுடைய கிரணங்களால் எறிக்கப்பட்ட இறக்கையோடு இந்த மலையில் நான் விழுந்து கஷ்டப்பட்ட காலத்தில் நிசா கரர் என்ற மஹர்ஷியானவர் மஹா தபஸ்வியாக இங்கு இருந்து வந்த காரணத்தால், அவருடைய அனுக்ரஹத்தி னால்தான், தர்ம ஸ்தாபனத்திற்காக மஹா விஷ்ணுவான வர் பூலோகத்தில் தாசரதியாக அவதாரம் செய்து, பார்யையுடன் தண்டகாரணயத்தில் வாஸம் செய்யுங்காலத் தில் ராவணன் ராமபார்யையான ஸீதையை அபஹரித்துப் போவான். வாநர ஸேனைகள் ராம பார்யையான ஸீதை யைத் தேடி வருவார்கள், அவர்களுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லும்படியான ஞானம் உனக்கு இருக்கட்டும். வானர ஸேனைகளுக்கு இந்த வ்ருத்தாந்தத் தைச் சொல்லி உபகரித்ததம் முன் போலவே உனக்கு இரண்டு இறக்கைகளுடன் முனைத்து ஸ்வேச்சையாக நீ ஸஞ் சாரம் செய்யலாம் என்று வாக்களித்தார். அந்த காலம் வந்துவிட்டது. சீக்ரம் ஸீதையைத் தேடிவந்து ஸாக்ஷாத் பூரீராமனிடம் அதைத் தெரிவித்து நீங்கள் ஜன்மசாபல் யத்தை அடையவேண்டும்.' என்று சொன்னவுடன் ஸம்பா திக்கு முன்போலவே இரண்டு இறக்கைகளும் முனைத்து (வளர்ந்து) விட்டன. உடன் அந்த ஸம்பாதியும் யதேச்ச மாக ஆகாசத்தில் பறந்துபோய் விட்டார்.

பிறகு அங்கதன் முதலான வானரர்கள் ஸமுத்ரத்தை தாண்டி லங்கா நகரம் செல்லவற்கு யார் ரொம்பவும் உத்ஸாஹ முள்ளவர்கள் என்று கேட்க, கஜன் கவா

கூன், கவயன் முதலான வானர யூதர்கள் தன்தன் சக்தியை அதாவது 30, யோஜனை 50 யோஜனை என்ற விதமான க்ரமமாக, தான் போகமுடியும் என்ற சக்தியை வெளிப்படுத்தி கடைசியில் அங்கதன் தான் 100 யோஜனை தூரம் போய்விடலாம், திரும்பி எவ்விதம் வந்து சேருவது என்ற பெரிய ஸந்தேஹத்துடன் நின்றுவிட்டான். ஜாம்பவானோ தனக்கு முன் காலத்தில் இப்பேர்ப்பட்ட சக்தியிருந்தாலும் தற்காலத்தில் இல்லை என்பதை சொல்லிவிட்டு ஆஞ்சநேயஸ்வாமியை ரொம்பவும் ப்ளோதஸாஹம் செய்து தங்களால் தான் இந்தக்கார்யம் நடக்கவேண்டும் என்று ரொம்பவும் சந்தோஷப்படுத்தினார் ஜாம்பவான் இவ்விதம் ஆஞ்சநேயஸ்வாமியை உத்ஸாஹப்படுத்திவிட்டவுடன் ஆஞ்சநேயஸ்வாமியும், மஹா புருஷனாக வருத்தியாகி, லங்கா ககரம் சென்று திருப்பிவந்து சேருவதில் உத்ஸாஹ முள்ளவராக ஆகிவிட்டார். ஜாம்பவான் அங்கதன் முதலான வானர யூதபதிகளும் ஆஞ்சநேயஸ்வாமியினுடைய பல பராக்ரமங்களை வெகு விதமாக சலாகிததுவிட்டு திவ்யோபசாரங்களால் மேன்மையாக பூஜித்து, மங்களாசீர்வாத புரஸ்ஸரமாக லங்கா நகரத்திற்கு அனுப்பினார்கள்.

स वेगवान् वेगसमाहितात्मा हरिवीरः परवीरहस्ता ।

मनस्समाधाय महानुभावः जगाम लंकां मनसा मनस्वी ॥

ஸ வெமவாநு வெமஸஹிதாத்மா ஹரிவீரஃ பரவீரஹந்தா ।
 மனஸ்ஸமாதாய மஹானுபாவஃ ஜகாம லங்காம் மனஸா மனஸ்வீ ॥

ஸ வேகவாந் வேகஸமாஹிதாத்மா ஹரிப்ரவீரஃ பரவீரஹந்தா ।

மனஸ்ஸமாதாய மஹாநுபாவஃ ஜகாம லங்காம் மனஸா மனஸ்வீ ॥

இவ்விதம் ஆஞ்சநேயஸ்வாமியும் வெகு வீவகமாக லங்கா நகரம் செல்வதில் மனதை கவனமாக வைத்துக்கொண்டு நடு மத்தியில் ஏற்படும் விக்னரூப சத்ருக்களையும் நாசம் செய்துவிட்டுச் செல்லும் சக்தியுள்ளவரானதாலும் மஹா

தபஸ்வியானதாலும், மனதினால் லங்கா நகரத்திற்கு முன்பா கவே சென்றுவிட்டார். அதாவது அவச்யம் லங்கா நகரம் சென்று ஸீதாதேவியைப் பார்த்துத்தான் திரும்பி வந்து சேருவது என்ற தீர்மானத்தை மனதில் த்ருடமாகச் செய்து கொண்டார்.

किष्किन्धाकाण्डवेद्यो रघुपतिरनघः ब्रह्मभूतो महात्मा

स्वाभिन्नत्वंपदार्योद्धरणपटुमतेः सदगुरोर्लभितुष्टः ।

सुमीवं तत्सपत्नप्रविहननसुखात् स्थापयित्वा स्वराज्ये

सीतालाभाय लङ्कां पवनसुतममुं प्राहिणोदात्मतुल्यम् ॥

கிஷ்கிந்தாகாண்டவெடிவோ ர஘ுபதிர்அநஃ ப்ரஹ்மபூதோ மஹாத்மா

ஸ்வாபிந்நத்வம்

புடாஹிந்நத்வம் பதார்த்தோத்தரணபடுமதே: சதகுரோர்லபிதஸ்த: |

ஸுமீவம் ததஸபத்ந

ப்ரவிஹந்நமுகாத் ஸ்தாபயித்வா ஸ்வராஜ்யே

ஸீதாலாபாய

லங்காம் பவநஸுதமமும் ப்ராஹிணோதாத்மதுல்யம் ||

இத்துடன்

கிஷ்கிந்தாகாண்டவேத்யோ ரகுபதிநக: ப்ரஹ்மபூதோ மஹாத்மா

ஸ்வாபிந்நத்வம் பதார்த்தோத்தரணபடுமதே: ஸதகுரோர்லபதஸ்த: |

ஸுமீவம் ததஸபத்ந ப்ரவிஹந்நமுகாத் ஸ்தாபயித்வா ஸ்வராஜ்யே

ஸீதாலாபாய லங்காம் பவநஸுதமமும் ப்ராஹிணோதாத்மதுல்யம் ||

இத்துடன்

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தில்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்

முற்றிற்று.

சுபம் !

சுபம் !!

சுபம் !!!

